77

விவேகபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி XIV } துன்மதி௵ ஆவணி௴ :: 1921-ம்௵ செப்டம்பர்௴ { பகுதி 3

முருகன் வழிபாடு

WORSHIP OF LORD MURUGA

பகர நினைவொரு தினையள விலுமிலி
கருணை யிலியுன தருணையொ டுதணியல்
பழநி மலைகுரு மலைபணி மலைபல மலைபாடிப்

பரவு மிடறலி படிறுகொ டிடறு சொல்
பழகி யழகிலி குலமிலி நலமிலி
பதிமை யிலிபவு ஷதுமிலி மகிமையி லிகுலாலன்;

திகிரி வருமொரு செலவினி லெழுபது
செலவு வருமன பவுரிகொ டலமரு
திருக னுருகுத லழுகுதல் தொழுகுதல்
நினையாத

திமிர வியல்பிலி யருளிலி பொருளிலி
திருடன் மதியிலி கதியிலி விதியிலி
செயலி லுணர்விலி சிவபத மடைவது
மொருநாளே?

மகர சலநிதி முறையிட நிசிசரன்
மகுட மொருபது மிருபது திரள்புய
வரையு மறவொரு கணைதெரி புயல்குரு
நிருபனு தன்

மடுவில் மதகரி முதலென வுதவிய
வரத னிருதிறல் மருதொடு பொருதவன்
மதலை குதலையின் மறைமொழி யிகழிர
ணியனுகம்

உகிரி னுதிகொடு வகிருமொ ரடலரி
திகிரி தரமர கதகிரி யெரியுமிழ்
உரக சுடிகையில் நடநவி லரிதிரு மருகோனே!

உருகு மடியவ ரிருவினை யிருள்பொரு
முதய தினகர இமகரன் வலம் வரும்
உலக முழுதொரு நொடியினில் வலம்வரு
பெருமாளே!

மீனங்களின் உறைவிடமான சமுத்திரத்துக்கு அரசனாயிருப்பவன் தர்ப்பசயனத்தி லிருந்த தம்மிடம் வந்து பணியும்படியும், அரக்கர் குலத்துக்கு அதிபதியான இராவணனது பத்துமகுடமுடிகளும் திரண்டு குன்றுகளையொத்த இருபது புயங்களும் அற்றுக் கீழேவிழும்படியும், ஒரே கணை தொடுப்பதினாற் செய்யவல்ல நீலமேனியனும், குருவம்சத்தி லுதித்த அரசர்களாகிய பாண்டவர்களுக்காக துரியோதன மகாராஜனிடம் தூதுசென்ற கண்ணனும், விஷ்ணுபக்தியிற் சிறந்த இந்த்ரத்யும்னன் என்னு மரசன் அகத்தியமாமுனிவர் சாபத்தினால் யானை வடிவமுற்று கஜேந்திரனாகி, பல பெண் யானைகளுடன் ஒரு தடாகத்தில் ஜலக்கிரீடை செய்து கொண்டிருக்கையில், சாபத்தினால் முதலை வடிவமுற்று அங்கு வசித்துவந்த ஹூஹூ வென்னும் கந்தர்வன் அந்த யானையின் காலைக்கௌவிக்கொண்டிழுக்க, அவைகளிரண்டும் நெடுங்காலம் போர்புரியவே, மிகவும் திறங்குன்றிய கஜேந்திரன் "ஆதிமூலமே!" என்று கூவியழைக்க, அத்தருணத்தில் ஓடோடியுஞ் சென்று அம்முதலையைச் சங்கரித்து, கஜேந்திரனை விடுவித்து இருவருக்கும் முத்திதந்தருளிய வரதராஜனும், நாரதமாமுனிவரால்சபிக்கப்பட்ட குபேர புத்திரர்களிருவரும் பெரிய மருதமரங்களாய் நந்த கோகுலத்தில் வளர்ந்து நிற்க, யசோதை தம்மைக் கட்டினஉரலையும் இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அவ்விருமரங்களுக் கிடையே சென்று, உரலை அவைகளில் மாட்டி அவைகளை வீழ்த்தி குபேர புத்திரர்கள் சாபத்தை நீக்கியருளிய பாலகிருஷ்ணனும், குதலைச் சொல் மாறாத தனது சிறு பாலகன் மொழிந்த வேதவாக்கியத்தை யிகழ்ந்த இரணியனது மார்பைத் தமது நகத்தினாற் பீறிச் சங்கரித்த இணையற்ற திறமுடைய நரசிம்மமூர்த்தியும், சக்கராயுதம்தரித்தமரகதக்குன்றும், அக்கினியைக் கக்கும் காளிங்கியென்னும் பாம்பின் படத்தின்மீதேறி நடித்து அதனை மாய்த்த மாயவனுமாகிய மகாவிஷ்ணுவின் சிறந்த மருகோனே! பசிப்பிணியினால் வருந்துபவருக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் சிறிது மில்லாதவன் யான்; கருணையற்றவன்; நீ எழுந்தருளியிருக்கும் க்ஷேத்திரங்களாகிய திருவருணை, திருத்தணிகை, பழநி, சுவாமிமலை, நாகமலை (திருச்

(இதன் தொடர்ச்சி 77-ம் பக்கம் பார்க்க.)

பலநாளைத் திருடன் ஒருநாளைக் ககப்படுவான்.

மகாமஹோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்,

விவேக போதினி

தொ. 14] துன்மதி௵ : : ஆவணி௴ [ப. 3

கந்த புராணம்

SKANDA PURANAM

மேற்கூறியவாறு பல கிளைகளின்வழி தன் வம்சம் தழைத்தோங்கப்பெற்ற தக்ஷன் பின்னர் அசுவினி முதலிய இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களான புதல்விகளைப் பெற்று, அவர்களை நிகரில்லா அழகுவாய்ந்த சந்திரனுக்கு விவாகஞ் செய்துகொடுத்து, சந்திரனை நோக்கி, "இவர்களனைவரிடத்தும் நீ சமமான அன்பு பாராட்ட வேண்டும், சிலரிடத்தில் மிக்க ஆர்வங்கொண்டும், சிலரை இகழ்ந்து கோபித்தும் பக்ஷபாதமுடையவனாக நடந்துகொள்ளாதே" என்று கூறி, தனது புதல்வியருடன் சந்திரன் தன்னிருப்பிடம் செல்ல விடைகொடுத்து அனுப்பினான்.

அங்ஙனம் விடைபெற்றுச் சென்ற சந்திரன் தன் மனைவியருடன் வானத்திலுள்ள தனது நெறியை யடைந்து, அவர்களனைவரிடத்திலும் ஒரே அளவான அன்பைக் காட்ட வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் ஒரு தினத்துக் கொருத்தியுடன் கூடி இன்பமனுபவித்து வந்தான். அவ்வாறிருக்கும் நாளில், அவர்களில் மிக்க அழகுவாய்ந்தவர்களான கார்த்திகை உரோகிணி இவர்கள்பால் தன்னை யறியாமலே மிகுந்த ஆர்வங்கொண்டு அவர்களுடனேயே தன் காலத்தைக்கழித்து, ஏனைய மனைவியரை நிராகரிக்கத் தொடங்கினான். அது கண்டு அக்கன்னியர்கள் கோபங்கொண்டு தமது தந்தையான தக்ஷன்பாற் சென்று, சந்திரனது நடத்தையைத் தெரிவித்தனர். அது கேட்ட தக்ஷன் மனம்வெதும்பி, உக்கிரமான கோபங்கொண்டு, "அச் சந்திரனது கலைகளெல்லாம் தேய்ந்து அற்றுப்போவதாக!" எனக் கொடிய சாபமிட்டான்.

உரைத்தற்கரிய செல்வம் பெற்று அண்டங்களுக்கெல்லாம் தலைவனைப்போல் விளங்கிய தக்ஷன் இட்ட கொடிய சாபத்தின் பயனாக சந்திரனது கலைகள் நாளுக்கு ஒரு கலையாகத் தேய்ந்து, பதினைந்து கலைகள் அழிந்து போயின. பின்னர் ஒரு கலையே எஞ்சியுள்ள சந்திரன், உடல் மெலிந்து மனத்திற் பேரச்சங் கொண்டு தேவர்க்கரசனான இந்திரனிடஞ் சென்று, "மகாப்ரபு! தக்ஷனிட்ட சாபத்தால் பதினைந்து கலைகள் அழிந்துபோயின. எஞ்சிய கலையொன்றும் இன்று அழிந்துபோகும். அவ்வாறு அழியுமாயின், என் பெரிய பெயரும் புகழும் தொலைந்து, பலர் இகழ்ச்சிக்கு ஆளாவேன். அக்கதி சேராவண்ணம் நான் செய்யவேண்டுவ தென்னவென அறிகிலேன். ஆதலால், தாங்கள் எனக்கு ஒரு உபாயம் உரைத்தருளவேண்டும்" என வேண்டினான்.

தேவேந்திரன் சந்திரனது துயரத்தைக் கண்ணுற்று மனம் வருந்தி, அவனை யணைத்துக்கொண்டு, "என் ஒப்பற்ற தோழனே! நீ பயப்படாதே. நான் சொல்லுவதைக் கேட்பாயாக! முன்னொருகாலும் நீ இவ்வாறே அழிந்து போவதற்கிருந்தாய். அது எவ்வாறெனில்;—திருக்கைலாயத்தில் விநாயகப் பெருமானது கடலை முதலியன நிறைந்த பெருவயிற்றையும் அவரது கரத்திலுள்ள மோதகத்தையும் கண்டு நகைத்தாய். அப்பெருமான் வெகுண்டு, 'யாரும் உன்னைக் கண்ணெடுத்துப் பாராமல் இகழ, நீ நீசனாகுக!' என்று சபித்தார். அதன் பயனாக உன்னை யாவரும் நிந்திக்கத் தொடங்கினர். நீ வெட்கி, வானத்திற் செல்லாது ஒடுங்கிக் கிடந்தாய். அப்போது பிரமதேவர் முதலியோர் திருக்கைலாயத்திலுள்ள விநாயகப்பெருமானிடஞ்சென்று, அவரது பாதங்களைப் பணிந்து, 'எந்தாய்! தங்களுடைய மேன்மையையுணராது தங்களையிகழ்ந்த சந்திரன் தாங்களிட்ட சாபத்தினால் தன் ஒளியிழந்து நீசனாகி ஒடுங்கிக் கிடக்கிறான். இருசுடர்களில் ஒருவனான அவன் இவ்வுலகத்துக்கு இன்றியமையாதவனாதலால், அவனுக்கு இட்ட சாபம் வருஷத்துக் கொருநாள் மட்டும் அவனைப்பீடிக்கும்படி அருள்புரியவேண்டும்" என

வேண்டினார்கள். கருணையங்கடலாகிய விநாயக மூர்த்தியும் அதற்கிசைந்து அப்படியே யாகுக வென்றார். அதுமுதல் வருஷந் தோறும் ஆவணிமாதத்துச் சுக்கிலபக்ஷத்துச் சதுர்த்தி யன்றுமட்டும் உலகோர் உன்னை நோக்காத மரபு நிலைபெற, மற்றைய நாட்களில் முன்போல் ஒளிவீசி வந்தாய். உலகத்துக்கு நீ இன்றிமையாதவ னாதலால் இப்பொழுதும் உன் தேஜஸ் முழுவதும் அழியாமலிருக்க பிரமதேவர் தகுந்த வழிதேடுவார். ஆதலின், அவரிடம் விரைவிற் செல்லுதி'' என்று தைரியஞ்சொல்லி, சந்திரனைப் பிரமதேவரிடம் அனுப்பினான்.

சந்திரன் அவ்விடம்விட் டகன்று சத்திய லோகத்தை யடைந்து, பிரமதேவரை வணங்கி தன் மாமன் தனக்கிட்ட கொடுஞ்சாபத்தைக் கூறி, "ஐயனே! தங்கள் புதல்வனுடைய கோபத்தை யாற்றி, என் கவலையையொழித்து, இச்சாபத்தை நீக்கியருளவேண்டும்'' என்று வேண்டினான். அப்போது பிரமதேவர் சந்திரனை நோக்கி, "அப்பா! தக்ஷன் முன்னிருந்த தக்ஷனல்ல. அவன் தன் மனம் போன போக்கிலேயே செல்லுகிறானே யன்றி யார் மொழியையும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. என் வார்த்தையைச் சிறிதும் அங்கீகரிக்கமாட்டான். எம்பெருமான் விடமுண்டகண்டனது அநந்தகலியாண குணங்களை முன்பு என்னிடமிருந்து தெரிந்து கொண்டு, நெடுங்காலம் தவம்புரிந்து, அவரது அருளையும் அவரது அருளினால் இந்த எல்லையற்ற செல்வத்தையும் பெற்ற தக்ஷன் கணப்பொழுதும் இறைவனை நினைப்பதில்லை. அது மாத்திரமன்று. தானே பரம்பொருளென்று மருட்சி யுற்றிருக்கிறான். ஆதலின், நான் அவனிடத்துச் செல்லமாட்டேன். இப்போது நிகரற்ற செல்வமும் எல்லையற்ற சக்தியும் வாய்க்கப்பெற்றுள்ள தக்ஷனிடம் சென்று அவனுக்குப் புத்திமொழி கூற எவரும் துணியமாட்டார். எவருக்கு எக்குறை நேரிடினும் அதைத் தீர்த்துக்கொள்ள அவருக்கு இப்போது ஓரேவழிதானிருக்கிறது. அது யாதெனில்;—செவ்வானம் போல் படர்ந்த சடையையும் செந்தழல்மேனியையுமுடைய முக்கணெந்தையின் திருமுன் சென்று பிரார்த்தித்தலே யாகும். அவரே பரம்பொருள் எனத் தெளிந்த மனத்துடன் அவரது பாதமலர்களை யடையும் தொண்டர்களது துன்பத்தை யகற்றுவதற்கே யன்றோ எம்பெருமான் திருக்கைலாய மலையில் எழுந்தருளியிருக்கிறார்? துன்புற்ற ஒருவர் அவரது அடியிணைகளே அடைக்கலமென்று அடைவார்களேயானால், அப்பெருமான் அவரது துன்பத்தையுமகற்றி அவர் பழைய வினைகளையும் தொலைத்தருளுவார். தமது திருவடிகளைச் சிந்தித்துத் தம்மை யணைந்துநின்ற சிறுவன் மார்க்கண்டேயன் மீது பாசத்தை யெறியத் துணிந்த இயமனை உதைத்து அச்சிறுவனைக் காப்பாற்றியும், திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த காலத்தில் தோன்றிய விஷமானது எங்கும் பாவி அண்டங்களை யெரிக்கத் தொடங்குகையில், அதை வாரித் தமது திருவாயிற் போட்டுக்கொண்டு சகல சராசரங்களையும் காப்பாற்றியும், உமாதேவியின் மலர்க்கரத்திலிருந்து உதித்த கங்கை ஆரவாரித்தெழுந்து இவ்வுலக முழுவதையும் போர்த்திய காலத்தில் நாம் பயந்து சென்று போற்ற, அக் கங்கையைத் தமது சடையி லடக்கி நம்மெல்லோரையும் காப்பாற்றியுமருளிய சிவபெருமானது கருணையின் பெருமையை நீ அறியாதவனன்றே! ஆதலால், நீ விரைவில் திருக்கைலாயத்துக்கு ஏகுதி!'' என மொழிந்தார்.

உடனே சந்திரன் திருக்கைலாயத்துக்கு ஏகி, எந்தை திருமுன்னர் சென்று, வேதங்களிலடங்கிய சத்திய வசனங்களால் அவரைப் போற்றி நிற்க, உயிர்கள்தோறும் உறைந்து நின்று முந்தைவினைக்கேற்ப அவைகள் நடக்குமாறு ஆட்டுவிக்கும் அநாதியான சிவபெருமான் யாதும் அறியாதவர்போல நடித்து, வந்த காரியமென்னவென்று சந்திரனைக் கேட்டார். சந்திரன் தனக்குத் தக்ஷன் சாபத்தினாலுற்ற துன்பங்களை யுரைத்து, "எம்பெருமானே! எஞ்சியுள்ள ஒரு கலை அழியாது நிற்கவும், மற்றைக் கலைகளனைத்தும் திரும்பவும் உண்டாகவும் அருள்புரிய வேண்டும். நின்னையன்றி வேறு தஞ்சம் எனக்கில்லை'' என்று சொன்னான். அதுகேட்டுக் கருணையங் கடலாகிய எம்பெருமான், "அமுதமன்ன குளிர்ந்த கிரணங்களை வீசும் சந்திரனே! அஞ்சேல்!'' என்றுகூறி அபயமளித்து, அவனிட மெஞ்சிய ஓர் கலையைத் தமது திருகரத்தாலெடுத்து தொங்கிவிளங்கும் தமது சடையில் தரித்துக்

பட்ட காலிலே படும், கெட்ட குடியே கெடும்.

கொண்டு, தம்மை யடைந்தார்க்கு அருள்புரியும் தமது பெருங்குணத்தை விளக்கிக் காட்டினார். தக்ஷன் சாபம் அங்கு செல்லும் திறனற்று நிற்க, சந்திரனது ஓர் கலையானது அழகாய்ப் பிரகாசித்து நின்றது. அப்பால் சிவபெருமான் சந்திரனை நோக்கி, "நீ எதைக் குறித்தும் இனிக் கவலைப்பட வேண்டாம். நினது இந்தக் கலை எமது சடையில் நிலைபெற்றிருக்கும். அதனால் நின் மற்றக் கலைகளனைத்தும் நாளுக்கொன்றாய் மீண்டும் வளர்ந்து பதினைந்து தினங்களில் நிரம்பி, பின்னர் அவ்வண்ணமே குறைந்துவரும். இக்கலை மட்டும் என்றும் அழியாது நிற்கும்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். சந்திரன் அவரது கமல பாதங்களை வணங்கி விடைபெற்றுச் சென்று தன்னுலக மடைந்தான்.

அந்திப் பொழுதில் சிவந்த வானத்தின் கண் சந்திரன் ஒளி வீசத் தோன்றி உலவுவதைத் தனது ஞான திருஷ்டியினா லறிந்த தக்ஷன் கடுஞ்சினங் கொண்டு, "நான் என் மருகனுக்கிட்ட சாபத்தை, எந்தை பிரமதேவராவது அவர் தந்தை திருமாலாவது நீக்கவுமில்லை, நீக்குமாறு என்முன் வந்து வேண்டவுமில்லை. அவர்கள் எனது ஆற்றலை யுன்னி அச்சமுற்றிருந்தனர். அப்படியிருக்க தாயும் தந்தையுமில்லாத சிவனோ என் சாபத்தைத் தடுக்கவல்லவன்? நன்று நன்று! 'நாமே பரம்பொருள். நாமே பிரமன் முதலிய எல்லாவுயிர்களையும் சங்கரித்து, சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம் (மயக்குதல்), அனுக்கிரகம் என்னும் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் புரிகின்றோம். நாமே ஸர்வவியாபியா யிருக்கிறோம்' என்று தன் மனத்தில் அகங்கார முற்றானோ ஈசன்? அல்லது, 'உலகத்தில் இணையிலியான தக்ஷன் புரிந்த தவத்துக்குகந்து இப்பெருஞ் செல்வத்தை யளித்தது நாமேயன்றோ' என்றுன்னி எனது ஆணையை யிகழ்ந்து இவ்வாறு நான் கொடுத்த சாபத்தை நீக்கினானோ? அல்லது, 'ஒப்பற்ற பரம்பொருள் நாமே யெனத் தெளிந்தும், தனது செல்வமெல்லாம் நம்மிடத்திலேயே பெற்றும், நமது பாதங்களை அவன் தன் கைகளினால் தொழவில்லை' என முனிந்து, நானிட்ட சாபத்தை விலக்கினானோ சிவன்?" எனப் புகன்றான்.

அப்போது புலகன் என்னும் முனிவர் தக்ஷனை நோக்கி, "ஒப்பற்ற கண்ணுதற் கடவுளை இகழாதே! இகழ்வாயேல், நின்னை யாவரும் இகழ்வர். நின் செல்வமும் குன்றும்" என்று நற்புத்தி யுரைத்தான். தக்ஷன் அது கேட்டு, "நான் செய்த பெருந் தவத்தினால் என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கும் இச்செல்வம் ஒருக்காலும் நீங்காது. திருமால் முதலியோர் நானிட்ட கட்டளைகளை மறுக்கவில்லை. என்னை இகழ்வாரு முண்டோ இவ்வுலகில்? நினது புத்தி மிகச் சிறந்ததுவே!" என்று கூறி நகைத்தான்.

அங்ஙனம் நகைத்த தக்ஷனை புலகன் என்னும் முனிவர் நோக்கி, "நீ கூறும் வண்ணமே நின்னை எவரும் இகழமாட்டாரே யாயினும், நின் பெருஞ்செல்வம் குறைவுபடாதே யாயினும், யாவையும் நினக்கருளிய இறைவனைப் பழித்தல் தகுதி யாகுமோ?" என்று கேட்டார். அப்போது நல்லோர் ஒறுக்குந் தீயநெறியைச் சார்ந்த தக்ஷன் தனது அளவற்ற வல்லமையும் பெருஞ்செல்வமும் அழியுமாறு, அம்முனிவரை நோக்கி, "யான் தவமியற்றிப் பெற்ற இச்செல்வத்தை நான் அனுபவிக்கும் காலவரைக்கு முன் அதை மாற்றும் வல்லமை அச்சிவனுக்குக் கிடையாது. ஒருவன் கன்மத்துக் கேற்ற விதிப்படியன்றி அதிகமாக ஒன்றும் செய்ய வல்லவனல்லன் அச்சிவன். ஆகையினால் அச்சிவன் தனது வல்லமையினால் என்னை என்ன செய்யமுடியும்?" என்று இறுமாப்புடன் மொழிந்தான். [எம்பெருமான் அவனுக்கு வரமளித்த காலையில், "அவ்வரங்களை உனக்களித்தோம். நீ நன்னெறியில் நின்றொழுகும் வரையில் அச்சீரனைத்தும் நிலைத்திருக்கும்" என்று திருவாய்மலர்ந் தருளியதை தக்ஷன் மறந்தான்போலும்!]

தக்ஷன் அவ்வாறு கூறியதும், புலகர் என்னும் முனிவர் அவனை நோக்கி, "நீ சொன்னவை யெல்லாம் உண்மை யென வைத்துக் கொண்டாலும், சிவபெருமானை இகழ்ந்தவர்கள் உய்யமாட்டார்களென வேதங்களெல்லாம் முறையிடுகின்றன வாதலால், நீ சிவபெருமானைச் சிறிதும் இகழாமல், மெய்யன்புடன் அவரது பாதமலர்களை வணங்குவாயாக! தமது சரணங்களைத் தஞ்சமென அடைவோர்களது துன்பத்தை யொழித்து, தக்க பொருள்கள் அவர்கள் யாவை வேண்டினும் அவைகளைக்

பட்டணத்தாள் பெற்ற குட்டி பணம்பறிக்க வல்ல குட்டி.

கொடுத்தருளுவது அவரது இயற்கை யென நன்கு தெரிந்துகொண்ட சந்திரன் அவரது பாதங்களைத் தஞ்சமென வடைந்தான். அப்பெருமானும் தமது இயற்கைக்கேற்ப, நீ அவனுக்கிட்ட சாபத்தை அகற்றினர். அங்ஙனம் அச்சாபத்தை நீக்கியதிலும், நீ கோபத்தினுலுரைத்த சாபமொழி பொய்யாகாம லிருக்குமாறு, அச்சந்திரன் பூரணமாய்ப் பதினாறு கலைகளையும் அடைந்த பின்னர், அக்கலைகள் நாளுக்குநாள் குறைந்துவரும்படி கட்டளையிட்டு, அச்சாபத்தை நிலைநிறுத்தினர். அப்படியிருக்க, நீ கோபிக்க வேண்டுவதேன்? அன்றியும், அச்சந்திரன நினது மக்களை மணந்துகொண்ட மருகனன்றோ? அச் சிவபெருமானும் பின்னாள் நின் மருகனாகப் போகிருரன்றோ? ஆகையினால் கோபம் தவிர்தி!" என மொழிந்து தக்ஷனைச் சாந்தப்படுத்தினான்.

தக்ஷனும் கோபம் நீங்கி, பிரமன் முதலாயினோர் புகழ, பன்னெடுங்காலம் அரசு புரிந்து வந்தான்.

(73-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

செங்கோடு) முதலிய பல மலைகளின் மகிமைகளையும் பாடித் தலை வணங்காதவன்; வஞ்சகத்துடன் பிறருக்கு இடைஞ்சல் செய்யும் வார்த்தைகளையே பேசும் வழக்கமுடையவன்; அழகில்லாதவன்; உயர்ந்த குலத்திற் பிறக்கும் பாக்கியம் பெருதவன்; நற்செய்கை புரியாதவன்; தெய்வபக்தி யற்றவன்; பெருவாழ்வும் இல்லாதவன்; விசேஷ குணமொன்றும் வாய்க்கப்பெருதவன்; குயவனது சக்கரம் ஒருமுறை சுழன்றுவரும் காலத்துக்குள் எழுபதுமுறை சுழலும் மனமானது நடிக்கும் விசித்திரக் கூத்தினுற் கலங்கும் வஞ்சகன்; உன் பாத மலர்களைப் பாடி உள்ளம் நெக்குருகி அழுதழுது நின் சரணங்களில்வீழ்ந்து பணிய நினையாத இறுமாப்புடையோன்; மனிதனுக்குரியதான இறைவனை வணங்கும் இயல்பு இல்லாதவன்.; முத்திக் கவசியமான நினது அருளைப் பெருதபாவி; இப்புவிக்கவசியமான ஐசுவரியமு மில்லாத தரித்திரன்; யாவரையும் வஞ்சிக்க நினைக்கும் திருடன்; மதியற்றவன்; நின்னை மறந்ததனுல் ஆதரிப்பா ரற்றவன்; தலையில் நல்லெழுத்து எழுதப் பெருதவன்; என் செயலனைத்தும் சிவன்செயலே யென்று உணராதவன்; கணநேரமேனும் செயலற்று சுத்தஸத்தாயிருந்து அறியாதவன்; இப்படிப்பட்ட கடையேன் சிவபதமாகிய முத்திவீட்டை யடையும் நாளு முண்டோ? நினது அருள் சுரக்காவிடில் அது அசாத்தியந்தான்.

ஜியாப்ரே சாஸர்

GEOFFREY CHAUCER

'இங்கிலீஷ் கவித்துவத்திற்குத் தந்தை' யென்னும் சாஸர் கவிஞர் இற்றைக்கு சுமார் 517-வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். அவருடைய இளமைப் பருவத்தைப்பற்றி அதிகமாய் ஒன்றும் தெரியவில்லை. சுமார் 1338-ம் வருஷத்தில் லண்டன் நகரில் பிறந்தவரென்று எண்ணப்படுகின்றது. அவருடைய தகப்பனுர் சாராயக்கடை வைத்திருந்தா ரென்றும், கஷ்டப்பட்டுவேலைசெய்கிறவரென்றும், யோக்கியரென்றும் சொல்லுகிருர்கள். சாஸர் கவி, தம் இளம்பருவத்தில் கஷ்டப்பட்டுத் தம் பாடங்களைப் படித்து புத்திசாலியாய் விருத்தியடைந்திருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது. இல்லாவிட்டால் பிற்காலத்தில் அத்தனை பிரபலத்துக்கு வந்திருக்க முடியாது. சாஸருடைய இளமைப்பருவம் லண்டன் நகரத்திலேயே கழிக்கப்பட்டது. தீர்க்காலோசனையும், புத்திகூர்மையும், சமயோசித புத்தியும் கூடியிருந்ததுபற்றி தம்மைச் சுற்றிலும் நிகழும் காரியங்களை நன்ருய்க் கவனித்துவந்தார். தெருவில் நடக்கும்போதே ஆடவர்களும் பெண்டிரும் என்ன செய்கின்றனர் என்று சாவதானமாய்ப் பார்த்துச் செல்வார். பெரிய தெருக்களில் ஏதாவது ஊர்வலங்கள் போவதானுல் சாஸர் கவியை அவ்விடத்தில் தப்பாமல் பார்க்கலாம். பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்த்த அனுபவத்தைக்கொண்டு ஜனங்களைப்பற்றிப் பலவிதமாய் சிரிக்கக்கூடிய கவிகளை எழுதி அனைவரையும் நகைக்கச் செய்வார்.

இவ்விளம்பிள்ளை எங்கே படித்தாரென்றும் எவ்வளவு தூரம் கல்வி யபிவிருத்தி செய்துகொண்டாரென்றும் தெரியவில்லை. சிலர் சாஸரை ஆக்ஸ்போர்ட் ஸர்வகலாசங்கத்தைச் சேர்ந்தவ ரென்கின்றனர். சிலர் அவரைக் கேம்பிரிட்ஜைச் சேர்ந்தவ ரென்கின்றனர். சிலர், அவர் அவ்விரண்டு ஸர்வகலாசாலைளிலும் படித்தவ ரென்கின்றனர். எப்படியிருக்கினும், 16-வயதுக்குள் அவருடைய பள்ளிக்கூடப் படிப்பெல்லாம் முடிந்துவிட்டது போலும். ஏனெனில், அக்காலத்து வழக்கப்படி சாஸர் தமது 16-வது வயதில் இராஜகுமாரனை க்ளாரன்ஸ் பிரபுவினிடத்தில் குற்றேவல் செய்

பட்டணத்து வாசலைப் படலாலே மூடுகிறதோ?

கிறவராய் அமர்ந்தார். அவ்வேலையும் கஷ்டமான வேலையா யிருந்திராது. சிறு பிள்ளைகள் அங்ஙனம் வேலைக்கு அமர்ந்தபொழுது பிரபுக்களுடனும், சீமாட்டிகளுடனும் அவர்கள் போகுமிடத்துக் கெல்லாம் போகவேண்டியிருக்கும். அவர்கள் சாதாரணமாய்ப் பல இடங்களுக்குப் போவது வழக்கமாயிருந்தபடியால், சாஸர் தம் தேசம் மட்டுமன்றி, பல தேசங்களையும் காண்பதற்குச் சௌகரியம் ஏற்பட்டது. பிற்காலத்தில் இந்த அநுபவமெல்லாம் அவர் கவித்துவம் செய்வதற்கு உபயோகமாயின.

14 வது நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்துக்கும் ப்ரான்ஸ் தேசத்துக்கும் அடிக்கடி போர் நிகழ்ந்தது. ஆகையால் 19-வது வயதிலேயே சாஸர் இராணுவ வீரராய்ச் சண்டைக்குச் சென்றார். சண்டையில் அதிருஷ்டவந்தராய்க் கீர்த்திபெறாமல் சிறையில் அடைபட்டார். ஒரு வருஷத்துக்குமேல் ப்ரான்ஸ் தேசத்தில் சிறையி லடைபட்டு, பின்பு அரசன் பணங்கொடுத்து மீட்கவே, மறுபடி இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பிவந்து இராஜசேவையில் சேர்ந்தார்.

இங்கிலாந்துக்கு வந்தவுடன் அரண்மனையில் இராணியின் தோழிகளுள் ஒருத்தியைக் கலியாணம் செய்துகொண்டார். தம் மனைவியினிடம் அதிக அன்பு பாராட்டியதாகத் தெரியவருகிறது. ஏனெனில், அப்பெண்மணியைக் குறித்துப் பாட்டுகள் பாடியிருக்கிறார். இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்ததாகவும் தெரியவருகிறது. ஒருவன் லூயி யென்பவன். அவனிடத்தில் சாஸருக்கு மிக்க அன்புண்டு. அவனுக்கு 10-வயதாயிருக்கும்போது அவனுக்கு ஒரு நிருபம் எழுதியிருக்கிறார்.

இதே சமயத்தில்தான் சாஸர், கவித்துவம் செய்ய யத்தனித்தார். முதலில் அவர் பெரிய கதைகளை எழுதவில்லை. இனிமையான சிறு பாட்டுகளைச் செய்து அவற்றைத் தாமே இராஜசபையில் சீமான்கள் முன்னிலையிலும் சீமாட்டிகள் முன்னிலையிலும் பாடினார். அவர்களெல்லாரும் சாஸருடைய அற்புத புத்தியைப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து, அவரைப்புகழ்ந்து, உற்சாகத்துடன் முயற்சி செய்யும்படி தூண்டியது மன்றி, அவர் எழுதும் ஒவ்வொரு பாட்டையும் அவரையே பாடும்படி வற்புறுத்தினர்.

சாஸர் கவிராயரா யிருந்ததினாலேயே மற்றக் காரியங்களில் பிரவேசிக்கவில்லையென்று எண்ணக்கூடாது இராஜாங்க வேலைகளில் எப்பொழுதும் ஊக்கத்தோடு பயின்றுவந்தார். ஆங்கிலேய அரசன் அவரை ஒருமுறை இராஜகாரியமாய் ப்ரான்ஸுக்கும், ஒரு முறை இதாலி தேசத்துக்கும் அனுப்பினான். அச்சமயங்களிலெல்லாம் அவருக்கு அதிகமாய்ப் பொருளுதவி செய்தான் அரசன். திரும்பி இங்கிலாந்துக்கு வந்ததும் அரசன் அவரை வெகுவாய் மரியாதை செய்ததுமன்றி தன் அரண்மனையிலிருந்தே ஒரு சொம்பு சாராயம் பிரதி தினமும் கவிராயருக்கு அனுப்பவேண்டுமென்று உத்தரவுசெய்தான். சாஸரும் அரசனுக்கும், இராஜ புத்திரருக்கும், இராஜவம்சத்தாருக்கும், பக்தியுடன் பணிவிடை செய்துவந்தார். பரஸ்பரம் அன்பு மிகுந்திருந்ததுபற்றி சாஸர் வெகு செல்வாக்குடன் காலங் கழித்துவந்தார்.

1382-ம் வருஷத்தில் சாஸர் அரசனுடைய சுங்கவரிகளைப் பரிசோதனைசெய்யும் அதிகாரியாக நியமிக்கப்பெற்றார் அது முக்கியமான உத்தியோகமானபடியால் கஷ்டப்பட்டு வெகு காலம் வேலைசெய்யவேண்டியிருந்தது. தேசத்துக்குள் இறக்குமதியாகும் வஸ்துக்கள் ஒவ்வொன்றையும் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது. எத்தனையோ குமாஸ்தாக்கள் சாஸரிடத்தில் வேலை செய்துகொண்டு அவரிட்ட பணியைச் செய்யக் காத்துக்கொண் டிருந்திருக்கலாம். ஆனாலும் எல்லா வேலைகளையும் குமாஸ்தாக்களே செய்யவேண்டுமென்று விடவில்லை. தமக்கென்று சில பாகங்களை வைத்துக்கொண்டு அவற்றிற்கு சம்பந்தப்பட்ட எழுத்து வேலைகளையெல்லாம் தாமே தம் கைப்படப் புஸ்தகங்களில் எழுதியிருக்கிறார். இத்தகைய காரியங்களே சாஸருக்கு இராஜ காரியங்களிலுள்ள சிரத்தையைக் காட்டவல்ல சாக்ஷிகளாய் நிற்கின்றன.

சில வருஷங்களுக்குப்பின்னர் (1386) பார்லிமெண்ட் மஹாசபையில் அங்கத்தினராயினர். அவ்வருஷத்திலிருந்து இரண்டு மூன்று வருஷ காலம் சாஸருடைய செல்வாக்குக் குறைந்து போயிற்று. கவிராயரை ஆதரித்த அரசனும் அரசனுடைய முதற்குமாரனும் இறந்துவிட்டனர். பட்டத்துக்குவந்த அரசனுக்கு வயது பதினொன்று. அப்பொழுது அரசன்

பட்டடை வாய்த்தால் பணி வாய்க்கும்.

ஸ்தானத்தில் ஆண்டுவந்த பிரபுக்கள் ஜனங்களைச் சரியாய்ப் பரிபாலனம் செய்யவில்லையாகையால், ஜனங்கள் கோபமூண்டு அப்பிரபுக்களைத் தேசத்திலிருந்து ஓட்டிவிட்டனர். சாஸரும் அந்தப் பிரபுக்களுடன் சம்பந்தப்பட்டவராயிருந்தபடியால் வேலையைவிட்டுப் போகவேண்டியதாயிற்று. உத்தியோகத்தை விட்டதும், பதவியில் தாழ்ந்து, தரித்திர தசையை அடைந்து, கவி கஷ்டப்பட்டிருக்கலாம் என்று தோன்றுகின்றது.

சீக்கிரத்தில் அநுகூலமான காலம் சம்பவிக்கவே, சாஸருடைய சினேகிதர்களே மறுபடி இராஜாங்கத்தில் பலவான்களாகி, அரசாக்ஷியை வகித்தனர். உடனே அவர்கள் தங்களுடைய பழைய சினேகிதரான கவிராயரை மறந்துவிடாமல் அவருக்குத் தக்க உத்தியோகங்கள் கொடுத்து உதவிசெய்தார்கள். பிற்காலங்களில் அரசன் பெயராலும், இராஜ்ய ரக்ஷகர் பெயராலும் பல உபகாரச் சம்பளங்கள் கொடுக்கப்பட்டனவென்று தெரியவருகின்றது. இவ்விதமாய்த் தம் தேசத்தாராலும், இராஜாங்கத்தாராலும் மரியாதையாயும், அன்பாயும், ஆதரவாயும் நடத்தப்பெற்று 1400-ம் வருஷத்தில் வானுலகடைந்தார். அவருடைய தேகத்தை வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் ஆபியில் அடக்கம் செய்தனர். அவருடைய ஞாபகச்சின்னமாக ஒரு கட்டிடம் பிற்பாடு கட்டியிருக்கிறார்கள்.

இதுகாறும் ஒருவாறு சாஸரைப்பற்றி—அவர் எங்ஙனம் இருந்தாரென்றும், எவ்விதம் தம் வாழ்நாட்களைக் கழித்தாரென்றும்—சொல்லிமுடித்தோம். இனி அவர் எழுதிய கதைகளைப்பற்றிச் சற்று விவரிப்போம். அவ்ருடைய கிரந்தங்களுக்குள் முக்கியமானவை "காண்டர்பெரிக் கதைகள்."

காண்டர்பெரி யென்னுமிடம், கெண்ட் மாகாணத்தில் ஒரு சிறு பட்டணம். அப்பட்டணத்தில் விசாலமான அழகிய கிறிஸ்தவ கோவிலொன்றிருக்கின்றது. அக்கோவிலில் தாமஸ் எ பெக்கெட் என்பவருடைய தேகத்தை அடக்கம் செய்திருக்கிறார்கள். பெக்கெட் என்பவர் இரண்டாவது ஹென்றி அரசனாயிருந்தகாலத்தில் பிரதான குருவாயிருந்தார். அரசனுக்கும் ஆசாரிய சிகாமணியான பெக்கெட்டுக்கும் மனஸ்தாபம் வரவே, ஹென்றியின் பிரபுக்கள் பெக்கெட் குருவைக் கொன்றுவிட்டனர். அதிமேதாவியும், தெய்வபக்தருமான பெக்கெட்டைப் புதைத்த விடம், அப்பொழுதுமுதல், யாத்திரை ஸ்தலமாகிவிட்டது.

இங்கிலாந்தின் பல விடங்களிலுமிருந்து ஜனங்கள் ஆயிரக்கணக்காய் காண்டர்பெரிக்கு வந்து, பெக்கெட் மஹாமுனியின் ஸமாதியின் முன்னே பிரார்த்தனை செலுத்தத் தொடங்கினர்.

அச்சமாதியில் அத்யத்புதமான செயல்கள் நடந்தனவென்று சொல்லுகின்றனர். அக்கோவிலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட நொண்டிகள் கால் நன்றாயாகி நடக்கச் சக்தியுடையவர்களானார்களாம்; வியாதிஸ்தர்கள், வைத்தியர்களால் கைவிடப்பட்ட பின்பு, காண்டர்பெரிக்குப் போய், ஸமாதியின்முன்னே மண்டியிட்டு, மனதாரக் கடவுளைப்பிரார்த்தித்தபின், முழுவதும் சௌக்கியமாகி தம்மிருப்பிடத்திற்குத் திரும்பி போயிருக்கிறார்களாம்.

இவ்வாறு அங்கஹீனரும் வியாதியஸ்தரும் மாத்திரமே காண்டர்பெரிக் கோயிலுக்கு யாத்திரை போயினர் என்று எண்ண இடமில்லை. அநேகர் காண்டர்பெரியைப்பார்க்கவும், கோவிலின் சிறப்பைக்கண்டு களிக்கவும், அற்புத ஸமாதியைத் தொழவும், அங்கே குருக்கள்மார் பண்டைக்காலந்தொட்டு சேர்த்து வைத்திருக்கும் புராதனப் பொருள்களைத் தரிசிக்கவும், திரண்டுவந்தனர். அரசர்கள், பிரபுக்கள் மாத்திரமன்றி, ஏழை உழைப்பாளிகளும், சேவகர்களுங்கூட யாத்திரை வருவதுண்டு.

லண்டன் நகரிலிருந்து காண்டர்பெரிக்குச் செல்ல நான்கு நாட்களாகும். சாஸர் காலத்தில் புகை வண்டிகளும், கோச் வண்டிகளும், மோட்டார் வண்டிகளும் கிடையா. வேண்டுமானால் குதிரை சவாரி செய்துகொண்டு போகலாம். இல்லையேல், நடந்து தீரவேண்டுவதுதான்.

வழியில் திருட்டுப்பய மில்லாமலிருக்கும் பொருட்டு பிரயாணிகள் கூட்டங்கூட்டமாய்ச் சேர்ந்துபோவார்கள். குதிரையின் கழுத்தில் கட்டிய மணிகள் 'கிணு, கிணு' என்று அடிக்கவும், சிலர் பாடவும், சிலர் ஊதவும், மெய்ம்மறந்து 'தமாஷாய்'ப் பிரயாணம் செய்வார்கள்.

பட்டால் அறிவான் சண்டாளன், மழை பெய்தால் அறிவான் வெள்ளாளன்.

இம்மாதிரி காண்டர்பெரிக்குப் புறப்பட்ட யாத்திரைக்காரரைத்தான் சாஸர் தமது நூலில் வருணிக்கின்றார். வசந்தகாலத்தில் ஒருநாட் காலையில் இரமியமான சூரிய வெளிச்சத்தில் யாத்திரைக்காரர்கள் குதிரையேறிப் புறப்பட்டனர். அவர்கள் இருபத்தொன்பது பேர்கள். போகும் வழியில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு கதையைச் சொல்லி வழி நடக்கலாமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டனர். இவற்றையெல்லாம் சாஸர் தம்முடைய இன்பமான நவரசம் சொட்டும் நடையில், நமது கண்களுக்கெதிரே நடப்பதுபோல் வருணித்திருக்கிறார். பக்ஷிகள் பாடுவதும், வேலிகளில் இருபுறமும் புஷ்ப மொட்டுகள் மலர்வதும், மலர்ந்த புஷ்பங்களிலிருந்து வாசனை வீசுவதும், தானிய விதையிலிருந்து முளை கிளம்பி நிலத்தின்மேல் தலை தூக்கி நிற்பதும், சூரியன் தங்கத்தை உருக்கி ஓடவிட்டதுபோல் அடிவானத்தைச் சிவப்பாக்கி உதயமாவதும், இவையெல்லாம் ஆனந்தமாய் மனத்தைக் கவரும் பாடல்களில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. பிறகு பிரயாணிகளையே வருணிக்கின்றார். அதிலிருந்து அக்காலத்து நடை, உடை, பாவனை இவையெல்லாம் தெரியவருகின்றன.

பிரயாணிகளுள் ஒருவன் யுத்தவீரன்; அவனை அடுத்து அவனுடைய மகன்; அவர்களுக்குப் பின்னால் அவர்களுடைய சேவகன். பிறகு மூன்று குருக்கள்மார்களும், ஒரு சந்நியாசினியும்: ரொட்டி மாவரைக்கும் யந்திரக்காரன் ஒருவன்: ஆக்ஸ்போர்ட் சர்வகலாசங்கங்களில் படித்த வித்துவான்: ஒரு வக்கீல்: ஒரு குடியானவன். இவ்வாறாக ஒவ்வொருவரையும் சாஸர் வருணிக்கின்றார்.

இந்தப் பிரயாணிகள் சொல்லுவதுபோல எழுதிய கதைகளே காண்டர்பெரிக் கதைகள். சாஸர் எழுதியதே 24 கதைகள்தாம். அவற்றிலும் சில கதைகள் முடிவுபெறவில்லை. முதலில் சாஸர் ஒவ்வொரு பிரயாணியும் போகும்பொழுது ஒரு கதையும் வரும்போது ஒரு கதையுமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்கிறார். அவர் எடுத்துக்கொண்ட ஏற்பாட்டுப்படி 58 கதைகள் ஆகவேண்டியிருக்கின்றது. அப்படிச் செய்ய சௌகரியப்படாமல் விட்டுவிட்டனர் போலும். இவற்றுள் நாம் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருப்பது ஆறு கதைகளே. (1) கான்ஸ்டன்ஸ் என்னும் இராஜகுமாரியின் கதை: (2) சுத்த தொனியன் என்னும் கோழியின் கதை: (3) "பெண்கள் சிறப்பாய் விரும்புவதெது?" என்பது: (4) கிரிஸெல்டா அல்லது பொறுமைக்கரசியின் கதை: (5) காமெலின் சரித்திரம்: (6) யமனைக் கொல்லப்போனவர்கள் அல்லது மூன்று வெறியாட்டகாரர்களின் கதை. இவ்வாறாக ஆறு கதைகளை மட்டும் எடுத்து எழுதியிருக்கிறோம்.

கம்பியில்லா மின்சாரமும், அதன் அபூர்வச் செயல்களும்

WIRELESS ELECTRICITY AND ITS WONDERFUL EFFECTS

உலக வாழ்க்கை நாளுக்குநாள் முன்னேற்றமடைந்து வருகிறது. பல வருஷங்களாய்ப் பல பெரியோர்கள் அவதரித்து ஜனங்களின் சௌகரியங்களைக் குறித்து பாடுபட்டிருக்கிறார்கள். மதம், கல்வி, இராஜரீகம் முதலிய விஷயங்களைச் சீர்ப்படுத்தப் பலமூதறிவாளர்களும், அவ்வாறே விஞ்ஞான சாஸ்திரமும் பெருமையடையும் வண்ணம் நுண்ணிய அறிவும் இயற்கையாகவே தோன்றும் ஆற்றலும் கூடிய பல சீரியர்களும் தோன்றியுள்ளார். நீராவியின் வல்லமையைக் கண்டுபிடித்த ஜேம்ஸ் வாட்டும், சப்தத்தின் சலனம் முதலிய உண்மைகளைக் கண்டுபிடித்த எடிஸனும், இன்னும் நியூடன், பாரடே முதலியோரும் இக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவராவர். இந்நிபுணர் கூட்டத்தில் தற்போது கடைசியா யுதித்தவர்களும் பல அரிய சக்திகளையும் விஷயங்களையும் கண்டுபிடித்திருக்கின்றனர். அவைகளில் பிரதானமானது கம்பியில்லா மின்சாரம். அதனால் விளையக்கூடிய நன்மைகள் பல.

இந்தக் கம்பியில்லா மின்சாரத்தின் இரகசியத்தை முதலில் அறிந்தவர் மூவர். அவர், நமது நாட்டு விஞ்ஞான சாஸ்திர நிபுணரான ஸர் ஜகதீச சந்திர வஸுவும், மார்க்கோனி என்பவரும், மற்றொரு அமெரிக்கசாஸ்திரக்ஞரு மாவர். அவர்களில் நமது ஜகதீச சந்திரர் தாம் அம்மின்சாரத்தை அறிந்த வரையில் விட்டுவிட்டு, மேலே பரீக்ஷிக்காதிருந்

பட்டிக்காட்டுக்குச் சிவப்புத் துப்பட்டி பீதாம்பரம்.

85

தார். மார்க்கோனி என்பவரே பல பரீக்ஷைகள் செய்து, அதை அநேகவிதமாய் அபிவிருத்திசெய்து, அதனால் பயன்பெறுமாறு பல அற்புதமான கருவிகளையும் நிருமித்தார்.

விஞ்ஞான சாஸ்திரம், பூதபௌதிக சாஸ்திரம் இவைகளில் இந்தியா இன்னும் பின்னடைந்திருக்கிறது. மேனாட்டிலும், அமெரிக்கா முதலிய இடங்களிலும் இந்த சாஸ்திரங்களின் பயிற்சிக்காகப் பலர்செய்துவரும் வேலையும், தம் உயிரையும் திரணமாக மதித்து அச்சாஸ்திரங்களின் உண்மைப் பொருள்களையறிய முயலும் ஆற்றலும் இங்கு வேருன்றவில்லை. தற்காலம் வாலிப தசையிலிருப்பவர்களே—பிற்காலத்தில் தேசத் தொண்டுபுரியக் கங்கணங் கட்டியவர்களே—இத்துறைகளில் சிரத்தை யெடுத்தல்வேண்டும்.

கம்பியில்லா மின்சாரத்தின் குணம் வெகு நுட்பமானது. வாயுவின் சலனத்தினால் மின்சார அலைகள் ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்துக்கு யாத்திரை செய்கின்றன. அந்த மின்சாரத்தினால் செய்யக்கூடிய காரியங்கள் கணக்கிலடங்கா. அதனால் அநேக மைல் பரந்துள்ள சமுத்திரங்களைத் தாண்டி செய்திகள் அனுப்பலாம். பல மைல்கள் தூரத்திலுள்ள விளக்குகளை ஏற்றலாம்; பல இருப்புப்பாதை வண்டிகளை நினைத்தவிடத்தில் நிறுத்தலாம்; மனிதர் செல்லக்கூடாத கானகத்தில் பல படங்களைப் பிடிக்கச் செய்யலாம்; இன்னும் மனத்தினால் நினைக்க முடியாத பல அரிய காரியங்களையும் முடிக்கலாம்.

அமெரிக்காவில் ரயில் வண்டித்தொடர் மிகுந்த வேகத்துடன் போய்க் கொண்டிருக்கும்போதே அவைகளுக்குள்ளிருந்து ஓர் மனிதனும் வெளியேயுள்ள ஏதாவதொரு ஸ்டேஷனிலிருந்து மற்றொருவனும் பேச வசதிகள் ஏற்படுத்தப்பட் டிருக்கின்றன. இந்த ஏற்பாட்டில் தண்டவாளக் கம்பிகளே மின்சார அலைகளைக் கொண்டுசெல்ல உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தஏற்பாட்டினால், அவசரத்தில் ஒருவன் வண்டியில் ஏறிவிட்ட போதிலும், மற்றொரு ஸ்டேஷன் போகும் வரை காக்காமல் உடனேயே தன் சிநேகிதனுடன் சம்பாஷிக்கலாம். புரொபஸர் விர்த் என்பவர், நாரன்பரோ என்னுமிடத்தில் பல மைல் தூரத்திற்கப்பால் செல்லும் ரயில் வண்டிகளை நினைத்தமாத்திரத்தில் கம்பியில்லா மின்சாரத்தால் நிறுத்தும் மர்மத்தைக் கண்டுபிடித்தார். இந்த ஏற்பாட்டில், ஓர் ஸ்டேஷனில் உள்ள விசைகளை முடுக்க, கம்பியில்லா மின்சார அலைகள்பரவி வண்டிகளின்மேலுள்ள மற்றொரு மின்சார இயந்திரத்தைத் தாக்க, அவ்வண்டிகள் மின்சார 'பிரேக்கு'களினால் உடனே நிறுத்தப்படுகின்றன. வெகு நுட்பமான இயந்திரங்கள் அமைக்கப்பட் டிருத்தலால் வெகு எளிதில் காரியம் சித்திபெறக் கூடியதா யிருக்கிறது. இம்முறை இனி மற்றவிடங்களிலும் அனுஷ்டானத்திற்கு வருமென்பதில் தடையில்லை.

இவ்விதமாகவே மேற்கூறிய புரொபஸர் விர்த் என்பவரும் மற்றும் சிலரும் சமுத்திரத்தில் நினைத்த திசையில் படகுகளைச் செலுத்த முயற்சித்தனர். இதனால் வெடிமருந்துகள் முதலியவை ஏற்றப்பட்டுள்ள படகுகளை பகைவர் கப்பல்களுக்கு நடுவில் செலுத்தி அந்தக் கப்பல்களைச் சேதம் செய்வதற்கு சுலபவழியுண்டாயிற்று. இவ்விதப் படகுகளில் மனிதனொருவனும் இருக்கவேண்டுவதில்லை. படகின் பாய்மரங்களுக்குமேல் மின்சார இயந்திரம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கரையின் மீதுள்ள மனிதன் சில கருவிகளைக்கொண்டு, மின்சார அலைகள் பாய்மரத்தின் மீதுள்ள இயந்திரத்தைத் தாக்கத்தக்க ஏற்பாடு செய்கிறான். தான் நினைத்த திசையில் படகைச் செலுத்துகிறான்.

மற்றும், நாட்டிலுள்ள விளக்குகளையெல்லாம் ஒரேசமயத்தில் பிரகாசிக்கச் செய்யவும் தகுந்த கருவிகள் செய்யலாமென்று அமெரிக்க நிபுணரான நிகோலா டெஸ்லா என்பவர் கூறுகிறார். ஆனால் இதற்கு மின்சாரம் சேகரிக்கும் கருவி மிகுந்த வன்மையுடையதாய் நிர்மாணிக்கப்பட வேண்டுமாம். இந்த மாதிரி நிஜமாகவே மார்க்கோனி சுமார் 6-மைல் தூரத்திற் கப்பாலுள்ள விளக்கொன்றை எரியச் செய்தாராம்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில், கம்பியில்லா மின்சாரம் அபூர்வமான சில வாயுக்களின்மேல் உண்டாக்கும் செயல்களைக் கூறுவது இன்றியமையாதது. மிகவும் அரிதாய்க் கிடைக்கும் நியான் ஹெலியம் இவைகளில் ஒரு சிறிதை, வேறு காற்று உட்புகமுடியாத கண்ணாடி 'பல்பு'

பரியத்துக்கு அஞ்சி, குருட்டுக் கண்ணியைக் கொண்டதுபோல.

களிற் செலுத்தி மின்சாரத்தைப் பிரயோகித்தால், இந்த வாயுக்கள் மிகுந்த பிரகாசத்துடன் ஒளிர்கின்றன. நியானின் வெளிச்சம் சிவந்ததாயும், ஹெலியத்தின் ஒளி மஞ்சளாகவும் இருக்கின்றன. இந்தக் கண்ணாடி 'பல்பு'கள் வெகு திறமையுடன் செய்யப்பட்டால்தான் பலன் தரும்.

கொஞ்சகாலத்திற்கு முன், பாரிஸ் நகரிலுள்ள பெயர்பெற்ற ஐபல் கோபுரத்தின் மீதுள்ள கம்பியில்லாத்தந்தி இலாகா ஆபீஸர்கள், சுமார் 200 மைல்களுக் கப்பாலுள்ள ப்ருஸ்ஸல்ஸ் நகர் கம்பியில்லா மின்சார சாலையில் பாடப்பட்ட பாடல்களைக் கேட்டனர். இப்பாட்டுகள் வாயுமண்டலத்தில் மின்சார அலைகள் மூலமாகச் சென்றன. சாதாரண டெலிபோனைப் போன்று முதலில் வார்த்தைகள் மின்சார அலைகளாக மாறி பின்பு மறுபடியும் கேட்குமிடத்தில் தம் ஸ்வய நிலைமையை யடைகின்றன. பாடுகிறவன் மைக்ரோபோன் என்னும் கருவியின் அருகில் நின்று பாடுகிறான். இந்தக் கருவி மிகவும் நுண்ணியதாய் தொனிக்கேற்றபடி மின்சார அலைகளின் வேகத்தைப் பெருக்கவும் குறைக்கவும் கூடியதாய் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. ஐபல் கோபுரத்திலுள்ள கருவி இதே ஏற்பாட்டின்மேல் அமைக்கப்பட்டிருப்பதால் ப்ருஸ்ஸல்ஸிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட அலைகளை மாத்திரம் பொறுக்கிக்கொண்டு மற்றவைகளை விலக்கிவிடுகின்றன. பொறுக்கப்பட்டவை தகுந்த கருவிகளால் தமது முன் ரூபமாகிய வார்த்தைகளாக மாறுகின்றன. கிராமபோன் இயந்திரத்தில், 'ரிகார்டர்' என்னும் தட்டு உதவுகிறதைப் போல் வாயுமண்டலத்திலுள்ள 'ஈதர்' என்பது உபயோகப்படுகிறது. ரிகார்டரின்மேல் கீறப்படுவதுபோல் ஈதர் என்பதும் பல சலனங்களை யடைகிறது.

இன்னும், ஆகாய விமானங்களில் ஆகாய மண்டலத்தி லிருந்துகொண்டு அங்கிருந்து பூமியிலுள்ளோர்களுடன் பேசவும் முயற்சித்திருக்கிறார்கள். இன்னும், சமீபத்தில் நடந்த மஹாயுத்தத்தில் பகைவரது அரண்களையும், கோட்டைகளையும் படங்களெடுக்கும் சாதனத்தைக் கைக்கொண்டார்கள். இன்னும் மனிதர் செல்லவொணாக் கடுங்கானகத்திலும் அவ்விடமுள்ள நிலையைச் சித்திர ரூபமாய் அறியும் சாதனங்களைக் கண்டு பிடித்துள்ளனர். என்னே மனிதனின் வன்மை! என்னே அவன் அறிவின் விசாலம்!

இவ்வகைத்தாய பல அரிய பெரிய கிரியைகளைச் செய்யும் ஆற்றலை பகவான் அளித்திருக்கிறார். அவ்வாற்றலை நல்வழியிற் செலுத்தி உலகமுள்ளவரையில் உமது பெயரை நிலைநிறுத்த எவ்வளவு சாதனங்களுள்ளன. ஈசுவர பக்தியுடன் தேச க்ஷேமத்தை நாடி உழைக்க முன் வாருங்கள்! கீர்த்தி உமதே! ஆற்றலும் உமதே! எழுமின்!!

இந்திய மன்னர்கள்

THE EMPIRE BUILDERS

அசோக மௌர்யன்

(56-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

VI

தேவப்பிரியனும் ராஜனுமான பிரியதர்சி இம்மாதிரி கூறுகிறார் :—

பூர்வத்தில், எல்லா வேளைகளிலும் ப்ரஜைகளினுடைய காரியமானது நடத்தப்படவில்லை; அதைப்பற்றியும்தெரிவிக்கப்படவில்லை. அதை இம்மாதிரியாக நான் வழக்கத்திற்குக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். எவ்வேளையிலும் நான் போஜனம் செய்தாலும், அரண்மனையிலாவது அந்தப்புரத்திலாவது இருந்தபோதிலும், தேகப்பயிற்சி, இராணுவப்பயிற்சி முதலியவைகளில் நான் அமர்ந்திருந்தாலும், உத்யானவனத்தில் இருந்தாலும், அவ்விடங்களி லெல்லாம் உத்தியோகஸ்தர்களிருந்து ப்ரஜைகளினுடைய காரியங்களைத் தெரிவிக்கவேண்டும். அவ்விடங்களிலெல்லாம் இராஜ்ய விஷயங்களை நான் கவனிப்பேன். மற்றும் நான் ஏதாவது வாய் வார்த்தையாக என்ன உத்தரவிட்டபோதிலும், உத்தரவாவது, தானமாவது, பிரஸங்கமாவது இவைகள் இராஜ்ய மந்திரிகளால் யோசிக்கப்பட்டு, முக்கியமான காரியமாவது, அபிப்பிராய பேதமாவது, தள்ளவேண்டுமென்றாவது ஏற்படும்பக்ஷத்தில், அதைப்பற்றி நான் எங்கிருந்

பட்டுக்கோட்டைக்கு வழி எது என்றால், கொட்டைப்பாக்கு விலை துட்டைம்பது என்கிறான்.

தாலும் சரி, விஷயம் எதுவாயிருந்தாலும் சரி, தாமதமின்றி என்னிடம் அதைத் தெரிவிக்க வேண்டும். இம்மாதிரி நடக்கவேண்டுமென்று நான் உத்தரவிட்டிருக்கிறேன்.

ஜனங்களின் காரியத்தைக் கவனித்து, என்னாலானவரைக்கும் முயன்று முடிப்பதில், எனக்கு எப்பொழுதும் திருப்தியுண்டாவதில்லை. ஜன ஸமூகத்துக்குச் சுகத்தை யுண்டாக்குவதே என் கடமையென்று நினைத்திருக்கிறேன். இராஜ்ய காரியங்களை ஊக்கத்துடன் செய்து முடிப்பதிலேயே அதன் (ஜனங்களின் சுகத்தின்) இரகசியம் இருக்கிறது. பொது ஜன சுகத்தை நாடுவதைவிட மேலான காரியம் ஒன்றுமில்லை.

இவ்வளவு கஷ்டம் நான் ஏன் எடுத்துக் கொள்கிறேன்? பிரபஞ்சத்திலுள்ளவைகளுக்கு நான் செய்யவேண்டிய கடனைத்தீர்க்கவே; அவர்களில் சிலரை இவ்வுலகில் நான் சுகமாக வைக்கலாம்; மறு ஜன்மத்தில் அவர்கள் ஸ்வர்க்கமடைய முயற்சிக்கலாம். என்னுடைய புத்திரர்களும் பௌத்திரர்களும், ப்ரபௌத்திரர்களும், மிகவும் அதிகமான கஷ்டமின்றிக் கிடைக்க முடியாத பிரஜைகளின்சுகத்தை நாடவேண்டுமென்பதும், இந்தத் தர்ம விளம்பரம் கூறப்பட்டதின் நோக்கம்.

VII

தேவப்பிரியனும் ராஜனுமான பிரியதர்சி எல்லாவிதப் பூாஷாண்டர்களும் எல்லாவிடங்களிலும் வசிக்கலாமென்று கஷ்டப்படுகிறார். அவர்கள் எல்லோருக்கும் நம் இந்திரியங்களை அடக்குவதிலும், நடத்தையைச் சீர்படுத்துவதிலுமே லக்ஷியம். ஜனமோ, பல்வேறு லக்ஷியங்களும், பல்வேறு ஆசைகளுமுடையது. அவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் போதிக்கப்பட்டவைகளை முற்றிலுமாவது அல்லது கொஞ்சமாவது பின்பற்றி நடப்பார்கள். தானஞ்செய்து வழக்க மில்லாதவர்களிடம் கூட, நற்குணங்களும், செய்ந்நன்றி யறிதலும், தனித்துமிற்கும் ஸகோதரத்வமும் எப்பொழுதும் நல்லது.

VIII

முற்காலங்களில் அரசர்கள் விளையாட்டின் பொருட்டு வெளியே சென்றார்கள். வேட்டையாடுவதும், அதைப்போன்ற மற்ற விளையாட்டுகளும் இவ்வுலகில் அவர்களுக்கு வேடிக்கைகளாக இருந்தன. தேவர்களின் பிரியனும், அரசனாகிய பிரியதர்சியென்னும் நான் என் பட்டாபிஷேகத்திற்குப் பத்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு உண்மை ஞானம் அடைந்தேன். பின்வருபவைகளே என் பொழுதுபோக்கிற்கானவை:—பிராமணர்களுக்கும் சிராமணர்களுக்கும் தானம் கொடுப்பதும், அவர்களைப் போய்ப் பார்ப்பதும் வயோதிகர்களைப் பார்ப்பதும், பணத்தைத் தானஞ்செய்தலும், இராஜ்யத்திலுள்ள பிரஜைகளைப் பார்ப்பதும், அவர்களுக்கு மதபோதனை செய்தலும், மதவிஷயங்களைப்பற்றி ஆலோசித்தலுமே. தேவர்களின் பிரியனும், பிரியதர்சியுமான இராஜன் இவ்விதமாகவே தன் புண்ணிய காரியங்களின் பலனை அனுபவிக்கிறான்.

IX

தேவர்களின் பிரியனும், பிரியதர்சியுமான இராஜன் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:—ஜனங்கள் நோயுடனிருக்கும்போதும், புத்திரன் அல்லது புத்திரியின் விவாகத்தின்போதும், மகப்பேறு பெறும்போதும், பிரயாணஞ் செய்யும்போதும் பல விரதங்களை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். இவைகளிலும், இதைப்போன்ற காலங்களிலும், ஜனங்கள் பலவிதமாக நடக்கிறார்கள். ஆனால் இம்மாதிரியான பல்வேறு உத்ஸவங்கள் பிரயோஜன மில்லாதவை. ஆனால் இம்மாதிரி உத்ஸவங்களைக் கொண்டாடுவதனால் யாதொரு பிரயோஜனமு மில்லாதபோதிலும், அவைகளைக் கொண்டாடுவது வழக்கம். ஆனால் தர்மத்தைக் கைப்பற்றி நடப்பதோ ஸர்வோத்கிருஷ்டமானது. அடிமைகளிடமும், சேவகர்களிடமும் அனுதாபமும், உறவினர்களிடமும், ஆசிரியர்களிடமும் மரியாதையும் சர்வோத்கிருஷ்டமானவை. ஜீவஜந்துக்களினிடம் கருணையும், பிராமணர்களுக்கும் சிராமணர்களுக்கும் தானஞ் செய்தலும் ஸர்வோத்கிருஷ்டமானவை. இவைகளையும், இவைபோன்ற செயல்களையுமே நான் தர்மானுஷ்டானம் என்று கூறுகிறேன். தகப்பனாவது, புத்திரனாவது, சகோதரனாவது உபாத்தியாயராவது சொல்லவேண்டியது என்னவெனில்:—இதுவே உத்தமமானது, இதுவே முத்தியடையும் வரையில் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய விதி. பிச்சை யளிப்பது உத்தமமானது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பட்டுக்கு அழுவார் பணிக்கு அழுவார் வையகத்தில் பாக்குக்கு அழுத பாரதத்தைக் கண்டதில்லை.

X

தேவர்களின் பிரியனான பிரியதர்சிராஜன் தன் தர்மத்தைக் கைக்கொண்டு, அதன்படி அவன் பிரஜைகள் இப்பொழுதும் பிற்காலத்திலும் நடப்பதைத் தவிர மேலான கீர்த்தியும், பெருமையும் இல்லையென நினைக்கிறான். தேவர்களுக்குப் பிரியனான பிரியதர்சிராஜன் தேடும் கீர்த்தியும், புகழும் இதுவே. இனி வரும் ஜன்மத்தில் கிடைக்கும் பலன்களை உத்தேசித்தும், நிலையற்ற ஜன்மத்தினின்றும் நீங்கும்படிக்குமே தேவர்களுக்குப் பிரியனான பிரியதர்சிராஜனின் காரியங்களெல்லாம் நடத்தப்படுகின்றன. ஏனென்றால், நாசமுள்ள இவ்வாழ்வு தீமை நிறைந்தது.எல்லா வஸ்துக்களினின்றும் பாசத்தை நீக்க,முயற்சி செய்தாலொழிய இது பெரியவர்களுக்கும் சிறியவர்களுக்கும் மிகவும் கஷ்டமான காரியம். இதைச் செய்வது முக்கியமாக உயர்ந்த ஸ்திதியிலுள்ளவர்களுக்கு மிகவும் கஷ்டமான காரியம்.

XI

தேவர்களுக்குப் பிரியனான பிரியதர்சி ராஜன் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

மததானத்தைப் போலவும், தர்மத்தினுடன் அந்நியோந்நியத்தைப்போலவும்,மததர்மத்தைப் போலவும், மதத்தின் உறவைப் போலவுமுள்ள தானம் வேறு கிடையாது. பின் வருவது எல்லாராலும் கைக்கொள்ளப்படவேண்டும். அடிமைகளிடமும் வேலைக்காரர்களிடமும் அனுதாபமும், தகப்பனாருக்கும் தாயாருக்கும் கீழ்ப்படிதலும், நண்பர்கள் தோழர்கள் உறவினர்கள் சிராமணர்கள் பிராமணர்கள் முதலியவர்களுக்குத் தானமும், ஜீவஜந்துக்களின் உயிருக்குக் கருணையும், தகப்பனார், அல்லது புத்திரன், அல்லது சகோதரன், நண்பன், தோழன், அல்லது அயல் வீட்டுக்காரன் இவர்கள்—இதுவே (முற்கூறியதே) புண்ணியமானது, இதையே செய்யவேண்டும் என்று சொல்லவேண்டும். இதைச்செய்ய முயற்சிசெய்வதில், இவ்வுலகத்திலும், அடுத்த ஜன்மத்திலும் புண்ணியததின் பலனடைகிறான். மதத்தின் (பௌத்த தர்ம) தாரணத்தினால் அளவற்ற புண்ணியம் உண்டாகின்றது.

XII

தேவர்களின் பிரியனான பிரியதர்சி ராஜன், ஸன்யாஸிகளாயினும் ஸரி, க்ருஹஸ்தர்களாயினும் ஸரி, எந்த மதத்தினராயிருந்தாலும் மரியாதைசெய்கிறார். அவர்களுக்குத் தர்மம் செய்வதாலும்,வேறுவிதமான தானங்கள் செய்வதாலும் அவன் பிரீதிசெய்கிறான். ஆனால் தேவப்பிரியன், அவர்களின் நற்குணங்களை விருத்திசெய்ய முயற்சிசெய்வதே மேற்கூறிய தானதருமங்களைவிட மேலானதென்று நினைக்கிறான். வெவ்வேறுமதங்களைக்கைக்கொள்பவர்களிடம் நற்குணங்களும் மாறுபடுகின்றனவென்பது உண்மையே. ஆனால் அவைகளுக்கெல்லாம் பொதுவானவை உண்டு.—அவை பேச்சில் சாந்தமும், ஸரி நிலையுமாகும். உதாரணமாக, ஒருவன் தன் மதத்தினரையே புகழ்ந்து, மற்றவர்களை இகழலாகாது; காரணமின்றி மற்றொரு மதத்தினரை இகழ்ந்து பேசாமல், அவரவர்களுக்குத் தகுந்த மரியாதையை சமயம் வாய்த்தபோது செய்யவேண்டும். இம்மாதிரி செய்ய முயற்சிப்பதால், மற்றவர்களுக்கு நன்மை செய்யும்போது, தன் மதத்தின் க்ஷேமத்தை விருத்திசெய்கிறான். இதற்கு வேறாக முயற்சி செய்வதனால், ஒருவன் தன் வகுப்பினருக்கு நன்மை செய்யாததோடு, பிறருக்கும் தீமையே செய்கிறான். எவனொருவன் தன் வகுப்பின்மீது அபிமானமுள்ளவனாய், அதை விருத்திசெய்யும் பொருட்டு, தன் வகுப்பைப் புகழ்ந்து, பிற வகுப்புகளை இகழ்கிறானோ அவன் தன் வகுப்பைக் கெடுக்க முரட்டுத்தனமாய் வேலைசெய்கிறான். ஆகையால் ஒவ்வொருவருடைய கொள்கைகளையும் நம்பி, அலக்ஷியஞ் செய்யாது ஒத்து நடப்பதே புண்ணியமெனப்படும். தேவர்களின் பிரியனின் ஆசையென்னவெனில்,எல்லா மதத்தினரும் தருமத்தை அறியவேண்டுமென்றும்,சுத்தமான கொள்கைகளைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்பதே. தானங்களையும், வெளி ஆசாரங்களையும்விட நற்போதனைகளையும், எல்லா மதவகுப்பினருக்கும் பரஸ்பர விசுவாசம் உண்டாகவேண்டுமென்ற ஆசையையுமே தேவர்களின் பிரியன் முக்கியமாகக் கருதுகிறார் என்று ஜனங்கள் எம்மதத்தினராயினும் சொல்லவேண்டுமென்றெண்ணுகிறார். இந்த நோக்கத்துடன் தான், தர்மபரிபாலகர்களும்,ஸ்திரீகள் மேற்பார்வைக்காரரும்,பரிசோதகர்களும், மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களும் உழைப்பது. என் மதத்தின் அபிவிருத்தியும், அந்த மதத்தினாலுண்டான நன்மைகளால் அதன் உயர்வுமே அதன் பலன்.

பட்டுப் புடவை இரவல் கொடுத்து மணை எடுத்துக்கொண்டு திரிவதுபோல.

XIII

தேவர்களின் பிரியனான பிரியதர்சியால் ஜயிக்கப்பட்ட கலிங்க இராஜ்யம் மிகப் பெரிது. ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் அடிமையாக்கப்பட்டனர். ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். தேவர்களின் பிரியனான பிரியதர்சி, கலிங்கத்தை ஜயித்த பிறகு, தர்மத்தின் பற்று வைத்துக்கொண்டு, தர்மத்தின்மீது பக்தி கொண்டார். தர்மத்தின்மீது மிகுந்த ஆவல் கொண்டார். தர்மம் பரவும் விஷயத்தில் சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டார். கலிங்கத்தை ஜயித்ததால் தேவர்களின் பிரியனுக்கு இவ்வித வருத்தம் உண்டாயிற்று. எனக்குக் கீழிராத தேசத்தை, தேவர்களின் பிரியனான நான் ஜயித்ததால், அத்தேசத்து ஜனங்களின் கொலைகளுக்கும், அவமானங்களுக்கும், அடிமையாக்கினதற்கும் மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். ஆனால், தேவர்களின் பிரியன், அறிந்து மிகவும் வருத்தப்பட்டது கீழேகூறப்பட்டதற்கே. பிராமணர்கள் அல்லது சிராமணர்கள், ஸந்நியாசிகள் அல்லது கிருஹஸ்தர்கள் எங்கும் வசிக்கிறார்கள். அதிகாரிகளுக்கு மரியாதையும் தகப்பனாருக்கும் தாயாருக்கும் கீழ்ப்படிதலும், சிநேகிதர்களிடமும், தோழர்களிடமும், உறவினர்களிடமும் அன்பும், ஸேவகர்களிடம் அபிமானமும், அன்பினால் ஒரே நிலைமையும் அவர்களிடம் காணப்படுகின்றன. இவ்விதமான ஜனங்கள், முரட்டுத்தனத்திற்கும், கொலைக்கும் இலக்காயிருப்பதோடு, அவர்களுக்கு மிகவும் வேண்டியவனைவிட்டுப் பிரிக்கப்படுவதற்கான நிலைமையிலிருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தனியாக' இரக்ஷிப்பதனால், அபாயத்தினின்று அவர்கள் தப்பினபோதிலும், அவர்களுடைய சிநேகிதர்களும் அறிமுகமானவர்களும், தோழர்களும், உறவினர்களும் நாசமடைகிறார்கள். இந்த விதமாகவும் அவர்கள் கஷ்டப்பட வேண்டியதாயிருக்கிறது. தேவர்களின் பிரியனான நான் இவ்விதமான அநீதியான மூர்க்கச் செயல்களையெல்லாம் கண்டு மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். பிராமணர்கள் சிராமணர்கள் ஆகிய இவர்களைப்போன்ற மனிதர்களை அறியாத தேசமில்லை. ஏதாவது ஒருவிதமான மதத்தை (தர்மத்தை)க் கைக்கொள்ள இடம் தேசத்திலெங்குமில்லை. கலிங்கத்தில் பலர் மூழ்கி இறந்தும், நிலைகுலைந்தும், கொலைசெய்யப்பட்டும், அடிமைகளாக்கப்பட்டும் போனதினாலேயே தேவர்களின் பிரியன், இதைப்பற்றி இப்பொழுது மிகவும் அதிகமாக வருத்தப்படுகிறார். * * * * * * *

ஜீவன்களுக்கு க்ஷேமமும், உயிருக்கு மதிப்பும், நடத்தையில் சாந்தமும் அன்புடைமையும் வேண்டுமென்று தேவர்களின் பிரியன் இச்சிக்கிறார். இதையே தருமத்தின் (மதத்தின்) வெற்றி என்று தேவர்களின் பிரியன் நினைக்கிறார். தன்னுடைய இராஜ்யத்திலும், அநேக யோசனைக்குள் ளடங்கியிருக்கும் இராஜ்ய எல்லைகளிலும் இவ்வித மதவெற்றிகளிலேயே தேவர்களின் பிரியன் சந்தோஷிக்கிறார். யவனராஜனான ஆண்டியோகஸ், அன்டியோகஸிற்கு அப்பாலுள்ள நான்கு அரசர்கள், டாலமி, ஆன்டிகோனஸ், மாகாஸ், அலெக்ஸாண்டர் ஆகிய இவர்களுக்குள்ளும், தெற்கே சோழர்கள், தாம்பிரபரணி வரையில் பாண்டியர்கள், மற்றும் ஹேமராஜ விஸ்மவஸி ஆகிய இவர்களுக்குள்ளும், கிரேக்கர்கள், காம்போஜர்கள், நிபாசர்கள், நாகபந்திகள், போஜர்கள், பிதேனிகர்கள், ஆந்திரர்கள், புலிந்தர்கள் ஆகிய இவர்களுக்குள்ளும், எங்கும் தேவர்களின் பிரியனுடைய தர்மபோதனையை அநுஸரித்து நடக்கிறார்கள். தேவர்களின் பிரியனின் தூதர்கள் எங்கே அனுப்பப்பட்டார்களோ, அங்கே தேவப்பிரியனின் ஏவலால் போதிக்கப்பட்ட மதக்கடமைகளை அறிந்து, அந்த தர்மத்தின்படியும், அதன் போதனைகளின்படியும் நடப்பதோடு இனிமேலும் நடப்பார்கள். * * * இவ்விதமாக, வெற்றி நாலாபக்கங்களிலும் பரவப்படுகிறது. நான் அளவிலா ஆநந்த மனுபவித்தேன் — தருமத்தின் வெற்றி இம்மாதிரியான ஆனந்தத்தைத் தருகின்றது. உண்மையைக் கூறுமிடத்து, இவ்வாநந்தம் இரண்டாவது விஷயமே; வரும் ஜன்மத்தில்கிடைக்கும்பலன்களிடத்துத்தான் தேவர்களின் பிரியன் மிகுந்த மதிப்பு வைக்கிறார். இந்த எண்ணத்துடனும், நமதுபுத்திரர்களும் பௌத்திரர்களும், புதிதாக இன்னுமொரு வெற்றி அவசியமென்று நினைக்காதிருக்கும்படி இந்தத் தர்மசாஸனம் வெட்டப்பட்டிருக்கிறது; (இது வெட்டப்பட்டது ஏனெனில்) அவர்கள் (என்புத்திரர்கள், பௌத்திரர்கள்) வாளினால் (போரில்) கிடைக்கும் வெற்றி, வெற்றியென்னும் பேருக்கு அருக

பட்டும் பட்டாவளியும் பெட்டியில் இருக்கும், காற்காசுக் கந்தை ஓடி உலாவும்.

மில்லை என்று நினைக்கும்பொருட்டே; அதில், நாசமும், முரட்டுத்தனமுமின்றி வேறொன்று மில்லை என்றறியும் பொருட்டே; தர்ம ஜயத்தைத் தவிர வேறென்றையும் ஜயமென்று நினைக்காம லிருக்கும்படிக்கே; இவ்விதமான வெற்றிகள் இவ்வுலகிலும், அடுத்த லோகத்திலும் மதிப்புள்ளவை; தர்மத்திற்கு இவ்வுலகிலும், அடுத்த லோகத்திலும் மதிப்பிருக்கின்றமையால், அவர்கள் தர்மத்திலேயே சந்தோஷமனுபவிக்கட்டும்.

XIV.

தேவர்களின் பிரியரான பிரியதர்சி ராஜரால், இச்சாஸனம் வெட்டப்பட்டது. இது கொஞ்சம் சுருக்கமாயும், கொஞ்சம் சாதாரணமாயும் கொஞ்சம் விவரிக்கப்பட்டு முள்ளது. நமது இராஜ்யம் மிகவும் விஸ்தாரமா யிருப்பதாலும், அதிகமாக வெட்டச் செய்திருப்பதாலும், இன்னமும் செய்யப்போவதாலும், எல்லாம் (ஒன்றேடொன்று) சேர்க்கப்படவில்லை. சில குறிப்புகளை (நீதிகளை) ஜனங்களால் அநுசரிக்கப்பட வேண்டுமென்று நான் முக்கியமாகக் கருதுவதால், அவைகள் அடிக்கடி திருப்பிக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. நகல்களில் பிழைகளிருக்கலாம்—கொஞ்சம் குறைக்கப்பட்டிருக்கலாம், அல்லது தப்பான அர்த்தம் கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம்; இதெல்லாம் வெட்டுபவனுல் வெட்டப்பட்டன.

கிராம ஐக்கியம்

RURAL CO-OPERATION

(45-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

நாம் எவ்வளவு படித்திருந்தபோதிலும், கிராமத்தார்கள் அனைவரும் இந்த ஐக்கியத்தின் பெருமையைப் புத்தகத்தின் மூலமாய் அறியும்படி செய்வது கஷ்டமான காரியம். புராதன வழிகளில் சென்றுகொண்டிருக்கும் குடியானவர்களையும் நாட்டுப்புறத்தார்களையும் திடீரென்று புது வழிகளில் பரீக்ஷை செய்யும்படி தூண்டுவது அசாத்தியம். ஆனல் மதத்தின் மூலமாகவாவது, தெய்வ பக்தியின் மூலமாகவாவது அவர்களை அணுகினுல், நாம் சொல்வதை அவர் அங்கீகரிப்பாரென்பது திண்ணம். இந்தியாவில் தெய்வபக்தி ஒவ்வொரு மனிதனுடைய செய்கைகளையும் எவ்வளவு தூரம் தூண்டுகிறதென்று எல்லாருக்கும் தெரியும். ஆனதுபற்றி நம் புது அபிப்பிராயங்களை இந்த மார்க்கமாகத்தான் அவர்கள் மனத்துட் செலுத்தவேண்டும். கிராமவாசிகள் "ஐக்கியத்தின்" குணத்தை அறிந்தாலன்றி, கிராமம் முன்னுக்கு வரமாட்டாது. கிராமத்திலிருந்தே சீர்திருத்தங்கள் நாடு முழுதும் பரவவேண்டியதாகையால், கிராமங்களைச் சீர்திருத்தாவிடின், நம் தேசம் முன்னுக்கு வருவது அசாத்தியம். ஆகவே, கிராம தேவதையின் வர சக்தியிலும், தயாள குணத்திலும் நம்பிக்கையுள்ளவர்களை சக்திக்கேற்ற சந்தா கொடுக்கச் செய்யவேண்டும். சுமார் ஒரு ஏகருக்கு ஒருபடி வீதம் கொடுத்தாற்போதும். பலதுளி பெருவெள்ளம். இந்தச் சிறு சந்தாக்களைக்கொண்டே ஒரு களஞ்சியம் முழுவதும் தானியம் நிரப்பிவிடலாம். இந்த முதலைக்கொண்டு கோவிலில் பழுதுபார்ப்பதற்காகவும், சீர்திருத்தங்கள் செய்வதற்காகவும் செல்லவழிப்பதாகச் சொல்லி, சேகரிக்க ஆரம்பம் செய்யவேண்டும். இக்களஞ்சியத்தினின்றும், விதைக்கு அவஸ்தைப்படும் ஏழைக் குடிகளுக்கு உதவிசெய்யலாம். வட்டி வாங்குவதற்குப் பதிலாக, ஒருபடி கடன் வாங்கினுல் ஒன்றரைப்படியாக திருப்பிக்கொடுக்கவேண்டுமென்ற ஏற்பாட்டின்பேரில், கடன் கொடுத்தால், குடிகளுக்குப் பாரமாய்த் தோன்றுது. கோவிலுக்குக் கொடுத்துக் குன்றாது போகாதென்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்குப் பூரணமாயிருக்கின்றது. மிகுதியாயிருக்கும் தானியத்தைப் பூஞ்சக்காளம் பூத்துப்போகாமல் விற்றுப் பணமாக மாற்றிக்கொண்டால் அதிலிருந்து கோவில்நிதியென்று ஒன்று ஏற்படுத்தலாம். பணத்திற்காகக் கஷ்டப்படும் உழைப்பாளிகளுக்கும், விவசாயிகளுக்கும், சொல்ப வட்டிக்கு இதைக் கடன்கொடுத்து உதவிபுரியலாம். இந்த ஆலயநிதியைக் கொண்டே பொது விஷயத்திற்கு அவசியமாக வேண்டிய சாதனங்கள் செய்யலாம். உதாரணமாக, குளங் குட்டைகள் வெட்டவும், வாய்க்கால்களில் தண்ணீர் கொண்டுவந்து நிலங்களுக்குத் தண்ணீர்

பணக்காரன்பின்னும் பத்துப் பேர், பயித்தியக்காரன்பின்னும் பத்துப் பேர்.

பாய்ச்சவும், இரஸ்தாக்களை ஏற்படுத்தவும், இந்த கோயில்நிதியை உபயோகப்படுத்தலாம். இவைகளினால் பிரயோஜனமடையும் மிராசுதார்களையும், குடிகளையும் ஏதாவது அதிக உதவிபுரியும்படி கேட்டுக்கொள்ளலாம்.

இந்தக் கிராமவாஸிகளைப் போன்ற அனுபோகஸ்தர்கள் கிடையாது. "ஐக்கியம்" கணக்கிடமுடியாத நன்மை விளைவிக்கும் என்பதை மட்டும் ஐயமறத் தெரிந்துகொண்டால், அதை ஒருபோதும் கைவிடமாட்டார்கள். இலாபத்தில் கண்ணும் கருத்துமுண்டு. வேதாந்தம் பேசுவது ஒருபக்க மிருந்தாலும், காசில் கருத்தும், இச்சையும் உண்டு. கையைக் கடிக்கும் வேலையை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். அனுபோகத்தில் எது நன்மை விளைவிக்கிறதோ அதைக் கெட்டியாய்க் கைக்கொள்வார்கள். இந்தப் புதிய மார்க்கம் விருத்திக்கு வரவேண்டிய சாதனங்களை யாதொரு தடையுமின்றிச் செய்வார்கள்.

இது நிற்க, இந்த ஐக்கியமென்னும் அபிப்பிராயத்தை இன்னும் எத்தனை விஷயங்களில் உபயோகப்படுத்தி, ஜயமும் நன்மையும் அடையலாம்! சாதாரணமாகப் போக்குவரவுக்குரிய சாதனங்கள் இந்தியாவில் போதாது. பெரிய பெரிய இருப்புப்பாதைகள் இருந்தும், அந்தப் பாதைகளின் மீதிருக்கும் ஸ்டேஷன்களுக்கும், சுற்றுப்புறக் கிராமங்களுக்கும் சரியான ரஸ்தாக்கள் கிடையாது. ஏதோ வயல்களில் குறுக்கே அப்போதைக்கப்போது கோடையில் பாதை செய்துகொள்ளுகிறார்கள். மழைகாலம் வந்தால் அதுவும் அசாத்தியமாகிவிடுகிறது. மாரிகாலத்தில், உளையில் அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கும் மாடுகளும், வண்டிகளும் சாதாரணக் காட்சி யாகிவிட்டது. இந்த விஷயத்தில் கிராமத்தார் என்ன செய்யவேண்டுமென்று யோசிப்போம். அவர்கள் லோகல்பண்டு இஞ்சினியர் அல்லது டிஸ்டிரிக்ட் போர்ட் அக்கிராஸனாதிபதிக்கு எழுதலாம். இவ்வாறு மனுக் கொடுத்தால், காரியம் உடனே சித்தி பெறுகிறதில்லை. இரண்டு மூன்று மாதகாலம் விண்ணப்பம் கவனிக்கப்படாமலே குமாஸ்தாவின் அறையில் தூங்கலாம். அப்படிக்கல்லாது உடனே பைசல் பண்ண எடுக்கப்பட்டபோதிலும், தற்சமயம் பணத்தட்டாயிருக்கிறதென்ற சாக்கு வெகு எளிதில், அதிகாரிகள் வாயில் வந்துவிடும். தாமதத்தைப் பூர்த்திசெய்யச் சில வேலைகளில் நிரம்பக் காலமும், ரூபாயும் செலவழிய, அந்த ஸ்தா அத்தியாவசியமா என்று ஆராய, ஒரு அதிகாரியை அனுப்பிவிடுவார்கள். இத்தமாதிரி யெல்லாம் காலதாமதம் ஆகாதிருக்க ஒரு உபாயமுண்டு. அஃதாவது, கிராம மிராசுதார்களும், குடிகளும் சக்திக்கேற்ப, சந்தாக் கொடுத்து, ஜில்லா போர்டாரின் செலவில் பாதி ஒத்துக்கொள்ளுவதாகத் தெரிவிப்பின், கவர்ன்மெண்டார் உடனே நம் வேண்டுகோளுக் கிணங்குவார்கள். பணமாகக் கொடுக்கச் சக்தியில்லாவிட்டால் அந்த ரஸ்தாவைப் போட எத்தனை கூலியாட்கள் வேண்டுமோ அத்தனை பேர்களோ, அல்லது அதில் பாதி ஆட்களோ, கூலியின்றி வேலைசெய்து தருவதாகக் கூறின், அதுவும் தகுந்த தூண்டுதலாகும். மேலும் கிராமத்தின் தேகசௌகரியத்திற்காக வேண்டிய ஸாதனங்களும், கிராம வித்தியா அபிவிருத்திக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளும் ஆலய நிதியைக்கொண்டு செய்யலாம்.

நகரங்களில் சரீர சௌகரியங்கள் எவ்வளவு தூரம் கவனிக்கப்படுகிறதென்பதும், எவ்வளவு நல்ல காற்றும், நல்ல ஜலமும், நல்ல பண்டங்களும் கிடைக்கிறதென்பதும் எல்லோரும் அறிந்த விஷயமே. எங்கு பார்த்தாலும் சாக்கடையும் குப்பையும், சந்தும் பொந்துமாயிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு அடி நிலத்தையும் வியாபாரிகள் கடைவைக்க வாங்கிவிடுகிறார்கள். நல்ல காற்றும், சுத்த ஜலமும் கிடையாது. ஏதாவது நூதனமான வியாதிகள் புதிது புதிதாய் விளைந்துகொண்டே யிருக்கின்றன. "டாக்டர்களும்" சதா அவைகட்கேற்ற மருந்து கண்டுபிடித்துக்கொண்டே வருகிறார்கள். "புலி பாதி, கிலி பாதி" ஆக்கிவிடுகிறார்கள். ஜனங்கள் நிர்ப்பயமாய் நடக்க வொட்டாமல், முழ உயரம் புழுதியைக் கிளப்பிக்கொண்டு மோடார் வண்டிகளும் ஜட்கா வண்டிகளும், மாட்டுவண்டிகளும் குறுக்கேயும் நெடுக்கேயும் ஓடிக்கொண்டே யிருக்கின்றன. இரவு பகல் வித்தியாசமின்றி, இயந்திர சாலைகள் ஏராளமான புகையை வெளிவிட்டு நல்ல காற்றை அசுத்தம் செய்கின்றன. தெருவிலிருக்கும் சந்தடியும், கூச்சலும் மனத்திற்குஅரை நாழிகையேனும் அமைதியில்லாமலடித்துவிடுகின்றன.

பணத்துக்கு ஒரு அம்புகொண்டு பாழில் எய்கிறதுபோல்.

மேலும் பண்டங்களோ அநியாய விலைக்கு விற்கப்படுகின்றன. கால்படி பாலில் அரைப்படி ஜலம் வார்த்து, ரூபாய்க்கு இரண்டு படி வீதம் விற்றுவருகிறார்கள் புண்ணியவான்களான இடையர்கள். சந்தோஷமாய், சுசிருசியாய் நீராட அருவிகளும் குட்டைகளும் கிடையா. இவைகளெல்லாம் இந்திய பட்டணங்களோடு நில்லாமல், கிராமங்களையும் பீடிக்க ஆரம்பிக்கின்றன. ஈசுவர கிருபையால் இவைகள் அதிகமாக நம் கிராமங்களைப் பாதிக்கவில்லை. இன்னும் நம் கிராமத்தார், சரீர சௌக்கிய சாஸ்திரத்தை நன்கு பயின்று ஏதோ கொஞ்சமுள்ள குறைகளையும் நீக்கவேண்டும்.

நம் ஸ்திரீகள் இதுவரையில் சுகாதாரத்தை அறியாதிருந்தது போதும். நம் இந்தியா முன்னுக்கு வரவேண்டுமானால், நம் ஸ்திரீகள் இனி இந்தச் சாஸ்திரத்தை நன்குகற்று, புத்திரர்களை நல்ல வழியில் வளர்க்கவேண்டும். ஆலயத்தில் செவ்வாய்க்கிழமைகளிலும் வெள்ளிக்கிழமைகளிலும், சுகாதார சாஸ்திரத்தில் அவர்கட்குப் பாடம் கற்பிக்க ஏற்பாடு செய்யலாம். எழுதவும் படிக்கவும், தம் தம் கணக்குகளைச் சரிவரப் பார்த்துக்கொள்ளவும் கற்பிக்கவேண்டும். தேசச் சரித்திரத்தைச் சரியான வழியில் போதித்து மதாபிமானத்தையும் தேசாபிமானத்தையும் உண்டுபண்ணவேண்டும். ஒவ்வொரு வருணத்தாருக்கும் ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடம் வைத்தால் மிகவும் நலமாயிருக்கும். பகலில் வேலை செய்பவர்களுக்கு உபகாரமாக இரவுப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தவேண்டும். கிராமத்தில் நசித்துக்கொண்டுவரும் கைத்தொழில்கள் திரும்பப் பிழைத்து வளருமாறு, அந்தக் கைத்தொழில்களைக் கற்பிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இயந்திரம் வந்துவிட்டதனால் கைத்தொழில்கள் நசிக்கவேண்டுமென்பது அவசியமல்ல. உதாரணமாக, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, ஸ்விட்ஜர்லாண்ட் முதலிய தேசங்களிலும் ஜப்பானிலும், சிறிய கைத்தொழில்கள் விருத்தியாய்க்கொண்டே வருகின்றன. இவைகளால் எத்தனையோ ஜனங்களுக்கு ஜீவனத்திற்கு வழியேற்படும். ஆகவே, அத்தொழில்களில் பிரியமுள்ளவர்களைத் தயார் செய்யவேண்டும். இவைகலெல்லாம், ஐக்கியமின்றிக் கிராமத்தில் ஆகமாட்டா.

கிராமத்தில் இன்னும் சில விஷயங்களிலும் ஐக்கியத்தைக் கொண்டு சீர்திருத்தங்கள் செய்யலாம். தற்காலத்தில் கிராமத்தில் ஒழுங்கு கொஞ்சம் தவறியே நடந்துவருகிறது. இவை மேல்நாட்டின் கொள்கைகளை முழுமையும் சற்றேனும் யோசனையின்றி அனுசரிக்க யத்தனிக்கும் அவசரத்தின் பலனாகும். இப்பொழுது கிராமங்களில் கட்டுப்பாடுகள் குறைந்துவருகின்றன. தந்தலையாட்டம் தலைக்கு மேலாகவிருக்கிறது. பத்துப்பேர்கள் சேர்ந்து வாழ்வதும், பெரியோர்கள் சொற்படி சிறியோர்கள் நடப்பதும் குறைந்துவருகின்றன. இதற்கு இங்கிலீஷ் படித்த வாலிபர்களே முக்கால் பங்கு காரணமாவர். ஊருக்கு விடுமுறை காலங்களில் போனால், கிராமத்தை எவ்வாறு சீர்திருத்துவது என்ற எண்ணங்களில் புத்தியையும், யோசனையையும் செலவழிக்காது, காலையில் காப்பி குடித்துவிட்டு, கால்மேற் கால்போட்டுக்கொண்டு, காரியத்துக்கு உதவாத இங்கிலீஷ் நாவல்களை வாசித்துக்கொண்டும் அக்கம்பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களை "அன் எஜுகேடட் பீபில்" என்று ஏளனம் செய்துகொண்டும், வீண்காலங் கழிக்கிறார்கள். இவ்வாறு செய்வதைவிட, அவரவர்கள் கற்ற வித்தையையும், சுயபுத்தியையும், கிராமத்தை முன்னுக்குக் கொண்டுவரவோ, படியாதவர்க்குக் கற்பிக்கவோ, ஏழைகளின் துன்பங்களை நிவர்த்திக்கவோ உபயோகித்தால், எவ்வளவு நலமாயிருக்கும். இப்பொழுது கிராமவாசிகளின் வாழ்வை உற்றுப்பார்த்தால் சோம்பேறிகள்போலக் காணப்படுகிறார்கள். காலையில் வயலைச் சுற்றிவருவதும், பகலில் பூஜை முடித்து உண்பதும் உறங்குவதும், அரட்டை யடிப்பதும், மாலையில் மாட்டைக் குளிப்பாட்டித் தீனி போடுவதுமாகக் காலங்கழிக்கிறார்கள். எந்த வழியில் என்ன சீர்திருத்தங்கள் செய்யலாம் என்று புத்தியையும், யோசனையையும் செலவழிப்பவர் மிகச்சிலர். அப்படியோசித்த வழியை அநுபோகத்துக்குக் கொண்டுவருபவர் நூற்றில் ஒருவர். போதாக்குறைக்கு அற்பச் சண்டைகளைப் ப்ரிவி கௌன்ஸில் வரையும் கொண்டுபோய் விடுகிறார்கள். கிராமத்தில் கக்ஷிப் பிரதிகக்ஷி உண்டுபண்ணி, கிராமத்தை இரண்டாகவும் பிரித்துவிடுகிறார்கள். கவர்ன்மெண்ட் உத்தியோகஸ்தர்களை உபசரிப்பதிலும், அவர்களுக்கு "சப்ளை" செய்வதிலும்

பணத்தைக் கொடுத்துப் பணிகாரத்தை வாங்கி, பற்றைக்குள்ளே யிருந்து தின்கவேண்டுமோ ?

93

அவர்களின் பிரியத்தைச் சம்பாதிப்பதிலும், போட்டி போடுவதோடு நிற்காமல், தங்கள் கௌரவத்தையும் குறைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். பண்டையகாலம்முதல் விளங்கிவந்த ஆலமரத்தடிப் பஞ்சாயத்தை அலட்சியம் செய்துவிட்டு, உப்புப் பெறாத காரணங்களுக்காகச் சண்டையிட்டுக்கொண்டு தாசீல்தாரிடமும், ரெவினியூ உத்தியோகஸ்தர்களிடமும் நியாயத்திற்காக ஓடுவானேன் ?

குறைகளை எடுத்துக் கொஞ்சம் பகிரங்கமாகக் கூறியதற்காக, வியாசத்தைப் படிப்போர்கள் கோபிக்கக் கூடாதெனக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். "அழ அழச் சொல்லுவார் தமர், சிரிக்கச் சிரிக்கச் சொல்லுவார் பிறர். புண்ணை மூடிமூடி வைப்பதினால் அது ஆறிவிடுமோ? அதை வெளிப்படையாக்கி ஒரு நல்ல கத்தியினால் அதைக் கீறி, விஷத்தை வெளியெடுத்து ஆற்றினால்தான் நலமாகும். இக்குறைகளை எவ்வழி சீர்திருத்தலாமெனப் பார்ப்போம்.

இந்த ஐக்கிய அபிப்பிராயத்தைப் பூராவாகவும் நம்பி, கூட்டுத்தொழில் செய்வதைக் கைப்பிடித்துக் கொண்டால், ஒவ்வொரு காரியத்திலும் நமக்கு ஜயம் சம்பவிக்குமென்பதற்கு எள்ளளவும் ஐயம் வேண்டுவதில்லை. உயர்ந்த ஜாதி விதைகள் வாங்குவதற்கும், நூதனமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எருக்களைக் கம்பெனிகளிலிருந்து வாங்குவதற்கும், புதிய கருவிகளையும் இயந்திரங்களையும் உபயோகிப்பதற்கும், நில அபிவிருத்தியின்பொருட்டு விவசாய நிபுணர்களால் குறிப்பிடப்பட்ட பரீக்ஷைகள் செய்துபார்ப்பதற்கும், இந்த ஐக்கியமே தகுந்த உபாயம். விவசாயிகளின் மேம்பாட்டுக் கவசியமான துணைக் கைத்தொழில்களும் ஏற்பாடு செய்யமுடியும். பாய் முடைதல், பால்சாலை ஏற்படுத்தல், நெல்குத்தல், மாவறைத்தல்,. துணி நெய்தல், எண்ணெய் இறக்கல் முதலிய அலுவல்களினால் அநேக ஜனங்களின் ஜீவனத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம். இவைகளுக்கு மூலமாயுள்ள விவசாயத்தையும், இலாபத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தக்க வழிகளில் நடத்திவரலாம். பூமியில் நீடித்து நிற்கக்கூடிய சீர்திருத்தங்கள் செய்வதையும், அழியாப் பிரயோகம் செய்வதையும், குளங்குட்டை வெட்டுவதையும் ஒருங்குசேர்த்தால் எவ்வளவோ விமரிசையாய்ச் செய்யலாம். ஜப்பான், பெல்ஜியம், டென்மார்க் முதலிய தேசங்களிலுள்ளோர் சாஸ்திரீயமாக உழவுசெய்வதின் பிரயோசனத்தை நன்கறிந்திருக்கிறார்கள். ஜப்பானில் ஒரு அங்குலம் பூமியைக்கூட வீணாக்குவதில்லை. பாறையின் மீதுகூட ஒரு முழ உயரம் மண்ணைப் பரப்பி விதை தெளித்துப் பயிர்செய்கிறார்கள்.

தோட்டத்தை எவ்வளவு கவலையுடன் பார்த்துக் கொள்ளுவார்களோ அதைவிட அதிக சிரத்தையோடு பார்க்கிறார்கள். நிலத்தில் விவசாய சாஸ்திர நிபுணர்கள் என்னென்ன வழிகள் யூகித்துப் பிரசித்தம் செய்கிறார்களோ அவைகளை உடனுக்குடனே அனுபோகத்துக்குக் கொண்டுவந்துவிடுகிறார்கள். அப்படிச் செய்வதில் "ஐக்கியத்தையே" முக்கிய மார்க்கமாகக் கொள்ளுகிறார்கள். இந்தியாவில் அம்மாதிரி செய்வது அசாத்தியமன்று. மேலும், பொதுநன்மைக்காகச் சண்டை சச்சரவின்றி ஒத்து வேலை செய்வதால் நம்முள்ளிருக்கும் கோர்ட்டு விவகாரம் குறையும். பரஸ்பரம் நல்ல உறவு உண்டாகும். இயந்திரங்களுக்கு மின்சாரம் எவ்வளவு சக்தி ஊட்டக்கூடுமோ அவ்வளவு சக்தியை குடிகளுக்குக் கொடுக்கக்கூடியவை இந்த ஐக்கிய நாணயமும், ஐக்கிய அலுவல்களும். ஐக்கியமென்னும் மாத்திரைக் கோலால் குடியானவர்களின் சகல உபாதிகளையும் நீக்கலாம்.

இதுகாறும் கிராமத்தில் ஐக்கியத்தை எவ்வாறு நாணயத்திற்காகவும், விவசாயத்திற்காகவும் உபயோகிக்கலாமென்று பார்த்தோம். எப்படி இதே அபிப்பிராயத்தை வியாபாரஞ் செய்வதில் உபயோகப்படுத்தலாமென்பதையும் சற்று ஆலோசிப்போம். வியாபாரத்தின் பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட ஐக்கிய சங்கங்களுக்கு ஆங்கிலேய பாஷையில் "டிஸ்ட்ரிப்யூடிவ் ஸ்டோர்ஸ்" என்று பெயர். ஜனங்களுக்கு தினசரித் தேவையான பண்டங்களைச் சேகரிப்பதும், நல்ல பொருளாய்ப் பார்த்து வாங்குவதும், கூடியவரையில் குறைந்த விலைக்கு விற்பதும் இச் சங்கத்தின் முக்கியக் கருத்தாகும். கடைவீதியில் நல்ல பண்டங்கள் அகப்படுவது குதிரைக்கொம்பாகிவிட்டது. இப்பீடை கிராமத்தையும் அணுக ஆரம்பித்துக்கொண்டிருக்கிறது. வித்தியாசம் தெரியாதபடிக்கு நல்லதும் கெட்டதும் கலந்து விற்

கப்படுகின்றன. நல்ல நெய்க்குப் பதிலாக, குஸ்—மா எண்ணெயையும் மலைப் பாம்பின் கொழுப்பையும் கலந்த நெய்யை விற்பனை செய்கிறார்கள். அனதுபற்றி. நல்ல பண்டங்களை நயமான விலைக்குக் கொடுப்பதே, நம் ஐக்கிய சங்கத்தின் உத்தேசமாகும். இவர்கள், கேவலம் இலாபத்திற்காக ஆசைப்பட்டு, சமயத்திற் கேற்றபடி, செட்டி, கோமுட்டிகள் போல் விலையைக் குறைக்கவும் மாட்டார்கள், எற்றவுமாட்டார்கள். வாங்கின விலைக்கே கொடுத்து ஜனங்களின் சுகமொன்றையே இலாபமாகக் கருதுவார்கள். மெம்பர்களே வாங்குகிறவர்களானதுபற்றி மேற்பட்ட விலையைச் சொல்லவாவது சமயோசிதம்போல் இலாபமடிக்கவாவது இவர்கட்கு அவசியம் எழவில்லை. ஆனால் ஒரேவொரு நிர்ப்பந்தம் மாத்திரம் உண்டு. அஃதாவது, பணம் ரொக்கம் கொடுத்தாலொழிய, கடையினின்றும் சாமான்கள் வெளிக்கிளம்ப மாட்டா. இந்தச் சட்டத்தைச் சில சங்கங்களில் அனுசரிப்பதில்லை யெனக் கேள்விப்படுகிறோம். அது பிசகென்று தெரிந்தும் அவ்வாறு செய்பவர்களை நாம் மன்னிக்க மாட்டோம். கையிற் காசு கொடுத்து வாங்கினால், காசின் வருத்தம் தெரியும்; வெகு செட்டாகக் குடித்தனம் செய்ய அது ஹேதுவாகும். முதன்முதலில் இம்மாதிரிச் சங்கம் சென்னைப்பட்டணத்தில் பச்சையப்பன் காலேஜ் ப்ரொபெஸர் ஸ்ரீமான் ராமநாதய்யர், ஸ்ரீமான் T. S. சுப்பிரமணிய ஐயர், ஸ்ரீமான் T. K. ஹநுமந்தராவ் முதலியவர்களால் திருவல்லிக்கேணியில் "அர்பன் கொஆபரேடிவ் ஸ்டோர்ஸ்" என்ற பெயருடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதை ஆரம்பிக்கும்போது, இச்சங்கம் நன்கு நடைபெறும் விஷயமாக பலத்த சந்தேகம் சிலருக்கிருந்தது. "ஐயா உமக்கு உலக அனுபோகம் ஏதாவது உண்டா? கையில் காசு கொடுத்து இந்தப் பட்டணத்தில் எவனால் குடித்தனம் செய்யமுடியும்?" என்று கேள்வி கேட்டார்கள். கேள்வி கேட்டவர்களே கொஞ்சகாலங்கழித்து இந்த ஐக்கியமெனும் இயக்கத்தைப் பலவிதமாகக் கொண்டாடிப் பிரசங்கம் செய்தார்கள். படித்தவர்கள் இப்படிக் கையில் காசு கொடுத்து வாங்குவதின் பிரயோசனத்தை ஆக்ஷேபனை செய்யாமல் எளிதில் அங்கீகரிப்பார்கள். இதற்குச் சாக்ஷியமாக அநேக நகரங்களில் இந்த "வியாபாரச் சங்கங்கள்" ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் பரவவேண்டும். அதுவே நமது கோரிக்கை. கிராமத்துச் சங்கத்தில் உபயோகமற்ற பண்டங்களையும், இலகுவில் ஒவ்வொரு வீட்டிற் கிடைக்கக் கூடிய பண்டங்களையும் விற்பதிற் பிரயோஜனமில்லை. கிரிஸ்டி கம்பெனியார் செய்யும் குல்லாயும், பையானோக்களும் கிராமத்திற்கு வேண்டாம். வியாபாரச்சங்கத்தில் நெல் விற்பது, கொல்லத் தெருவில் ஆணிவிற்கப்போன கதையாகும்.

மேலும் இந்த இயக்கம் சுயராஜ்யத்திலும் நமக்குப் பாடம் கற்பிக்கும். ப்ரொபெஸர் வீ. ஸ்மித் இந்த ஐக்கிய இயக்கமே நமது கதிமோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகுமெனப் பலதடவை கூறியிருக்கிறார். இந்த இயக்கம் முன்னுக்கு வரவேண்டுமானால் வாயால் பேசுவதோடு நில்லாமல் தெய்வத்திற்கொப்ப பிரேமையோடு உழைத்துச் சகலருக்கும் இதன் பிரயோசனத்தை அறிவிக்கவேண்டும். தெய்வத்தினிடம் உண்மையாகப் பக்தி வைப்பதுபோல் இந்த அபிப்பிராயத்தின்மீதும் ஆசைவைத்து உழைக்கவேண்டும். படிப்பாளிகளான மிராசுதார்கள் தங்கள் வாணாளைப் பட்டணங்களில் ஆடம்பரமாய்க் கழிப்பதிலும், உத்தியோகங்களில் அமர்ந்து பொருளீட்டி உயர்பதவி அடைவதிலும் ஆசைகொள்ளாமல், தங்கள் குடிகளுக்கும் தங்களைப்போன்ற மிராசுதார்களில் படிப்பில்லாதவர்களுக்கும் தங்கள் வித்தையினாலும் புத்தியினாலும் அனுபவத்தினாலும் தங்களாலியன்றவளவு உதவுவதையே தங்களுடைய பிரதானக் கடமையாகக் கருதவேண்டும். ஒத்துவாழ்வதின் நன்மையைத் தினந்தோறும் சமயம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் எடுத்துரைக்கவேண்டும். இவ்வாறு செய்தாலன்றி கிராமங்கள் முன்னுக்கு வருவது அசாத்தியம். நம்முடைய தேசம் அபிவிருத்தியடைவதும் துர்லபம். ஏனெனில், ஐக்கிய சங்கங்களின் உபயோகங்களில் சுய ராஜ்யநெறியில் பழக்கிவைப்பது ஒன்றாகும். வீ ஸ்மித் கூறியவாறு, இந்த ஐக்கிய இயக்கமே நம்முடைய கதி மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகும். ஜாக்கிரதையாகப் பணம் செலவழிக்கவும், வரவுக்குத் தகுந்த செலவு செய்யவும்

நமக்குத் தினந்தோறும் பாடம் கற்பித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. சேர்ந்து வேலை செய்து ஒருங்கே கஷ்ட சுகங்களை அனுபவிப்பதினால், வர்ணாச்சிரம வைரம் குறைந்து நல்லுறவு உண்டாகின்றது. தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளுவதின் பெருமையும் நன்கு விளங்குகிறது. இப்பேர்ப்பட்ட எண்ணத்தைக் கைவிடாது முயற்சியுடன் விருத்தி செய்வதற்கு வேண்டுமான சக்தியையும், புத்தியையும் நமக்கு ஈசனளிக்க வேண்டும். இவ்விஷயத்தில் நாமே நமக்கு உதவிசெய்து கொள்ளவேண்டுமேயன்றி, கவர்ன்மெண்டாரது உதவியையாவது அந்நியர் உதவியையாவது எதிர்பார்ப்பது தகுதியன்று. நாமே மீத சாதனங்களைச் செய்துகொள்ள வேண்டும். பசியால் துடிக்கின்றவன் தன் கையால் உணவெடுத்துச் சாப்பிடவேண்டுமேயல்லாது, சோறு பிசைந்து வாயில் ஊட்டுவார்களென்று காத்திருந்தால் பட்டினியாய்க் கிடக்கவேண்டுவதுதான். நம் தேசத்தின்கண் உள்ள குறைகளைத் தீர்க்க சுயமுயற்சிகளே தேவை. யார் தாமாக வேண்டும் பிரயத்தனங்களைச் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்குத்தான் தெய்வம் ஒத்தாசை செய்யும். சோற்றுக்கு இல்லாமற் பறந்த இதாலியக் குடியானவர்களையும், பிராசுதார்கள் உபத்திரவம் சகியாது வீடு வாசல் விட்டோடிய ஐரிஷ் விவசாயிகளையும் இந்த இயக்கம் கரையேற்றிற்றென்றால், நமக்கு இதனால் ஜயமும், சுகமும் உண்டாவதற்குத் தடையுண்டோ? இந்த ஐக்கிய இயக்கம் எவ்வித சுகத்தையும், சாதனத்தையும் அளிக்கத் தவறினால், அது நமது குற்றமேயாம். அந்த அபிப்பிராயத்தின் இயற்கைக் குற்றமன்று. "கடவுளை நம்பிக் கடமை நேர்பிடி" 'என்பதையே நம் வேத வாக்கியமாகக்கொண்டு, நம்மாலான மட்டும், இந்த அபிப்பிராயத்திற்காக உழைக்கவேண்டும்.

ஆரியமத உபாக்கியானம்.—இரண்டு பாகங்களும் ரூ. 1-2-0. ஒவ்வொரு பாகத்திலும் நமது புராணங்களிலிருந்து எடுத்தெழுதப்பட்ட 54 சிறந்த நீதிக்கதைகள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பாகத்துக்கும் அநேகம் அழகிய ஆப்டோன் படங்கள் உண்டு. இவை ஒவ்வொருவரும் அவசியம் வாசிக்கவேண்டியவை. எளிய நடையில் எழுதப்பட்டது. துரைத்தனத்தார் அங்கீகரித்தது.

நமது பாகவதர்

OUR BAGAVATAR

கிராமவாசிகளுக்கு நமது பாகவதரை நன்றாய்த் தெரியும். தற்காலத்தில் பாகவதரென்று சொன்னால் முன்னதாகவே ஸன்மானத் தொகையைப் பேசிக்கொண்டு, சரியாய் மூன்று மணி நேரம் ஸங்கீத ஸபைகளில் லௌகீக காலக்ஷேபங்கள் செய்யும் பாகவதர்களையே நம் மனம் நினைக்கத் தொடங்குகிறது. ஆனால் ஆராயுமிடத்தில் ஈசுவர கதாப்பிரஸங்கத்தை ஒரு லாபகரமான தொழிலாகக் கொண்டவர்களுக்கு இந்தப் பெயர் புராதனமாய் வழங்கப்பட்டுவரவில்லை. பாகவதன் என்ற பதத்திற்கு பகவத்பக்தன் என்று பொருள். ஓர் உண்மையான பாகவதர், ஈசுவர பஜனத்திலீடுபட்டவராய் வேறு புருஷார்த்தங்களை நாடுவதில்லை. ஜடவுலகப் பலன்களுக்காகப் பற்பல வேஷம்பூண்டு ஆயுள்ளுளளவும் பந்தயக் குதிரைபோல் ஓடி ஓடிச் சாகும் மானிடக் கும்பலில் இவர் ஒருவரல்ல. இவர் கானலைக் கண்டு தெளிந்த தண்ணீரென்று பிரமிக்கமாட்டார். பணத்தாசையையும் உலகப்பற்றையும் ஒழித்தவர். ஆனாலும் சன்னியாசியல்ல. அவர் ஓர் குடும்பி. அநேகமாய் அவருக்கு சம்சாரம் அதிகமாகவேயிருக்கும். வறுமையும் அவரிடம் குடிகொண்டிருக்கும். உலகத்தில் இது ஸகஜமல்லவா? கடவுள், பரீக்ஷிப்பதுபோல் ஏழைகளையே பெரிய குடும்பிகளாய் வைப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். நமது பாகவதருக்குக் குடும்ப பாரம் பெரிதாயும், ஏழ்மை கடுமையாயும் இருந்துகொண்டிருப்பதால் அவருடைய ஈசுவர பக்தி மேலுக்குமேல் பலப்படுகிறது. அவர் பரமாத்மாவிடத்தில் தம்குடும்ப பாரத்தை ஒப்புவித்துவிட்டுச் சிந்தை விடுத்திருக்கிறார். தன்னையே ஈசுவரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்துகொண்டுவிட்டார். தமக்கோர் குழந்தையுண்டானால் கடவுளுக்குத் தம்மால் ஓர் அடிமை கூடினனென்று மகிழ்வார். அவர் தம் குழந்தைகளின் க்ஷேமத்தைக் கோருவதுபோல் ஊராரின் க்ஷேமத்தையும் வேற்றுமையின்றிக் கோருவார். "லோகாஸ்ஸமஸ்தாஸ் ஸுகினோபவந்து" என்பதுதான் அவருடைய தினசரி பிரார்த்தனை. அவருக்கு சத்துருக்கள் உண்

டானதில்லை. அவர் பிள்ளைப்பூச்சிபோல் ஒரு ஸாதுவான ஆத்மா. அவரால் யாருக்கும் உபத்திரவம் கிடையாது. யாரையும் அவர் கொடு என்று கேட்பதில்லை. தாம் ஈசுவர பஜனை செய்துகொண்டு வரும்போது யாராவது கூப்பிட்டுக் கொடுத்ததை நன்றியுடன் பெற்றுக் கொள்வார். நமது பாகவதர் மனுவினால் விதிக்கப்பட்ட பிராமண தர்மத்தைத் தவறாமல் அனுஷ்டிப்பவர். பிறரை வருத்தாமல் கிடைத்த பதார்த்தங்களைக்கொண்டு இவர் திருப்தியாய்க் காலக்ஷேபம் செய்கிறார். வருங்காலத்திற்கு உதவும்படி இவர் சேர்த்துவைப்பதில்லை. இவர் தாமரையிலையில் விழுந்த நீர்த்துளி போல் பற்றற்று உலகவாழ்க்கையில் இருந்து வருகிறார். இவர் வசிக்கும் கிராமமே இவரால் புநிதமாகிறது. பக்தி புகட்டும் திவ்விய கீர்த்தனங்களை இவர் மனமுருகிப் பாடிக் கொண்டு வீதிகளில் வருங்கால் பாமரஜனங்கள்கூடச் சற்று மெய்ம்மறந்து ஈசனை ஸ்மரிக்காம லிருக்கமுடியாது.

நமது பாகவதருக்குச் சுமார் ஐம்பது வயதிருக்கும். அவர் சரீரத்தைச் சலுகையுடன் வளர்க்காதவரானதால் மிகுந்த திடத்தன்மையுள்ளவர். அவர் வைதீக யாசகததிற்குப் போவதில்லை. ஒருவாறு அவரை வித்வானென்றே சொல்லலாம். மனத்தைச் சன்மார்க்கத்தில் பிரவர்த்திக்கச் செய்ய சாதகமான பாண்டித்தியம் அவருக்கு உண்டு. அதற்கு மேற்பட்ட படிப்பை அவர் விரும்பவுமில்லை. புராணங்களில் அவருக்குப் பரிசயம் அதிகம். கீதையையும்அடிக்கடி பாராயணஞ்செய்வதால் முகஸ்தமாயிருக்கும். தவிரவும், அவர் மிகுந்த ரஸிகர். ஸங்கீதத்தில் நல்ல நிபுணர். அஷ்டபதி பாடுவதில் இவருக்குச் சமானமானவர் கிடையாது. நமது பாகவதர் எப்பொதும் சந்தோஷமான முகக்குறிப்புடன் காணப்படுவார். ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் நாடியிருக்கும் அவர் மனத்தில் துக்கம் என்பது எட்டிப் பார்க்கவும் அஞ்சுமல்லவா?

காலை எட்டுமணிக்குள் தம்முடைய அனுஷ்டான பாராயணாதிகளை முடித்துக்கொண்டு நமது பாகவதர் உஞ்சவிருத்திக்குப் புறப்படுவார். எவ்வளவு வெயில காலமாயிருந்தாலும், குடை ஜோடுடன் இவர் வருவதில்லை. ஆனால் தலையில் ஒரு தலைப்பினால் சுற்றப்பட்டு முழங்கால் வரையில் விரிந்து தொங்கும் பட்டுவஸ்திரம் ஒன்றைஇவர் தரித்துக்கொண்டிருப்பார். இவரது வலது தோளிலிருந்து ஒரு பித்தளைச் சொம்பு தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். இதில் தான் இவர் அக்ஷதையைப் பெற்றுக்கொள்வது. நெற்றியிலும் மார்பிலும் புஜங்களிலும் கட்டுக்கட்டாய் அணிந்து கொள்ளப்பட்ட விபூதியுடனும், கண்டப் பிரதேசத்தில் விளங்கும் பெருத்த ருத்ராக்ஷ மாலையுடனும் நமது பாகவதர் அப்போதே உதயமான சூரியனைப் போல் பிரகாசிப்பார். அவர் ஆத்மானுபவத்துடன் ரஸபரிதமான ஜயதேவஸ்வாமியின் கிருதிகளை, கம்பீரமாயும் இனிப்பாயும் கேட்போர் ஆனந்திக்கும்படி பாடிக்கொண்டு வருவார். லயத்திற் கனுகுணமாய் அவருடைய கையில் "கலீர் கலீர்" என்று சப்தித்துக்கொண்டிருக்கும் ஜாலர் அவர் வரவை முன்னதாகவே தெருவிலுள்ளோருக்குப் அறிவித்துவிடும். இந்தச் சத்தத்தை கேட்டவுடன் சிறு பெண்கள் தத்தம்தாய்மார்களால் எடுத்துக்கொடுக்கப்பட்ட அக்ஷதையைப் படியில் ஏந்திக்கொண்டு குதூகலத்துடன் தெருவில்வந்து நிற்பார்கள். நமது பாகவதர் புன்னகையுடன் அவர்களுக்குச் சீக்கிரம் விவாக மாகவேண்டுமென்று ஆசீர்வதிப்பார். அந்தச் சமயத்தில் அச்சிறுமிகள் "தாத்தா பொல்லாத்தனத்தைப் பார்!" என்று முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு முறுமுறுத்தாலும் மறுநாளும் தவறாமல் தாங்களே அக்ஷதையும் கையுமாய்க் காத்திருப்பார்கள். விருத்தைகளாயிருந்தால் நமது பாகவதரைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து பக்தியுடன் அவருக்கு கறிகாய் முதலிய உபகரணங்களையும் கொடுப்பதுண்டு. இப்படி வீதியைச் சுற்றி வரும்போது இவர் சில சமயம் தம்மை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் கிரஹஸ்தர்களிடம் தர்மசாஸ்திரம், பொது நன்மை முதலிய விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டோ அல்லது ஸுகமடைந்தவர்களை அனுமோதனம் செய்துகொண்டோ, துக்கிகளைத் தேற்றிக் கொண்டோ சற்று நின்றுவிடுவார். அத்தருணம் பார்த்திருந்து குறும்புள்ள சிறுவர்கள், இவரால கையிலிருந்து தற்செயலாய்க் கீழே வைக்கப்பட்ட ஜாலர்களை எடுத்துக் காது செவிடாகும்படி கொட்டிக்கொண்டு கூத்தாடுவார்கள். நமது பாகவதருக்குச்

பணம் குலம் ஆகும், பசி கறி ஆகும்.

சுபாவமாய்க் கோபமென்பதே கிடையாது. அதிலும் சிறு பிள்ளைகளின் விநோதச்செயல்களைக் கண்டு அவர் களிப்புறுவாரேயொழிய வெறுப்படைய மாட்டார்.

நமது பாகவதர் சமயோசித புத்தியுள்ளவர். பெரிய விருத்தர்களையும் வித்துவான்களையும் கண்டால் நடுவில் சொஞ்சம் கீதாப்பிரசங்கஞ் செய்துகொண்டு வைராக்கியத்தைப் புகழ்வார். ஸங்கீதரஸிகர்கள் சற்று ராகாலாபனம் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தால் அதையும் மறுக்கமாட்டார். இவர் யதுகுலகாம்போதியில் "பிரதம ஸமாகம லஜ்ஜிதயா" என்ற பதத்தை எடுத்துப் பாடும்போது யுவ புருஷர்கள் அதுமுடியும்வரையில் அக்ஷதைபோடுவதைத் தாமதப்படுத்திக்கொண்டு வெகுரசமாய்க்கேட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள். நமது பாகவதரைக் கீர்த்தனம் பாடச்சொன்னால் தீக்ஷிதர் கிருதிகளில் ஒன்றை எடுத்து வெகு சவுக்கமாய்ப் பாடத் தொடங்கிவிடுவார். அவருக்குக் கர்னாடகத்தைத் தவிர நவீனமே ஒன்றும் தெரியாது. இவ்விதமாகக் கேட்போரை யனுசரித்து அவர் பாடினாலும், சாதாரணமாய் அஷ்டபதிதான் பாடுவது வழக்கம்.

நமது பாகவதர் தயாளகுணமும் சாந்தகுணமும் நிரம்பியவர். இவரிடத்தில் கிராமவாசிகளுக்கு தேவதா விசுவாஸம்; இவரில்லாமல் ஒரு கிரகத்திலும் விசேஷக் கொண்டாட்டங்கள் நடத்தப்படமாட்டா. இவரும் அன்பு பெருகும் தம் உள்ளத்தில் அக்கிராமமனைத்தையும் தம் குடும்பமாகப் பாவிக்கிறார். ஒரு நாளைக்கு அவரைக் காணவிட்டாலும் ஊர் வெறிச்சென்றாகிவிடும். சில சமயம் கிராமவாசிகள் இவரிடத்தில் புராண சிரவணம் செய்வதுமுண்டு. அப்போது இவர் பக்திசாகரத்திலாழ்ந்துவிடுவார். விசேஷமாய் குசேலோபாக்யானம் சொல்வதில் இவருக்குப் பிரவிருத்தியுண்டு. உண்மையில் குசேலரைப்போல் இவரும் எழ்மையும் பக்தியும் வைராக்யமும் பொருந்தியவராதலால் அச்சரித்திரத்தில் இவருக்கு அசாதாரணமான மன உருக்கமும் அனுபவமும் இருக்கக்கூடும். மேலும் அடிக்கடி நமது பாகவதர் ஸ்ரீராமநவமி, கோகுலாஷ்டமி, ராதா கல்யாணம் முதலிய உத்ஸவங்களை நடத்தி பஜனைமார்க்கத்தைப் பிரசாரம்செய்துகொண்டிருப்பதால் அவரிருக்குமிடத்திலேயே ஈசுவரபக்தி யில்லாதவன் கிடையாது. இவ்வளவு சாந்தஆத்மாவான நமது பாகவதரே ஜன்மமெடுத்தவர்களுக்குள் பரம தன்யர். மோக்ஷஸாதனங்களுக்குள் கலியுகத்திற்கு விதிக்கப்பட்ட பக்திமார்க்கத்தை இவர் அனுஷ்டித்து வருகிறார். லோகத்தினுடைய மூகோல்லாஸத்தையும் ஸன்மானத்தையும் எதிர்பார்க்காமல் கடவுள் ஒருவரையே இவர் தமக்கு ஸேவ்யராகவும் ரக்ஷகராகவும் அங்கீகரிக்கிறார். அதனாலேதான் இவர் ஸர்வஜனங்களுக்கும் பூஜ்யராகிறார். பொருளீட்டுவதில் ஆசையுள்ளவர்கள் தங்களுடைய அஸூயை, அஹங்காரம், ஆவல் முதலிய மனோவிகாரங்களினால் பிறரை விலக்கிவிட்டுத் தம் காரியமே தமக்குப் பெரிதென்று தலையில் சுமந்துகொண்டு திரிகிறபடியால், அவர்கள் விஷயத்தில் உலகத்தார் அகாரணமாய் இரங்குவதில்லை. ஆகாரத்தின் பொருட்டுப் பிறருடன் போட்டிக்கு வராமல், அவாவை யொழித்துத் திருப்திசாகரமாய் விளங்கும் நம் பாகவதரிடத்தில் சகஜமாய் ஜனங்களுக்குப் பிரீதி உண்டாகிறது. வேற்றுமை உணர்ச்சிக்கும் நிந்திக்கத்தக்க மனோபாவங்களுக்கும் மூலகாரணமான லோபம் என்ற பிசாசை அணுகவிடாத நமது பாகவதருக்கும் ஸர்வப் பிராணிகளிடத்திலும் கருணையால் பந்துபாவனை நிலைத்திருக்கிறது. நிர்மலமான இவர் மனத்தில் கவலை சிறிதும் உதித்ததில்லை. பணத்தைச் சம்பாதிப்பதிலும் சேர்ப்பதிலும் ஆத்திரமுள்ளவர்களுக்கல்லவா கவலைகள் ஹிருதயத்தைத் துளைக்கின்றன. அஹர்ந்ய ஹரிகாலக்ஷேபத்துடன் திருப்தி யடைந்து, ஒரு நாள் முன்னதாகச்சேர்த்துவைப்பதிலும் கூட உதாஸீனமாயிருக்கும் நமது பாகவதருக்குக் கவலை எங்கிருந்து வரும்? இவ்வளவு நிவிர்த்தரா யிருந்தால குடும்ப சம்ரக்ஷணம் எப்படி நடக்குமென்று நீங்கள் கேட்கலாம். ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான், கீதையில் "என்னிடத்தில் பக்தி மிகுதியால் ஆத்மார்ப்பணஞ்செய்துவிட்டவர்களின் யோகக்ஷேமத்தை நான் வஹிக்கிறேன்" என்று உலகமறியப் பிரதிக்ஞை செய்திருக்கிறார். அந்த வாக்கியததை நமது பாகவதர் முற்றிலும் நம்பினவர். அவர் விஷயத்தில் அந்த நம்பிக்கை இதுவரையில் வீண்போகவில்லை.

பணம் பந்தியிலே, குலம் குப்பையிலே.

ராஜஸிம்ஹன்

RAJASIMHAN

[எம். ஏ. பட்டம்பெற்ற ஒருவர் எழுதியது.]

(68-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ஏழாம் அத்தியாயம்

மபாரகன் மரணம்

இப்பொழுது நிர்மலகுமாரியைவிட்டு மொகலாய வீரனான மபாரகன் வர்த்தமானத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். ரூபநகரத்திலிருந்து திரும்பிவந்தவர்களில் சிலரை வேலையிலிருந்து தள்ளியும், சிலரை மரணதண்டனைக்குள்ளாகும்படியும் பாதுஷா உத்தரவிட்டாரென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோமல்லவா? ஆனால் மபாரகன் அவர்களில் சேரவில்லை. அவுரங்கசீப் எல்லாரிடத்திலும் மபாரகன் சௌரிய வீரியத்தைக் கேட்டு, வேலையிலிருந்து தள்ளவில்லை.

ஜேப உன்னீஸா இந்தக் கியாதியையெல்லாம் கேட்டு மனத்தில் மபாரகன் தானே மரியாதையாய்வந்து, சங்கதிகளையெல்லாம் அறிவிப்பானென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் மபாரகன் வரவில்லை.

மபாரகன் தரியாவை தன் சொந்தவீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் அவளுக்குத் தகுந்த தாசிமார்களை நியமித்து சரியான ஸ்திதியில் வைத்துக்கொண்டிருந்தான். மபாரகன் பதிவிரதையான தன் தருமபத்தினியுடன் கூடிவாழ்ந்துவந்தான்.

ஜேப உன்னீஸா மபாரகன் தானாக வராததுகண்டு தனக்கு நம்பிக்கையுள்ள கோஜா அவீருத்தீன் என்பவனை, மபாரகனை அழைத்து வரும்படி உத்திரவு செய்தனுப்பினாள். ஆனால் மபாரகன் வரவில்லை. ஜேப உன்னீஸாவுக்குக் கோபம் வந்தது. 'வெகு கர்வம்! ஷஹஜாதையை அவமதிக்கிறான். ஞாபகப்படுத்தியும் வரவில்லை. என்ன தைரியம்! எவ்வளவு கர்வம்!' என்று கொஞ்ச நாள் ஜேப உன்னீஸா கோபத்துடன் இருந்தாள். மனத்தில் "இவனென்ன? அவ்வளவுமட்டிலேயே யிருக்கிறான். எனக்கு எல்லோரும் ஒன்றே. அவனில்லாவிட்டால் இன்னொருவன் இருக்கிறான்" என்றுகொண்டாள். ஆனால் ஜேப உன்னீஸா அப்படிச் சொன்னபோதிலும் அது தப்பென்றறியவில்லை. தானும் பிறரும் ஒன்றே என்று அறியவில்லை. கடவுள் பாதுஷாவின் பெண்ணையும் புல் விற்கிற ஸ்திரீயையும் ஒரே அச்சிலிட்டு சிருஷ்டித்திருக்கிறாரென்றறியவில்லை.

அவளுக்கு எல்லோரும் ஸமானமாகவில்லை. சில நாள் கோபத்தோடேயிருந்து பிறகு மபாரகனிடம் கொஞ்சம் பிரீதியுள்ளவளானாள். கர்வத்தையடக்கிக்கொண்டு மறுபடியும் மபாரகனை யழைத்துவருவதற்கு ஒரு தூதியை அனுப்பினாள். மபாரகன் "ஷஹஜாதைக்கு அநேக வந்தனங்கள் சொல்லவேண்டும். பிரபஞ்சத்தில் ஷஹஜாதையைக் காட்டிலும் அதிகமானது எனக்கு வேறொன்றுமில்லை. ஆனால் ஒன்று இருக்கிறது. தேவரிருக்கிறார். தருமம் உண்டு. இனிமேல் பாபகாரியம் என்னாலாகாது. நான் இனி மகலில் பிரவேசிக்கமாட்டேன். நான் தரியாவை யழைத்துவந்து தருமப்பிரகாரம் அவளுடன் காலக்ஷேபம் செய்கிறேனென்று சொல்லவேண்டும்" என்று சொல்லியனுப்பினான்.

பதிலைக்கேட்டு ஜேப உன்னீஸா கோபத்தினால் சீறி மபாரகனையும் தரியாவையும் கொன்றுவிடத் தீர்மானித்தாள்.

மகலில் நிர்மலகுமாரியிருந்ததால் ஜேபஉன்னீஸாவின் இந்தத் தீர்மானம் நிறைவேறுவதற்குக் கொஞ்சம் அநுகூலமாயிற்று. நிர்மலை அவுரங்கசீபின் ஆதரவுக்கு நாளுக்குநாள் அதிகமாய்ப் பாத்திரமானாள். அவுரங்கசீபு சமயம் வாய்த்தபொழுது ரூபநகரத்து சுந்தரியுடன் சம்பாஷிக்க வருவதுண்டு. பிரஸ்தாபமெல்லாம் ராஜஸிம்ஹன் இராஜ்யபாரம் செய்கிற கிரமங்களைப்பற்றி இருக்கும். சதுரசிகாமணியான அவுரங்கசீபு ராஜஸிம்ஹன் யுத்தகாலங்களில் எந்தெந்த விதமான ஏற்பாடுகள் செய்கிற வழக்கம் என்று தெரிந்துகொள்வதற்காக வேண்டிய கேள்விகள் கேட்பான். சாதுரியத்தில் அவனுக்கு மேற்பட்ட நிர்மலை, அவன் அபிப்பிராயத்தை யறிந்துகொண்டு வேண்டுமளவு பொய் சொல்லுவாள்.

அதனால் அவள் பதிலினால் அவுரங்கசீபு பூரண சந்தோஷமடைவதில்லை. அவன் மனத்தில் தானே சொல்லிக்கொண்டதென்னவென்றால்:—"மீவார் தேசத்தை என் சைனியத்தால் மூழ்கடித்துவிடுவேன். அதற்குச் சந்தேகமில்லை. ராஜஸிம்ஹன் இராஜ்யம் தப்பாது. ஆனால் அதனால் மாத்திரம் என் மானத்தைக்

பண்டாரம் பிண்டத்துக்கு அழுகிறான், லிங்கம் பால் சோற்றுக்கு அழுகிறது.

கர்ப்பற்ற முடியாது. அவன் ரூபநகரத்து ராணியைக் கொண்டுவராவிட்டால் என்னை விட்டு அவமானம் போகாது. ஆனால் அவன் ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளலாமென்கிற நிச்சயமிருந்தாலும், அவன் மகிஷியைக் கைப்பற்றலாமென்கிற நம்பிக்கை மாத்திரம் எனக்கு உண்டாகவில்லை. ரஜபுத்திர ஸ்திரீகள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே சிதையில் ஏறிப் பிராணனை விட்டுவிடுகிறார்கள். பேச்சுக்குப் பதில்பேச்சுக் கொடுத்துக்கொண்டே விஷபானம் செய்துவிடுகிறார்கள். கையில் விழுகிறதற்கு முன்னேயே பிசாசுகள் பிராணனை விட்டுவிடுகின்றன. ஆனால் இந்தத் தாஸி, கையில் அகப்பட்டால்—வசமானால் — எப்படியாவது அவளைக்கொண்டு அழைத்து வந்துவிடலாம். ஆனால் இந்தத் தாஸியை வசம்பண்ணுதல் சாத்தியமோ? நான் டில்லி பாதுஷாவாயிருந்து ஒரு பாங்கியை வசம்பண்ணிக்கொள்ள முடியாதா? முடியாமற்போனால் என் கௌரவம் எம்மாத்திரம் ?" இப்படியெல்லாம் நினைத்துக்கொண்டிருந்தான் பாதுஷா.

பாதுஷாவின் இங்கிதமறிந்து, ஜேப உன்னீஸா நிர்மலையை இரத்தினங்களா லலங்கரிப்பித்தாள். அவள் உடுப்புகள் பேகங்களுக்கிருந்த மாதிரி யிருந்தன. நிர்மலை என்ன சொன்னாலும் அந்தப்படி தயார். மகலுக்கு வெளியே மாத்திரம் போகக்கூடாது.

இந்த சமாசாரங்களை யெல்லாம் யோதபுரியினிடம் சொல்லுவாள். அவளுடன் ஆலோசிப்பாள். ஒருநாள் நிர்மலை "இந்த நவரத்தினங்களா லென்ன பிரயோஜனம்? தங்கக் கூட்டி லிட்ட பக்ஷிபோ லிருக்கிறேன். எல்லாம் சுவர்ணமயமாய்த்தா னிருக்கிறது" என்றாள்.

. யோதபுரி.—அப்படியானால் எதற்காக இதையெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டாய்?

நிர்மலை.-உதயபுரம்போய் பாதுஷாவை ஏமாற்றி வாங்கிவந்தேனென்று சொல்வதற்காக.

ஜேப உன்னீஸா அவுரங்கசீபுக்கு வலது கையாயிருந்தாள். ஒருநாள் பாதுஷா சொல்லியிருந்தபடி நிர்மலையை அழைத்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். தர்பாரின் முக்கியக்காரியங்களெல்லாம் அவள் கையிலிருந்தது. பாதுஷா நிர்மலையுடன் சம்பாஷணைசெய்கிற பாரத்தை தானே வகித்துக்கொண்டான். அவளுடன் விநோதமாய்ப் பேசுவான். சம்பாஷணையில் பாதுஷா என்கிற மானமிருக்கும். ஆனால் நிர்மலை கோபித்துக் கொள்வதில்லை. பதில் தகுந்தபடி சொல்வாள்.

நிர்மலை ஜேப உன்னீஸாவுடன் சொல்ல ஆக்ஷேபணையில்லாத சமாசாரங்களைப்பற்றிப் பேசுவதுண்டு. வேறு பிரஸ்தாபத்தோடு ரூபநகரத்து யுத்தம் நடந்ததெப்படி என்ற பிரஸ்தாபமும் வந்தது. நிர்மலை யுத்தத்தைத் தான் நேரிற் பார்க்காதிருந்தாலும், சஞ்சலகுமாரி வாயிலிருந்து கேட்டிருந்தாள். தான் கேட்ட பிரகாரம் ஜேப உன்னீஸாவுக்குத் தெரிவித்தாள். மபாரகன் சஞ்சலகுமாரியின்முன் மொகலாய சைனியம் தோல்வியடைந்ததாக ஒப்புக்கொண்டு இரணகளத்தை விட்டுவிட்டு வந்தானென்றும், சஞ்சலகுமாரி ரஜபுத்திரரின் இரக்ஷணைக்காக தான் டில்லிக்கு வருவதாக ஒப்புக்கொண்டதாகவும், வழியில் விஷபானம் செய்வதாகச் சொன்னதாகவும், ஆகையினால் மபாரகன் சஞ்சலையை யழைத்துவருவதற்கு இஷ்டப்படவில்லை என்றும் சொன்னாள்.

ஜேபஉன்னீஸா மனத்தில் 'மபாரக ஸாகேபாரே! இந்த அஸ்திரத்தால் உம்முடைய தலை கீழேவிழும்படி செய்கிறேன்' என்று நினைத்துக்கொண்டாள். சரியான சமயம் வாய்த்தபோது, ரூபநகரத்திய யுத்தத்தைப்பற்றின சமாசாரமெல்லாம் அவுரங்கசீபுக்கு அறிவித்தாள். அவுரங்கசீபு "அந்த மனிதன் இந்த மாதிரியாய் நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்திருந்தால், உடனே நரகத்துக்குப்போய்ச் சேருவான்" என்றான். அவுரங்கசீபு நடந்தவிருத்தாந்தத்தை யறியாமலில்லை. ஜேப உன்னீஸாவின் கெட்ட நடத்தையைப்பற்றி முன்னமே கேள்விப்பட்டிருந்தான். மபாரகனுக்கும் ஜேபஉன்னீஸாவுக்கும் பிரீதி வசனங்கள் உண்டென்று சந்தேக முள்ளவனா யிருந்தான். ஆனால் இதுவரைக்கும் தீர்மானமாய் அவனுக்குத் தெரியாது. இப்பொழுது தன் மகள் சொன்னதையெல்வாம் கேட்டு ஒருவர்க்கொருவர் ஏதோ கலகமுண்டாயிற்றென்றும், அதற்காகத்தான் அவன் மரணத்தை வேண்டி இப்படிச் சொல்லுகிறாளென்றும் தெரிந்துகொண்டான். ஆகையினால் அவள் சொல்வது நிஜமா என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக நிர்மலையை வரவழைத்தான். உள்ளந்தரங்கம் தெரியாத நிர்மலை சகல விருத்தாந்தங்களையும் சரியாய்ச் சொல்லிவிட்

பண்ணப் பண்ணப் பலவிதம் ஆகும்.

டாள். அவுரங்கசீபு சர்க்கார்போலீஸ்ஸாரைக் கூப்பிட்டு மபாரகன் விஷயமாய் ஆக்ஞாபித்தான். ஏழு எட்டு ஆட்களால் மபாரகன் கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டான். மபாரகன் வந்து பார்க்கவும், இரண்டு இரும்புக்கூடுகளில் விஷ ஸர்ப்பங்க ளிருந்தன. இப்போது மரண தண்டனை விதிக்கவேண்டுமானால், வேறு உபாயமில்லாமல் தூக்குப் போடுகிறார்கள். மொகலாய இராஜ்யத்தில் அநேகவிதமான உபாயங்க ளிருந்தன. கழுத்தை வெட்டுவது, சூலத்தில் ஏற்றுவது, யானையின் காலா லிடறுவது, ஸர்ப்பங்கள் கடிக்கும்படி செய்வது, விஷங் கொடுப்பது - இப்படி விதவிதமான உபாயங்க ளிருந்தன.

மபாரகன் சந்தோஷமாய் வந்துநின்று "நான் போகவேண்டுமோ?" என்றான். கொலையாளி விசனத்துடன் "பாதுஷாவின் உத்தரவு அவ்விதமாயிருக்கிறதே" என்றான்.

மபாரகன்.—என்ன காரணத்தால் இப்படி உத்தரவாயிற்று. தெரியுமோ?

கொலையாளி.—தெரியாதா - தங்களுக்குத் தெரியாதா?

மபாரகன்.—ஒருவிதம் ஊகிக்கிறேன்.

அப்போது மபாரகன் காலிலிருந்து ஜோட்டை கழற்றி, ஒருகாலை இரும்புக்கூட்டின்மேல் வைத்தான். உள்ளேயிருந்த ஸர்ப்பம் வந்து கடித்தது.

அந்த விஷத்தின் உக்கிரத்தால் மூகங்கறுத்து மபாரகன், "மபாரகன் எதற்காகக் கொலை செய்யப்பட்டான் என்று யாராவது கேட்டால் ஷஹஜாதி ஜேப உன்னீஸா ஸாஹேபவர்களுக்கு அப்படி இஷ்ட மிருந்ததென்று சொல்லவேண்டும்" என்றான்.

கூட இருந்தவன், "சும்மாயிருங்கள்! அப்படிச் சொல்லவேண்டாம்" என்றான்.

ஒரு சர்ப்பத்தின் விஷத்தால் சாகாமல்போனால், இன்னொரு ஸர்ப்பத்தைக் கடிக்க விடுகிற ஸம்பிரதாய மிருந்தது. மபாரகனுக்கு அது தெரியும். இன்னொரு காலை இன்னொரு கூட்டி விட்டான். அதிலிருந்த கொடிய ஸர்ப்பமும் கடித்தது.

மபாரகன் விஷ ஜ்வாலையினால் மயங்கிச் சரீரமெல்லாம் நீலமாகி நிலத்தின்மேல் முழங்காவிட்டுக் கைகூப்பிக்கொண்டு, "அல்லாஹோ அக்பர்! நான் எப்பொழுதாவது உம்முடைய தயவுக்குப் பாத்திரமான காரியம் ஏதாவது செய்திருந்தால், என்மேல் கிருபைசெய்யவேண்டும்" என்று தியானம் செய்துகொண்டு பிராணனை விட்டான்.

எட்டாம் அத்தியாயம்

ஜேப உன்னீஸா மபாரகனை உயிர்ப்பிக்க வழிதேடுதல்.

ரங்கமகலுக்கு எல்லா சமாசாரங்களும் வருவதுண்டு. ஜேப உன்னீஸா சமாசாரங்களெல்லாம் தெரிந்துகொள்வாள். மபாரகன் கொலை செய்யப்பட்ட சமாசாரமும் வந்து சேர்ந்தது.

ஜேப உன்னீஸா இந்தச் சமாசாரத்தினால் சுகமுண்டாகுமென நினைத்திருந்தாள். ஆனால் சமாசாரம் கேட்டவுடன் அவள் நினைத்திருந்ததற்கு விபரீதமாயிற்று. சமாசாரம் காதில் விழுந்தவுடன் கண்ணீர் ததும்பிற்று. அவள் சுகமான கண்களில் இதுவரையில் நீர் வந்ததேயில்லை. இப்போது பார்க்கும்பொழுது கன்னங்களிலெல்லாம் தாரைதாரையாய் கண்ணீர் சொரிந்தது. கண்ணீரை அடக்கமுடியவில்லை. கடைசியில் உரக்க அழவேண்டும்போ லிருந்தது. கதவைச் சாற்றிக்கொண்டு யானைத்தந்தத்தினால்செய்த இரத்தினமிழைக்கப்பெற்ற மஞ்சத்தின்மேல் சயனித்துக்கொண்டு அழுவதற்கு ஆரம்பித்தாள்.

யானைத்தந்தத்தினால் செய்யப்பட்டு ரத்தினமிழைக்கப்பெற்ற மஞ்சத்தில் படுத்துக்கொண்டபோதிலும் கண்ணீர் நிற்கவில்லை. ஷஹஜாதே! டில்லிநகரம் விட்டு கிராமங்களுக்குப்போய் அற்பமான குடிசைகளுக் குள்ளே போய்ப்பார்த்தால், கந்தைப்பாய்மேல்படுத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் எத்தனையோ ஜனங்கள் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பார்கள். உன்னைப்போல் அழுகிறவர்கள் யாருமில்லை.

முதலில் ஜேப உன்னீஸா மனத்தில் தன் சுகத்தைத் தானே கெடுத்துக்கொண்டதாக நினைத்தாள். கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் பாதுஷாவின் பெண்கூட பிரீதிக்கு வசப்படுகிறாளென்று தெரியவந்தது. ஜேப உன்னீஸா தனக்குள்தானே "ஐயோ? இத்தனை நாளாக அவனிடத்தில் இவ்வளவு பிரீதியிருக்கிறது ஏன் எனக்கு தெரியாமற் போயிற்று?" என்று வருத்தப்பட்டாள். ஆனால் அவளுக்கு "நீ ஐசுவரிய மதத்தினால் அறிந்துகொள்ளவில்லை.

ரூபஸௌந்தரியத்தினால் கொழுப்படைந்திருந்தாய். உன் சுகத்தையே பெரிதாய் நினைத்திருந்தாய்" என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் பக்கத்தில் ஒருவருமில்லை. எப்படியும், கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் தருமாதருமம் என்கிற ஞானம் பிறக்கவாரம்பித்தது. தருமமென்பதுண்டானால், தான் அதுவரையில்செய்துவந்ததெல்லாம் அதருமமென்றுதெரியவந்தது. பிற்பாடு மனத்தில் பயமுண்டாயிற்று. தருமாதருமத்துக்குத் தக்க வெகுமான தண்டனைகளைக்கொடுக்கத்தக்க ஈசுவரன் ஒருவனுண்டானால், அவன் பாதுஷாவின் பெண்ணென்று தன் பாபங்களை மன்னிப்பானோ? இப்படிப்பட்ட பயமும் உண்டாயிற்று.

துக்கத்தினாலும் பயத்தினாலும் கலங்கி தன்னறைக்கதவைத்திறந்து தனக்குவெகு நம்பிக்கையுள்ள கோஜா அலிருத்தீனைக் கூப்பிட்டு, சர்ப்பத்தின் விஷத்தால் மனிதன் செத்துப்போய்விட்டால் அதற்கேதாவது சொஸ்தப்படுத்த முடியுமா என்று கேட்டாள்.

அலிருத்தீன்.—செத்துப் போய்விட்டால், பிற்பாடு எப்படி சொஸ்தமாக்குகிறது?

ஜேபஉன்னீஸா.—ஒன்றும் கேள்விப்பட்டதில்லையா?

அலிருத்தீன். — ஹாதிமாலன் இப்படிப்பட்ட விஷங்களுக்கு நல்ல வைத்தியனென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். செத்துப்போனவர்களைக்கூட பிழைப்பிப்பானாம். ஆனால் நான் பார்த்ததில்லை.

ஜேப உன்னீஸா பெருமூச்சுவிட்டு ஹாதிமாலனை உனக்குத் தெரியுமா என்று கேட்டாள்.

அலிருத்தீன்.—தெரியும்.

ஜேபஉன்.—அவன் எங்கேயிருக்கிறான்?

அலிருத்தீன்.— டில்லியிலேயே இருக்கிறான்.

ஜேபஉன்.— அவன் வீடுதெரியுமா?

அலிருத்தீன்.— தெரியும்.

ஜேபஉன்.—இப்போது அங்கே போக முடியுமா?

அலிருத்தீன்.-உத்தரவானால் போகிறேன்.

ஜேபஉன்.—இன்றைக்கு மபாரக அலிஸா ஹேபர் (ஸ்வரம் குழறிப்போயிற்று) ஸர்ப்பத்தினால் கடிக்கப்பட்டு இறந்து போனது தெரியுமா?

அலிருத்தீன்—தெரியும்.

ஜேபஉன்.—அவனை எங்கே கோரி செய்திருக்கிறார்கள் தெரியுமா?

அலிருத்தீன்.— தெரியாது. சுடுகாட்டில் கோரி செய்திருப்பார்கள். போய்ப் புதுக் கோரி பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

ஜேபஉன்னீஸா.—உனக்கு இருநூறுமோகரா கொடுக்கிறேன். ஒருநூறுமோகரா ஹாதிமாலனுக்குக் கொடு. இன்னொரு நூறு நீ எடுத்துக்கொள். மபாரகன் கோரியைத் திறந்து அவன் சவத்தை சொஸ்தம்செய்து அவனுக்கு உயிருண்டாக்கவேண்டும். பிழைத்துக்கொண்டால் அவனை என்னிடம் அழைத்துவரவேண்டும். இப்போதே போ மோகராவை வாங்கிக்கொண்டு.

அலிருத்தீன் உடனே புறப்பட்டுப்போனான்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

மபாரகன் மீட்சி

இன்னொருதரம் கல்லினால் செய்யப்பட்ட சாமான்களை ரங்கமகலுக்குள் கொண்டுபோய் விற்று மாணிக்கலாலன் நிர்மல குமாரியிடமிருந்து சமாசாரம் தெரிந்துகொண்டான். மறுபடியும் அந்தக் கல்லினால் செய்யப்பட்ட பெட்டியைப் பூட்டிக்கொண்டுவந்திருந்தான். நிர்மல குமாரி திறந்துபார்க்கவும் பெட்டியில் தூது செல்லக்கூடிய புறா அதற்குள் இருந்தது. அவள் அதை எடுத்துக்கொண்டு காகிதமூலமாய் முன்போலவே தன்னைப்பற்றி கவலைப்படவேண்டாமென்றும், எல்லாம் சரியாயிற்றென்றும், இப்போது மாணிக்கலாலன் புறப்பட்டுப் போகலாமென்றும் தான் பாதுஷாவுடன்கூட வருவதாயும் எழுதியனுப்பினாள்.

மாணிக்கலாலனது கல் சாமான் கடை மூடப்பட்டது. அவன் உதயபுரத்துக்குப் புறப்பட்டான். பொழுது விடிவதற்கு முந்தியே புறப்பட்டான். டில்லிக்குக் கோட்டைவாசல்கள் அநேகமுண்டு. யாராவது சந்தேகப்படுவார்களென்று நினைத்து அஜ்மீர் வாசல்வழியாய்ப் போகாமல் வேறுவாசல் வழியாய்ப் புறப்பட்டான். மார்க்கத்தில் ஒரு ச்மசானம் உண்டு. அங்கே இரண்டுபேர்கள் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் மாணிக்கலாலனையும் அவனுடன் வந்தவரையும் பார்த்துவிட்டுஓடிப் போனார்கள். இதுகண்டு மாணிக்கலாலன் குதிரையைவிட்டு இறங்கிக்கிட்டப்போய்ப் பார்

102

க்கவும், ஒரு கோரியின் பக்கத்தில் ஒரு சவம் திறந்தெடுக்கப்பட் டிருந்தது. அப்பொழுது தான் கொஞ்சங் கொஞ்சம் வெளிச்சமுண் டாகியதால் சவத்தை நன்ருய் வெகுநேரம் உற்ருப்பார்த்தான். ஏதோ தெரிந்துகொண்டு சவத்தைத் தன்குதிரைமேலேற்றிக்கட்டி ஒரு துணியினுல்அதை மூடிவிட்டுத் தான் காலால் நடந்துகொண்டு குதிரையை ஓட்டிக்கொண்டு போனுன். கொஞ்சதூரம் போனபிறகு சூரியோதயமாயிற்று. மாணிக்கலாலன் சவத்தைக் குதிரையிலிருந்திறக்கி பக்கத்திலிருந்த ஒரு காட்டிற்கொண்டுபோய் அங்கே ஒரு மரத்தடியில் கீழே வைத்தான். பெட்டியிலிருந்து ஏதோ ஒரு மாத்திரையை எடுத்து அதை ஒரு பானத்தில் சேர்த்து அரைத்தான். பிறகு சவத்தின் சரீரத்தில் தன் கத்தியினுல் இங்குமங்கும் சிறுசிறு காயம் செய்து அதற்குள் அந்த மருந்தைப்போட்டு நாக்கிலும் கண்ணிலும் கொஞ்சம் திணித்தான். சிலநிமிஷங்களானவுடன் மறுபடியும்அப்படியேசெய்தான். இவ்விதமாய் மூன்றுதரம் மருந்தைப் பிரயோகித்தபிறகு, சவத்திலிருந்து மூச்சுக் கிளம்ப வாரம்பித்தது. சற்று நேரமானவுடன் கண்கள் திறந்து பிரக்ஞை வந்தது. கடைசியில் மபாரகன் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு பேசினுன்.

மாணிக்கலாலன் கொஞ்சம் பால் கொண்டு வந்திருந்தான். அதை மபாரகனுக்குக்கொடுத்துக் குடிக்கச் சொன்னுன். மபாரகன் பாலைக் குடித்தபின் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் மயக்கந் தெளிந்து எல்லாம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. பிறகு மாணிக்கலாலனைப் பார்த்து, "யார் என்னைக் காப்பாற்றினது. தாங்களோ?" என்ருன்.

மாணிக்க.—ஆமாம்.

மபாரகன்.—எதற்காகப் பிழைப்பு மூட்டினீர்? உங்களை எனக்குத் தெரியும். தங்களுடன் நான் ரூபநகரத்துக் குன்றுகளில் யுத்தம் செய்யவில்லையா? தாங்கள் ஜயித்தீர்கள்.

மாணிக்க.—எனக்கும் உங்களைத் தெரியும். தாங்களே மகாராணுவைத் தோற்டித்தீர்கள். இந்தக் கஷ்டம் தங்களுக்கு எப்படி கேர்ந்தது?

மபாரகன்.—இப்போது சொல்லமுடியாது. பிற்பாடு சொல்லுகிறேன். தாங்கள் எங்கே போகிறீர்கள்? உதயபுரத்திற்கோ?

மாணிக்க.—ஆமாம்.

மபாரகன்—என்னையும் கூட அழைத்துக் கொண்டுபோக முடியுமா? நான் இனிமேல் டில்லிக்குப் போகக்கூடாது என்று தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். நான் பாதுஷாவின் ஆக்கினையால் தண்டிக்கப்பட்டேன்.

மாணிக்க.—கூட அழைத்துக்கொண்டுபோகிறேன். ஆனுல் இப்போது தாங்கள் துர்ப்பலராயிருக்கிறீர்கள்.

மபாரகன். — சாயங்காலத்திற்குள் பலம் வந்துவிடும். அதுவரையில் தாங்கள் தாமதிக்க முடியுமா?

மாணிக்க.—முடியும்.

மபாரகன் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்ப் பால் குடித்தான். மாணிக்கலாலன் அடுத்த கிராமத்திலிருந்து ஒரு பல்லக்குத் தருவிக்க, உதயபுரத்திற்கு இரண்டுபேர்களும் புறப்பட்டுப் போனுர்கள்.

போகும்பொழுது மார்க்கத்தில் மபாரகன் ஜேப உன்னீஸாவின் விருத்தாந்தத்தையெல்லாம் மாணிக்கலாலனுக்குச் சொன்னுன். மாணிக்கலாலன் கேட்டு ஜேப உன்னீஸாவின் கோபாக்கினியில் மபாரகன் சாம்பலானுனென் றறிந்துகொண்டான்.

இது இப்படியிருக்க, அவிருத்தீன் வந்து ஜேப உன்னீஸாவினிடம் மபாரகன் என்ன செய்தும் பிழைக்கவில்லையென்றுசொல்லிவிட்டான். ஜேப உன்னீஸா அத்தரில் நனைத்த கை வஸ்திரத்தால் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்தவள் இப்போது அவிருத்தீன் சொன்னதைக் கேட்டுப் பூமியில் விழுந்து கூலிக்கார ஸ்திரீயைப்போல் தலையைக் கல்லில் மோதிக்கொள்ள வாரம்பித்தாள்.

ஒருவருக்கும் சொல்லக்கூடாத துக்கமாயிருந்தது. ஆனுல் பொறுக்க முடியவில்லை. பாதுஷாவின் மகளுக்கும் அப்பேர்ப்பட்ட துக்கமுண்டாயிற்று. ஜேபஉன்னீஸா தான் சாமானியமான ஏழைக் கூலிக்காரியாய்ப் பிறக்கவில்லையே என்று வருத்தப்பட்டாள். இந்த சமயத்தில் வாயிலுக்கு வெளியில் சத்தம் ஏதோ உண்டாயிற்று. யாரோ உள்ளே வருவதற்குப் பிரயத்தனப்படுவதை வேலைக்காரன் தடுத்துக்கொண்டிருந்தான். ஜேபஉன்னீஸாவுக்குத் தரியாவின் குரல் கேட்டது. வேலைக்காரன் அவளைத் தடுக்க முடியவில்லை. அவள் கையில் கத்தியிருந்தது. அவள் ஜேப

உன்னீஸாவை வெட்டிவிடுவதற்காக கத்தியைக் கொண்டுவந்திருந்தாள். ஆனால் ஜேப உன்னீஸாவைப் பார்த்து, கத்தியைத் தூக்கிக் கொண்டு, "ரொம்ப நல்லதாயிற்று. கண்ணில் நீரோவந்திருக்கிறது?" என்றுசொல்லி உரக்கச் சிரிக்கவாரம்பித்தாள். ஜேப உன்னீஸா சேவகனைக்கூப்பிட்டு அவளைப் பிடித்துக்கொள்ளச் சொன்னாள். ஆனால் பிடிக்கமுடியவில்லை. அவள் ஓடிப்போய்விட்டாள். சேவகன் ஓடி அவள் வஸ்திரத்தைப் பிடித்துகொண்டான். தரியா வஸ்திரத்தை கிழித்தெறிந்துவிட்டு ஓடிப்போனாள். அப்போது அவளுக்கு ஜாஸ்தியான பைத்தியம் பிடித்திருந்தது. மபாரகனுடைய மரணசமாசாரத்தைக் கேட்டிருந்தாள்.

எட்டாம் பாகம்

முதல் அத்தியாயம்

உதயபுர முற்றுகை

ராஜஸிம்ஹன் இராஜ்யத்தை நாசஞ்செய்வதற்கு அவுரங்கசீபு புறப்படத் தாமதமானதற்குக் காரணமென்ன வென்றால்:—அவன் யுத்தத்திற்காகச் செய்துகொண்டிருந்த ஸந்நாஹம் அதி பயங்கரமாயிருந்தது. துரியோதனன், யுதிஷ்டிரர் இவர்களைப்போல் அவன் பிரமபுத்திராநதி முதல் பாலிக பர்வதம்வரைக்கும் காஷ்மீர தேசம் முதல் கேரள பாண்டிய தேசம் வரையிலும் எங்கெங்கே எவ்வளவெவ்வளவு சேனைக ளிருந்ததோ அவைகளை யெல்லாம்ஒன்றாய்க்கூட்டிச்சேர்த்தான். தக்ஷிணத்திலிருந்த மகா சைனியத்தையும் கோலகொண்டா, விஜயபுரம், மஹாராஷ்டிரம் முதலான பிரதேசங்களிலிருந்த சைனியங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு பாதுஷாவின் மூத்த மகனான மகாசூரன் ஷஹாலம் என்பவன் தெற்கேயிருந்து உதயபுரத்தை சைனியப்பிரவாகத்தில் முழுகவடிப்பவன்போல் வந்தான். மற்றொரு மகனான ஆஜம்ஷா என்பவன் வங்காளத்தில் இராஜப்பிரதிநிதியா யிருந்தவன் கீழ்த் தேசங்களிலிருந்துசேனைகளைக் கொண்டுவந்து மீவார் தேசத்தின் பர்வத வாயிலில் நிறுத்தினான். மேற்கேயுள்ள மூல்தானிலிருந்து பஞ்சாப், காபூல், காஷ்மீரம் முதலான தேசத்திய மகாவீர சைனியத்துடன் இன்னொரு மகன் அக்பர் வந்து மற்ற சைனியங்களுடன் கலந்துகொண்டான். வடக்கேயிருந்து ஷஹான்ஷா பாதுஷாவே டில்லியிலிருந்து மூலபலத்தை நடத்திக் கொண்டு வந்து உதயபுரமென்ற பெயரே பூமியில் ஞாபகமிராமல் செய்வதற்காக மீவாரில் வந்து தரிசனம் கொடுத்தான். சமுத்திரத்தின் மத்தியில் பர்வதக்குன்று தோன்றுவது போல் இந்தச் சேனாஸமுத்திரத்தின் மத்தியில் உதயபுரம் விளங்கிக்கொண்டிருந்தது.

கணக்கில்லாத ஸர்ப்பக் கூட்டத்தினால்சூழப்பட்டிருக்கிற கருடன் எவ்வளவு பயப்படுமோ அவ்வளவு மட்டுமே ராஜஸிம்ஹன் இந்த சமுத்திரத்துக் கொப்பான மொகலாய சைனியத்தைக் கண்டு பயந்தான். பாரத வருஷத்தில் குருக்ஷேத்திர யுத்தத்திற்குப்பிற்பாடு இப்பேர்பட்ட சைனியம் ஒருநாளும் சேர்ந்ததில்லை. இவ்வளவு சேனை பாரஸீகம், சீனா - ருஷியா முதலிய தேசங்களை ஜயிப்பதற்குக்கூட வேண்டுவதில்லை. ஆனால் சிறு அற்பதேசமான உதயபுரத்தை ஜெயிப்பதற்குப் பாதுஷா அவுரங்கசீபு அப்பேர்ப்பட்ட சைனியத்தைச் சேர்த்து வந்திருந்தான். உலகத்தில் இந்தப்பிரகாரம் ஒரு தடவைமாத்திரந்தான் நடந்திருந்தது. பாரஸீக தேசம் மகா பெரிய இராஜ்யமா யிருக்கும்பொழுது, அதற்கு அதிபதியான ஸர்க்ஸீஸ் என்பவன் ஐம்பதுலக்ஷம் யுத்தவீரர்களைக்கொண்டு க்ரீஸ் என்கிற அற்பமான தேசத்தை ஜயிக்கிறதற்காகப் போயிருந்தான். தர்மாபிலி என்றவிடத்தில் லியோனிடாஸ் என்பவனும், ஸலாமிஸில் தெமிஸ்டானீஸ் என்பனும், ப்ளாடியா பாஸானியாஸ் என்றவிடத்தில் பாஸானியாஸ் என்றவனும் ஸர்க்ஸீஸின் கர்வத்தைப் பங்கஞ்செய்து விட்டார்கள். அப்படி பூலோகத்தில் முன்னே நடந்தது. இப்போது மறுபடி இரண்டாந்தரமாயிற்று. அநேக லக்ஷம் சிப்பாய்களுடன் பாரத சக்கரவர்த்தியான அவுரங்கசீபு, ஸர்க்ஸீஸைக் காட்டிலும் சூரனான ராஜன், ராஜஸ்தானத்தில் ஒரு அற்ப இராஜ்யத்தை ஜயிப்பதற்காகப் போயிருந்தான். ராஜஸிம்ஹன் அதற்கென்ன செய்தானென்பதைப் பற்றி இப்போது சொல்வோம்.

நம் புராண இதிகாஸங்களில் பிராமணருக்கு யுத்தவித்தை தெரியாமலிருந்ததாலோ, அல்லது பூர்வகாலத்தில் இந்த யுத்தவித்தையே இத்தேசத்தில் இல்லாமலிருந்ததாலோ இராமச்சந்திரன் அர்ஜுனன் முதலானோர் ஸேனாபதித்துவத் தேர்ச்சியைப்பற்றி நமக்கு ஒன்றுமறியமுடியவில்லை. அசோகன், சந்திரகுப்தன்,

த்தியத்திக்கு முருங்கக்காய் கொண்டுவரச் சொன்னால்,பால் தெளிக்க அகத்திக்கீரை கொண்டுவருகிறான்

விக்கிரமாதித்தியன், சிலாதித்தியன் முதலான மகா வீரர்களின் ஸேனாபதித்திறமை எங்கும் அவ்வளவு விவரமாய் வருணிக்கப்படவில்லை. இந்தியாவை ஜயித்த மகமத் காஸினி, ஜனயி மகமத், ஷஹாபுதீன், அல்லாவுடீன், பேபர், தைமர், நாதர்ஷா முதலானவர்களின் வீரத்திறமையைப்பற்றியும்எங்கும்வருணிக்கப்படவில்லை. முஸல்மானரால் எழுதப்பட்ட சரித்திரங்களிலும் காணோம். அக்பர் காலம் முதற்கொண்டு இந்த சாஸ்திர வித்தையைப்பற்றிக் கொஞ்சங் கொஞ்சம் தெரியவருகிறது. அக்பர், ஷிவாஜி, ஹைதரலி, ஹரிஸிம்மன் முதலானவர்களின் யுத்த சாஸ்திர பரிச்சயமும், இராஜ்ய தர்ம முறைமையும் நன்றாய்த் தெரியவருகிறது. இந்துதேசச் சரித்திரத்தில் எந்த மகாவீரர்களின் யுத்த சாஸ்திர பாண்டித்தியத்தைப்பற்றி வாசித்தாலும், அதற்கு ராஜஸிம்ஹன் திறமை குறைந்திருக்கவில்லை.

அந்த அபூர்வமான ஸேனாபதித்திறமையை வருணிக்கிறதற்கு இது இடமில்லையாதலால் கொஞ்சம் மட்டும் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுவோம்.

நான்கு பாகமாக வகுக்கப்பட்ட அவுரங்கசீபின் மகா சைனியம் வந்து சூழ்ந்துகொண்டவுடன், அவர்களை எதிர்க்க வேண்டியதற்குச் செய்யவேண்டியதையெல்லாம் ராஜஸிம்ஹன் செய்தான். பர்வதங்களுக்கு வெளியே சமதலமான விடங்களை விட்டுவிட்டு பர்வதங்களின் மேல் சைனியத்தை நிறுத்தினான். தன் சைனியத்தை மூன்றுபாகங்களாகப் பிரித்தான். ஒரு பாகத்தைத் தன் ஜேஷ்டகுமாரனான ஜயஸிம்ஹன் வசம் பர்வதத்தின் மேலே நிறுத்தினான். இரண்டாவது பாகத்தை இரண்டாவது புத்திரனான பீமஸிம்ஹன் வசம் மேற்குத் திக்கில் இருக்கும்படி செய்தான். அந்த மேற்குத் திக்கிலுள்ள மார்க்கத்தைத் திறந்துவிட்டிருந்தான். அந்த மார்க்கமாய் ரஜபுத்திரர் சகாயத்திற்கு வருகிறதற்குத் தடையாகக் கூடாதென்றே வேண்டுமென்று அப்படிச் செய்திருந்தான். மூன்றாவது பாகத்தைத் தானே வகித்துக்கொண்டு கிழக்குத்திக்கில் நயனமென்கிற அதி கடினமான பர்வதப்பிரதேசத்தில் நின்றுகொண்டான்.

ஆஜம்ஷான் சைனியத்துடனிருந்த ஸ்தலத்தில் அவன் பர்வதங்கள் முன்னே வராதபடி தடுத்துக்கொண்டு நின்றன. குன்றுகளின் மேல் ஏறவாகாது. பிரவேசிக்க முடியவில்லை.

அக்பர் அஜ்மீரில் அவுரங்கசீபுடன் சேர்ந்துகொண்டான். தகப்பனும் மகனும் சேனைகளை ஒருங்கு சேர்த்துக் கூட்டிக்கொண்டு பர்வதங்களின் மத்தியில் காவலில்லாமல் விட்டிருந்த மூன்றாம் மார்க்கத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அந்த மார்க்கமும் பாறைகள் நிறைந்ததா யிருந்தது. ஒரு மார்க்கத்தின் பெயர் தோவாரி. மற்றொரு கணவாயின் பெயர் தயல்வார். இன்னொன்றின் பெயர் முன்னே சொல்லிய நயன மென்ற கணவாய். தோவார் வந்து சேர்ந்தவுடன் அவுரங்கசீபு அக்பரை ஐம்பதினாயிரம்சிப்பாய்களுடன் முன்னே போகும்படி செய்து தான் உதய சாகரமென்ற புகழ்பெற்ற ஏரிக்கரையில் தளமிறக்கிக் கொஞ்சம் களைப்பாறுவதற்கு யத்தனித்தான்.

ஷஹஜாதா அக்பர் பர்வதமார்க்கமாய் உதயபுரம் போகப் புறப்பட்டான். ஒரு நரப்பிராணியாவது அவனைத் தடுக்கவில்லை. அரண்மனைகளும் தோட்டங்களும் கண்களில் புலப்பட்டன. ஆனால் மனிதன் ஒருவனாவது எங்கும் காணோம். எல்லாம் நிசப்தமா யிருந்தது. அவன் அங்கே தன் சைனியத்தை இறக்கி, தான் வருகிற ஆரவாரத்தைக்கண்டு பயந்து தேசத்தாரெல்லாம் ஓடிப்போய் விட்டார்களென்று நினைத்துக்கொண்டான். மொகலாய சைனியத்தில் ஆநந்தமும் ஆடலும் கூத்தும் ஆரம்பித்தன. சிலர் சாப்பாட்டிலும், சிலர் விளையாட்டிலும், சிலர் பாட்டிலும் இருந்தார்கள். இப்படியிருக்கிற சமயத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிற வழிப்போக்கன் மேல் திடீரென்று புலி பாய்வதுபோல் குமார ஜயஸிம்ஹன் ஷஹஜாதா அக்பரின் சைனியத்தின் மேல் திடீரென்று வந்து பாய்ந்தான். புலி எல்லோரையும் வாயில் போட்டுக்கொண்டது. அநேகமாய் ஒருவரும் மிஞ்சவில்லை. ஐம்பதினாயிரம். ஜனங்களில் வெகு கொஞ்சம் பேர்கள்தாம் திரும்பினார்கள். ஷஹஜாதா அக்பர் கூர்ஜ்ஜரதேசத்தினண்டை ஓடிப்போனான்.

ஷஹாலம் தக்ஷிணத்திலிருந்து சைனியங்களைக் கொண்டுவந்து அகமதபாத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு பர்வதங்களுக்கு மேற்குப்பக்கத்தில் வந்து நின்றிருந்தான். அங்கே பர்வதத்திலிருந்த கணவாய்க்கு கோணராவென்று பெயர்.

அவன் அந்த மார்க்கமா யிறங்கிவந்துகாங்கரலி என்ற ஸ்தலத்திலுள்ள ஏரி அரண்மனைகளின் ஸமீபம் வந்து பார்க்க, முன்னே மார்க்கம் காணவில்லை. சாமான் ஸரபரா வருவதற்கு மார்க்கம் காணப்படவில்லை. ரஜபுத்திரர் அவன் வந்த மார்க்கத்தைக்கட்டிமறைத்துவிடு கிறதாய்த் தெரியவந்தது. ஸரபரா வருகிற தற்கு மார்க்கமில்லை. அன்னஆகாரமில்லாமல் சாகவேண்டியதா யிருந்தது. வயிற்றுக்கில்லா மல் யுத்தஞ் செய்யமுடியாது என்று ஸேனாதி பதிக்கு தெரியும். ஷஹாலம் நல்ல யுத்தவீரன். ஆனால் ஸரபரா நின்று போவதைக் கண்டு முன்னே போகவில்லை.

ராஜஸிம்ஹனின் ஸேனாபதித்திறமையால் வங்காளத்திலிருந்து வந்த சேனையும் தக்ஷி ணத்திலிருந்து வந்த சேனையும் மழைகாலத் தில் குரங்குச் சேனையைப்போல் ஒன்றும் செய்யமுடியாமல் நின்றன. மூல்தானிலிருந்து வந்த சேனை சின்னாபின்னமாகி, போன விடம் தெரியாமல் ஓடிப்போயிற்று. பாக்கியிருந்தது பாதுஷா மாத்திரம்—பிரபஞ்சத்துக்கெல்லாம் கியாதிபெற்ற பாதுஷா அலங்கீர்.

நமது சிறு கதை

OUR SHORT STORY

(65-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஏழாம் அத்தியாயம்
தந்தையும் மகனும்

மூந்திய அத்தியாத்திற் கூறியவாறு மூர்ச் சையடைந்த தமது மகனைத் தமது மடிமீது போட்டுக்கொண்ட செங்கோட கௌண்டர் அவனது முகத்தை உற்றுநோக்கின வண்ணம் ஆனந்தபரவசராய் வெகுநேரம் வரையில் உட் கார்ந்திருந்தார். பிறகுதான் தம் மகனது மூர்ச் சையைத் தெளிவிக்க வேண்டுமென்ற ஞாப கம் அவருக்கு வந்தது. உடனே அவர் தமது பாகையை யெடுத்துக் கீழேவைத்து அதன் மீது தம் மகன் தலையை அன்புடன் மெல்ல வைத்துவிட்டு எழுந்து அருகாமையில் தமது பொருள்களை வைத்திருந்த கூடாரத்துக்குச் சென்று, தண்ணீர் சீசாவை யெடுத்துக் கொண்டு மீண்டுவந்து, தமது மகன் முகத் தில் தண்ணீரை நிரம்பத் தெளித்துக் கண் களைக் கழுவினார். அவன் தனது கண்களை மெல்லத் திறந்து சற்றுத் தியங்கிப் பிறகு, "அப்பா! நான் செய்துகொண்ட கோரமான சபதத்தை நினைக்கும்போது என் உள்ளம் நடுங்குகிறது; என் ஆவி துடிக்கிறது. என் தாயார் தன்னைத் தாங்கள் கோரமான தண் டனைக்குட்படுத்தியதாக என்னிடம் சொன்ன பொழுதும் இவ்வாறே என் உள்ளம் நடுங்கி என் ஆவி துடித்தது. ஹா ஹா! என்ன கொடுமை! தந்தாய்! அன்பின் அவதாரமான என் தாயாருக்கு அவ்வளவு கொடிய தண்டனை விதித்ததேன்?" என்று கேட்டான்.

செங்கோட கௌண்டர் பெருமூச்செறிந்து மிகுந்த துயரத்துடன், "என் கண்ணே! அத் துக்க சாகரத்தை எங்ஙனம் உனக்கு எடுத் துரைப்பதென என் மனம் தியங்குகிறது. அச்சாகரத்தில் பதினாறு வருஷங்களுக்கு முன் வீழ்ந்து முழுகித் தத்தளித்த நான் இன்னும் அதைக் கடந்துகரையேறின பாடில்லை. ஆயினும், இதுவரை ஒருவரிடமும் அதைக் குறித்துப் பேசினதேயில்லை. தெய் வத்தினிடம் முறையிட்டுக்கொள்ளவும் இட மில்லாமற் செய்துகொண்டேன் பாவியேன்! எனதன்பையே பெரிதாக மதித்து, உற்றார் பெற்றார், செல்வம், நாடு முதலிய யாவற்றை யுந்துறந்து, நாகரிகமற்ற கிராதகர் வசிக்கும் பிறதேசத்துக் காட்டில் வந்து வசிக்க இசைந்த தேவஸேனையின் அன்பினளவை அறியமாட் டாத புல்லறிவாளனேன் அவள் அடங்காக் காமத்தினால் அவைகளனைத்தையும் துறந்து என்னைத் தொடர்ந்துவந்ததாகக் கருதி, எனது சௌந்தரியத்தைக் குறித்துச் செருக்குற்றுக் களித்தேன். எட்டுமாத காலம் அவளை அநா தையாய்க் காட்டில் விட்டிருந்து, பிறகு நான் சென்றபோது, அவள் என்னை எதிர்கொண் டழைத்து என்னைச் சற்றும் கடிந்து பேசா மல், மிக்க அன்புடன் என் மனத்தைக் களிப்பிக்க முயன்றாள். அவள் இறந்திருப் பாளென்றே யெண்ணி மனந்துடித்துச் சென்ற நான் அவள் தேகம் சிறிது மெலிந் திருப்பினும் அதைக் கண்டு எல்லையில்லாத்

துயரமடைந்திருப்பேனே யெனினும், அவள் சௌக்கியமாய், நான் அவளைவிட்டுப் பிரிந்தவன்று அவளிருந்ததுபோல், இருந்ததைக் கண்டு ஏனோ; காரண மென்பது ஒன்றுமில்லாமல், சிறிது சினங்கொண்டேன். நான் அவளைக் காப்பாற்றவேண்டியவனு யிருக்க, நான் எனது அக்கடமையைச் செய்யாதொழிந்தபொழுதும், அவளைப் பிறர் காப்பாற்றுவது தகுதியன்றென புத்தியீனத்தினுல் நிச்சயித்து, அவள்மீதும், உணவின்மையினுல் ஏற்படும் கொடிய மரணத்தினின்றும் அவளை தப்புவித்த குமாரசுவாமி கௌண்டர்மீதும் பெருங் கோபம் கொண்டேன். அதற்குப் பிறகு என் மதியை முற்றிலும் அழித்து என்னைக் கொடிய மிருகமாக்குவது மிகவும் எளிதான காரியமா யிருந்தது. உன் தாயார் தான் எட்டுமாதம் கர்ப்பமாயிருந்ததாகச் சொன்னுள். உடனே சிறிதும் ஆராயாது, அவள் எனக்குத் துரோகம் செய்தவளென்று தீர்மானித்து, அவளைத் தொலைத்துவிடவேண்டுமென்று நிச்சயித்தேன். பிறகு என் அறிவே எனக்கு இல்லை. கொடிய மிருகமானேன். கல்லேபோன்ற மனத்துடன் என் கொடிய எண்ணத்தை நிறைவேற்றினேன். இந்நாட்டுக்குத் திரும்பக் கப்பலேறினேன். கப்பலேறியதுமே என் சுயபுத்தி திரும்பி வந்துவிட்டது. நடந்த சம்பவங்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்தேன். நான் செய்தது முழுவதும் தவறென்றும் மகா பாபமென்றும் உணர்ந்தேன். தேவஸேனை இறந்திருப்பாளென்று நிச்சயமாய்எண்ணினேனுகையால், அக்காட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லும் யோசனையற்று, உலக சுகங்களை யொறுத்துக் காட்டிலேயே வசிக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்தேன். அத்தீர்மானத்தை இந்நிமிஷம் வரையில் நிறைவேற்றிக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இதுதான் என் துக்கசாகரம், அப்பா! இனியென் செய்வதென்று சொல்!" என்றுர்.

முருகையன் வெகுநேரம்வரையில் ஒன்றும் பேசாது மௌனமாய் ஏதோ யோசனையிலாழ்ந்திருந்தான். செங்கோட கௌண்டர், "முருகையா! என்ன யோசனை செய்கிறுய்?" என்று கேட்டார். உடனே முருகையன் ஆச்சரியத்துடன், "என் பெயர் எப்படித் தங்களுக்குத் தெரிந்தது?" என்று வினவினுன். செங்கோட கௌண்டர், "நான் மந்திரவாதியல்ல; சோதிடமும் தெரியாது. இதோ உனது பாகையின் குஞ்சத்தில், பட்டு நூலினுல் 'முருகையன்' என்ற பெயர் போடப்பட்டிருக்கிறது. இது தேவஸேனையின் வேலையென்று அதைப் பார்த்தவுடனே தெரிந்துகொண்டேன். அதனுல்அதுவே உன் பெயரெனத் தெளிந்தேன்" என்றுர்.

பிறகு முருகையன், "அப்பா! நான் மொம்பாஸாவிலிருந்துஇங்கு வரப் புறப்படுகையில், நாங்கள் கொடிய கானகத்தில் கஷ்டப்பட்டுக் காலந்தள்ளிக்கொண்டிருக்கையில், தாங்கள் எங்களை மறந்துவிட்டு வேறொரு ஸ்திரீயை விவாகஞ்செய்துகொண்டு, அவளது குழந்தைகளிடத்தில் மிகுந்த அன்பு பாராட்டிக்கொண்டு, ஜமீன்தாருக்குரிய செல்வாக்குடன் சகல சுகங்களையும் தங்கள் மாளிகையில் அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பீர்களென்று எண்ணியிருந்தேன். ஏனெனில், அன்று என் தாய் என்னை அக்கோரமான சபதத்தைச் செய்யும்படி சொல்லும்வரையில், எப்போது நான் 'என் தகப்பனுர் யார்?' என்று கேட்டாலும், என் தாயும் என் மாமனும் 'அக்கொடியன் பேச்சை யெடுக்காதே. அவன்தான் உன்னை மறந்து ஜமீன்தாருக்குரிய பெருவாழ்வு வாழ்கிறுனே!' என்று சொல்லி, அந்தப் பேச்சை நிறுத்திவிடுவார்கள். ஆதலால் தாங்கள் உலக வாழ்க்கையாகிய ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கியிருப்பீர்களென்றே எண்ணிவந்தேன். தங்களை அந்த ஸ்திதியில் நான் கண்டிருந்தால், தங்களிடம் எனக்கு அன்பும் இரக்கமும் உண்டாயிரா. சகல சுகங்களையும் அனுபவிக்கக் கூடிய ஸ்திதியிலிருந்தும், அவைகளில் ஆசையற்றுத் தனிமையில் காட்டுக்குச் சென்று காலங்கழித்துவந்த தங்களைக் கண்டதும், தாங்கள் எங்களை மறக்கவில்லை யென்றும், எங்களை நினைந்தே துயரத்தில் மூழ்கியிருக்கிறீர்களென்றும் உணர்ந்தேன். தந்தையின் துயரத்தைக் கண்டு என் மனம் அனுதாப முற்றது. என் மனத்தில் அன்புபெருகிற்று. தங்களைத் தொலைக்க வேண்டுமென்ற கொடிய எண்ணம் அகன்றுநின்றது. அப்போதுதான் அவ்வெண்ணத்தின் கொடுமை என் புத்திக்குப் புலப்பட்டது. தந்தையைக் கொலவதாகச் சபதம் செய்ய எவனுக்கும் அருகதையில்லையாதலின்,

பத்திலே விழுந்த பாம்பும் சாவாது.

நான் அச்சபதத்தை நிறைவேற்றாது விடுதல் பாபமன்று என்று நிச்சயித்தேன். இனி என் தாயை எப்படிச் சந்திப்பது என்றே யோசித்துக்கொண் டிருக்கிறேன். ஜீவப்பிராணிகளில் ஒன்றுக்கும் சிறிதும் தீங்கு நினையாதவளான என் தாய் தனதன்பின் ஆலயமாய் ஒருகாலத்தில் கருதிய தங்கள்பால் மட்டும் கொடிய எண்ணங் கொண்டதுதான் என் மனத்தில் அத்தியாச்சரியத்தை விளைவிக்கிறது" என்றான்.

செங்கோட கௌண்டர், "அப்பா! அது சிறிதும் ஆச்சரியப்படத் தக்கதன்று. அது தான் மாநிடர் இயல்பு. ஒருநாளும் தமது அன்புக்குப் பாத்திரரா யிருந்திராத அயலாரிடத்தில் மிகுந்த விரோதம் உண்டாவதற்கு இடமேது? நாம் ஒருவரிடம் மிகுந்த அன்பு பாராட்டி வருகையில், அவர் நம்மிடத்து அதே அளவு அன்பு காட்டாமல், நமக்குத் துரோகமும் செய்யப் புகுவார்களே யாகில், அவரிடத்து நாம் கொண்ட அன்பு அதே அளவு விரோதமாக மாறுகிறது. உன் தாய்க்கு நான் செய்த துரோகம் மிகவும் பெரிது. நீ சிறிது நேரத்துக்கு முன் சொன்னவாறே அவளை வஞ்சித்து அழைத்துப்போய்ச் சித்ரவதை செய்தேன். அவள் என்பால் எவ்வளவு க்ஷாத்திரம் பாராட்டினாலும் ஆச்சரியப்படத் தக்கதன்று" என்றார்.

சிறிதுநேரம் இருவரும் மௌனமாயிருந்தனர். பிறகு முருகையன், "அப்பா! என் தாயின் இயல்பு கொடியதல்ல வாதலால், அவள் எனக்கிட்ட கட்டளையைக் குறித்து இதற்குள்ளேயே மிகவும் வருந்திக்கொண் டிருப்பா ளென்று எண்ணுகிறேன். எவரிடத்தும் வெகு நேரம் விரோதம் பாராட்டுவது அவளுக்கு அசாத்தியமான காரியம். சீக்கிரம் அங்கு செல்ல வேண்டுவதே நமது கடமை யென நினைக்கிறேன். தங்கள் அபிப்பிராய மென்ன?" என்றான்.

செங்கோட கௌண்டர், "கண்மணி! அவள் கொடிய சிந்தையுள்ளவளல்ல வாகையால், அவள் தானிட்ட கட்டளையைக் குறித்து பச்சாதாபப்பட்டு வருந்திக் கொண்டிருப்பா ளென்றே நானும் நம்புகிறேன். அவளது நிகரற்ற கற்பைச் சந்தேகித்து அவளுக்கு உரைக்கவொணாக் கொடுமை யிழைத்தபின், அவளைச் சந்திப்பதென்றால் பாவியேன் மனமும் கூசுகிறது. ஆனால் அவளைச் சந்தித்து, நான் அவளுக்கிழைத்த பெருந் துன்பத்தை மன்னிக்கும்படி என்னா வானவரையில் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டுவது எனது கடமையாதலால், வெட்கத்தை யொதுக்கி வைத்துவிட்டு வருகிறேன். இன்றிரவு அதோ தெரியும் கூடாரத்தில் படுத் துறங்கிவிட்டு, நாளைக் காலையிற் புறப்படுவோம். நேரமாயிற்று; கூடாரத்துக்குப் போவோம் வா!" என்றார்.

இருவரும் அவ்விடத்தைவிட் டகன்று, அருகிலிருந்த கூடாரத்துக்குச் சென்று, சில தின்பண்டங்களையும் கனிகளையும் தின்றுவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டு, பகல் முழுவதும் சுற்றியலைந்த அயர்வினால் நித்திராதேவி வீசிய மாய வலையை நீக்க வலியற்றவராய் எளிதில் அதிற் கட்டுண்டார்கள்.

எட்டாம் அத்தியாயம்

தேவஸேனையின் மனோநிலைமை

விக்டோரியா நியான்ஸாவைச் சுற்றியுள்ள காட்டில் வசித்துவந்த தேவஸேனையின் நிலைமையைச் சற்றுக் கவனிப்போம். தேவஸேனை சிறு வயதில் தாய் தந்தையரிடத்தில் மிகுந்த அன்புடையவளாயும் பணிவுள்ளவளாயும் இருந்து, பிறகு செங்கோட கௌண்டரிடம் எல்லையற்ற ஆர்வங்கொண்டு, அதுமுதல் அவரது அன்பைத்தவிர வேறு யாதொன்றையும் பெறவேண்டுமென்ற இச்சையற்றிருந்தாள். தன்னை அவர் மணந்துகொள்ள அவர் பாட்டனார் தடை செய்ததை யறிந்து, அக்கிழவர் இறக்கும் வரையில் தான் காதலித்த நாயகனைப் பிரிந்திருத்தல் அசாத்தியமெனத் தேர்ந்து, அவருடன் அந்நிய தேசத்துக்குப் போக இசைந்தாள். செங்கோட கௌண்டர் உண்மையிலேயே குற்றமற்ற குணக்குன்றல்லவே யெனினும், அவள் கண்ணுக்கு அவரிடத்தில் யாதொரு குற்றமும் இருந்ததாகத் தோன்றவே யில்லை. அவரது கம்பீரமும், தீரமும், இடம்பமின்மையும், இயற்கையறிவுமே அவள் மனத்தில் அவரிடத்துக் காதலையுண்டாக்கின. அவர் மனத்துக்கு மிகுந்த இன்பத்தைத் தந்த வனவேடர் வாழ்க்கையே அவளுடைய மனத்துக்கும் உகந்ததா யிருந்தது. புருஷன் என்னும் பெயரானது, சிறிதும் பயமின்றி வனத்

பத்தினியைத் தொட்டதும், துரியோதனன் பட்டதும்.

து சென்று, கொடிய மிருகங்களை எளிதிலழித்து நாட்டுக்கு நன்மை புரிந்த செங்கோட கௌண்டர் ஒருவருக்கே தகுமென்பது அவளது அபிப்பிராயம். தனது உடலையும் ஆவியையும் அவருக்கே அர்ப்பணஞ் செய்துவிட்டாள். அவரை விட்டுப் பிரிந்திருந்த காலத்தை அவள் அநியாயமாய் அவமாக்கியபொழுதாகக் கருதினாள். உலகத்திலுள்ள பொருள்களனைத்தும் அவருடைய மனத்துக்கு இன்பத்தைத் தருமளவில்தான் அவளுடைய விருப்பத்துக்குப் பாத்திரமாயின. அவள் அவரைத் தெய்வமாகப் பாவித்தாள்.

தனது நாயகனிடத்தில் இப்படிப்பட்ட அளவற்ற அன்பு பூண்டிருந்த தேவஸேனை, தன்னை அவர் தனியே காட்டில் விட்டுச் செல்லும்படி நேர்ந்தபோதும், அவரிடத்திற் சிறிதும் சினங்கொள்ளாது, விதி வசத்தினால் அவர் அவ்வாறு செய்திருக்கவேண்டுமே யொழிய, இஷ்டத்துடன் அவர் செய்திருக்கவே மாட்டார் என்று நிச்சயமாய் எண்ணங்கொண்டாள். தனது நாயகனைத் தவிர பிற புருஷரை விகார புத்தியுடன் கண்ணெடுத்துப் பார்த்தறியாத தேவஸேனை சிறிதும் கபடமற்ற மனத்துடன் குமாரசுவாமி கௌண்டருடன் தன்னுடன்பிறந்த தம்பியினிடம் பழகுவதுபோல் தாராளமாய்ப் பழகிக்கொண்டு, சதாகாலமும் தனது நாயகனது பெருங்குணங்களைப் பற்றியே அவரிடம் பேசிக் காலங்கழித்து வந்தாள். அந்த எட்டுமாதம் கழித்து செங்கோட கௌண்டர் திரும்பிவந்தபோது, களங்கமற்ற மனத்துடன் குமாரசுவாமி கௌண்டருடைய சற்குணங்களைப்பற்றித் தனது நாயகனிடம் வெகுவாய்ப் புகழ்ந்து பேசினாள்.

மறுநாட்காலையில் தனது நாயகன் தன்னை வஞ்சித்து வெளியே யழைத்துச் சென்று, தன்னடத்தையை எள்ளளவும் ஆராய்ந்துபாராமல், தன்மீது அபாண்டமான பெருங்குற்றம் சாட்டிச் சித்ரவதைசெய்து, தனது நிலைமையைக் கண்டு சிறிதும் இரங்காமல் கட்டுண்ட ஸ்திதியிலேயே விட்டுச் சென்றதை அவள் மனம் உணர்ந்ததும்தான் அவள் தான் அதுவரை குற்றமற்ற குணக்குன்றாய், இணையிலியாய், வீரம், அன்பு, பொறுமை இவைகளின் ஆலயமாய் மதித்துவந்த புருஷன், அன்பினளவை யறியும் திறனற்று, பொறுமையுடன் ஆராயுங்குணமென்பது சிறிது மின்றி, சினங்கொண்டக்கால் கருணை, தருமம் என்பவைகளை யொறுத்து, கொடிய மிருகங்களினுங்கொடிய குணமுற்று ஜீவஹிம்சை செய்து இப்பாவ உலகில் உழலும் புல்லறிவுடைய மானிடர்களிற் கடையனென்று அறிந்தாள். தான் அதுவரை அன்புடன் அநுதினம் ஆராதித்து வந்த பொருள் பரம்பொருளல்ல, கொடுங்குணமுள்ள எல்லைப் பிடாரியென வுணரும் மனிதன் மனத்தில் அப்பொருளின்பாலுண்டாகும் அருவருப்பையே யொத்திருந்தது தேவஸேனைக்கு அவள் புருஷனிடத்தில் அப்போது உண்டான வெறுப்பு. தனது இதயத்தில் அவனை அதுவரை பக்தியுடனிருத்திவைத்திருந்த சிங்காரக் கோவிலை இடித்துத் தள்ளி, வெட்டவெளி யாக்கினாள். அவனுடைய ஞாபகத்தைத் தன் மனத்திலிருந்து அகற்ற முயன்றாள்.

கற்புடைய மாதரில் தலைமை பெற்றவளாகிய தேவஸேனை தனதுகணவனை அங்ஙனம் தனது அகத்தினின்று அகற்றுதல் நீதியோவென்ற ஐயமுண்டாகலாம். நாம் இங்கு வருணித்துள்ள தேவஸேனை கட்டுக்கதைகளிலுள்ள குற்றமற்ற ஸ்திரீயல்ல. உலகத்தில் உண்மையாகவே வசிக்கும் நற்குணம் வாய்ந்த பெண்டிரில் அவளொருத்தி. தன்னைச் சித்ரவதை செய்யும் கணவனையும் தெய்வமாய்க் கொண்டாடவேண்டுமென்பது மாதர் நீதிசாஸ்திரத்தின் முக்கியமான கொள்கையாகவிருக்கலாம். ஆயின், அது மானிடர் இயல்புக்கு விரோதமானது. இகழத்தக்க குணமுடைய ஒரு பொருளைப் பரம்பொருளாகக் கருதுவது எவருக்கும் சாத்தியமன்று. அன்பு என்னும் பொருள் அன்பைத்தவிர வேறு எப்பொருளை எவ்வளவு கொடுத்தாலும் கிடைக்காது. நாம் இவ்விடத்தில் மெய்யன்பைக் குறித்துப் பேசுகிறோம் என்றுசொல்லுவது மிகையாகும். ஒருவர் இதயத்திலிருந்து கிளம்பிச்செல்லும் அன்பு என்னும்கார்மேகம் தண்ணன்பினாற் குளிர்ந்துள்ள விடத்தில் மாரியைச் சொரிந்து, தன்னயம் பாராட்டல், வஞ்சகம், கோபம் முதலிய கொடிய குணங்களுள்ள விடத்தையணுகிய மாத்திரத்திலேயே அவைகளின் வெப்பந் தாக்கப்பெற்று, அவ்விடத்தைவிட்டுச் சடுதியி லகலும். ஆகையினால் தேவஸேனை தனது நாயகன் உருவத்தை

பத்து அரிசியும் வேகவில்லை, பாவி பிராணனும் போகவில்லை.

மனத்தினின்றும் அகற்றியதானது அவளது நற்குணத்துக்கும் கற்புக்கும் ஓர் இழுக்காகமாட்டாது.

அவ்வாறு தேவஸேனை தனது கணவனிடத்தில் வைத்திருந்த அன்பையழித்தாளேயன்றி, அவனிடத்தில் விரோதம் பாராட்டவேயில்லை. தன்னருமை மகன் வளர வளர, அவன் தீரம் பெருகுவதைக் காணும்போதெல்லாம் அவன் தந்தையின் ஞாபகம் அவள் மனத்துக்கு வரும். அப்போது சற்றுத் துயரமுற்று, பிறகு அவனை மறந்துவிடுவாள். இப்படியிருக்கையில், மாதரைத் தீயநெறியிற் செல்லத்தூண்டும் முந்தை வினைப்பயன் ஒருநாள் தன் அதிகாரத்தைச் செலுத்திற்று. தன்மகன் திறத்தைக்கண்டதும் அவள் மனத்தில் ஒருநாள் ஒரு கெட்ட எண்ணம் உதித்து, அவள் குணமுழுவதையும் கெடுத்தது. குமாரசுவாமி கௌண்டரிடம் தனது எண்ணத்தைத் தெரிவித்தால், அவர் தன்னைத் தடுத்துவிடுவாரென்றுணர்ந்து, அவருக்கு அதைத் தெரிவிக்காமல் மறைத்தாள். தன் மகனைத் தனியே அழைத்து, அவன் மனத்தில் கோபத்தீயை மூட்டி, அவன் தந்தையைக் கொல்லும்படி அவனுக்குக் கட்டளையிட்டாள். பையன் உடனே புறப்பட்டுப்போய்விட்டான்.

குமாரசுவாமி கௌண்டர் வேட்டையிலிருந்து திரும்பிவருவதற்கு மூன்றுநான்கு நாட்களாயின. அவர் திரும்பிவந்ததும், முருகையனைக்காணாது அவன் எங்கேயென்று கேட்டார். முருகையன் அதற்குள் கப்பலேறியிருப்பானென்ற தைரியத்தினால், தேவஸேனை தான் முருகையனை அனுப்பிய காரியத்தை குமாரசுவாமி கௌண்டரிடம் சொன்னாள். அக்கொடிய காரியத்தைக் கேட்டதும், குமாரசுவாமி கௌண்டரது தேகம் கோபத்தினாற் குலுங்கிற்று. "அடீ சண்டாளி! கொண்ட புருஷனைக் கொல்லத்துணிந்த த்ரோகி! தன் தந்தையைக் கொல்லும்படி பிள்ளையை ஏவிய பாதகி! உன் முகத்தில் விழித்தாலும் பாபமுண்டு. இதுகாறும் நீ நற்குணமுடையவளென்று எண்ணி, மோசமன்றோ போனேன்! உன் கொடிய சிந்தையை இவ்வளவு காலம் எப்படியோ மறைத்து வைத்துக்கொண்டாயே வஞ்சகி! ஆகா! என் துர்ப்பாக்கியமே துர்ப்பாக்கியம்! நான் மகாமூடன்! ஒருமுறை ஒரு ஸ்திரீயினால் வஞ்சிக்கப்பட்ட பின்னும் ஓர் ஸ்திரீயை நம்பினேன்; தகுந்த பலன் கிடைத்தது. உன்னைக் கொடிய மரணத்தினின்றும் விடுவித்து உன்னை உடன் பிறந்தவளாகப் பாவித்துக் காப்பாற்றி வந்தேனே, அதற்குப் பிரதியுபகாரமோ, இக்கொடிய செய்கையைச் செய்யத் துணிந்தது? இக்காட்டில் நீ அநாதையாய் இருப்பதால், உனக்கு வேண்டிய உணவுப்பொருளை மட்டும் யாரிடமாவது அனுப்புகிறேன். இனி உன் முகத்தில் விழிப்பதில்லை!" என்று கடுங்கோபத்துடன் கூறிவிட்டு, குமாரசுவாமி கௌண்டர் குடிசையைவிட்டகன்றார்.

தேவஸேனைக்கு அப்போதுதான் தான் செய்த பாதகத்தின் தன்மை நன்றாய் விளங்கிற்று. யாதும் பேச நாவெழாது மயங்கிநின்றாள். தன் மகன் அவன் தந்தையைக் கொல்லுவது போல் அவள் அகக்கண்ணுக்கு முன்னே தோன்றிற்று. அக்காட்சியைக்கண்டு அவள் ஆவி நடுங்கிற்று. தான் செய்த பாதகத்தையும், அப்பாதகத்தினால் தன் தம்பியையுமிழந்து தான் நிர்க்கதியாய் நிற்பதையும் நினைத்து அடங்காத் துயரமுற்று கோவென்றலறினாள். பட்டமரம் போற் சாய்ந்து மெய்ம்மறந்தாள். ஹா! தேவஸேனா! ஆராயாத கோபத்தினாலன்றோ நீ இக்கதி எய்தினாய்! ஓராத கோபிகளனைவரின் கதியும் இதுவே!

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

துக்கத்தின் முடிவு

வசந்தகாலத்தில் ஒரு நாட்காலையில் விக்டோரியா நியான்ஸாவைச் சுற்றியுள்ள காடானது தன்னிடத்தே வளர்ந்தோங்கிய மரங்களின் பைந்தளிர்களினாலும், இனிய கானஞ் செய்யும் பன்னிறமுள்ள பறவைக் கூட்டங்களினாலும், பைம்புல்லை மேய்ந்துகொண்டு களித்து நிற்கும் மான் கூட்டங்களினாலும், சூரியனது செவ்விய கிரணங்களினாலும் யாவர் மனத்திலும்களிப்பூட்டுமாறு பொலிவுபெற்றிருந்தது. அவ்வானந்தக் கடலில் துன்புற்றிருந்தது ஓரேவொரு ஜீவப்பிராணிதான். அது வேறொருவருமல்ல, நமது பேதை தேவஸேனைதான்.

குமாரசுவாமி கௌண்டர் தன்னை விட்டு நீங்கியதுமுதல், அவள் ஆகாரம் நித்திரையின்றித் துயர்க்கடலில் ஆழ்ந்திருந்தாள். "சர்

வேசுவரா! உன்னைத் துதிக்கும் தகைமையற்ற மகாபாவியாயினும், ஒரு விண்ணப்பமுண்டு. என்னவென்றால், என் மகன் — இதுவரை பாபம் செய்தறியாதவன் — என்னால் மகாபாதகத்தைச் செய்யத் தூண்டப்பட்டிருக்கிறான். அவன் அவ்வாறு செய்யாது தடுக்கும்படி உன் கருணையை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்" என்பாள். இவ்வார்த்தைகளையே அடிக்கடி சொல்லி ஜபித்துவந்தாள்.

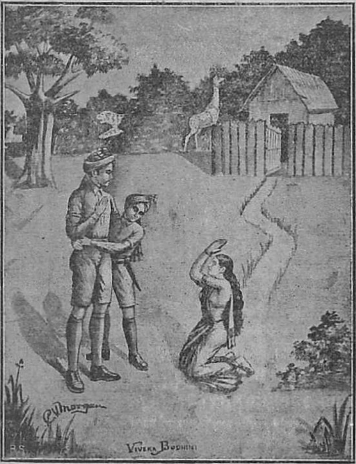

"என் தெய்வமே! பாவியேன் பிழையை மன்னித் தருளவேண்டும்" என்றாள் தேவஸேனை.

அவ்வழகிய காலையில் அங்குள்ள ஜீவகோடிகளனைத்தும் களித்திருப்பதைக் கண்ட தேவஸேனை — அதுவரை குடிசைக்குள்ளிருந்து வெளிக் கிளம்பாமலிருந்தவள் — குடிசையைச் சுற்றியுள்ள அடைப்புக்குள் உலவ ஆரம்பித்தாள். அவள் மனத்தில் அகாரணமாய் ஏதோ களிப்புண்டாயிற்று. தனக்குப் பித்தம் அதிகரித்து அதனால் புத்தி மயங்குகிறது என்று எண்ணினாள். ஜீவராசிகள் யாவையும் களித்திருக்கையில் தான்மட்டும் துயருற்றிருக்கும்படி ஈசன் செய்யமாட்டானென்று துணிந்து, தனது துன்பத்துக்கும் அன்று முடிவு ஏற்படுமென்று நிச்சயித்தாள். அவ்வாறு அவள் யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், சமீபத்தில் குதிரைகள் கனைத்த சத்தமும் மாநிடர் குரல்களும் கேட்டன. அவள் மனத்தில் பற்பல எண்ணங்கள் சண்டமாருத விசையுடன் பாய்ந்து வெளியே சென்றன.

"எனக்கு அவ்வளவு பெரிய பாக்கியம் கிட்டுமோ?" என்று சொல்லிக்கொண்டே, அடைப்பின் கதவைத்திறந்துபார்த்தாள். ஆ! இதென்ன விந்தை? தனது பிரார்த்தனையைக் கடவுள் அருளிவிட்டாரே! அதோ நிற்பவர் மாநிடர்தாமோ? அல்லது உருவெளித்தோற்றங்களோ? அல்லது கனவில் தோன்றும் கற்பனைகளோ? இவ்விதமான எண்ணிறந்த எண்ணங்கள் கணநேரத்துக்குள் பாய்ந்துசென்றன. அடுத்தக்ஷணத்தில் தேவஸேனை மனோ வேகத்தினும் அதிக வேகத்துடன் வெளியே பாய்ந்தோடி, தன் குடிசையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த தன் கணவன், மகன் இவர்களை எதிர்கொண்டு சென்று, தன் கணவனைப் பணிந்து அவருக்கு எதிரே மண்டிபோட்டு உட்கார்ந்து கைகளைச் சிரமேற் குவித்து, "என் தெய்வமே! பாவியேன் பிழையை மன்னித் தருளவேண்டும்!" என்று நாக்குழற உரைத்தாள்.

அவள் குழிந்த கண்களும், சடைபோல் பிரிபிரியாயிருந்த கூந்தலும், அவள் மெலிந்த தேகமும், சமீபத்திலுள்ளவர் காதிலும் படாத ஈனக்குரலும் அவள் அனுபவித்த துயரத்தின் அளவைச் சிறிது உணர்த்தின. சுந்தர மிகுந்த மங்கையர்க் கரசியான தமது நாயகியின் பரிதாப நிலைமையைக் கண்ணுற்ற செங்கோட் கௌண்டர் தலை சுழன்றது. கால்கள் தடுமாறின. தேகம் சற்றுச் சாய்ந்தது. தனக்கு உயிரையும் உடலையும் அளித்த இருவரும் படும் துயரத்தைக் கண்டு மனம்பதைத்துப் பக்கத்

தில் நின்றுகொண்டிருந்த முருகையன் தன் தந்தை விழாமல் பிடித்துக்கொண்டான்.

"முருகையா! பாவியேன் இட்ட கட்டளையை நல்ல வேளையாய் மறந்தாய். கோபவெறியில் ஆராயாமல் உன்னைக் கொடிய சபதஞ் செய்யச் சொன்னேன். என்னை மன்னிக்கும்படி உன் தந்தையை நீயும் வேண்டிக்கொள்" என்றாள் தேவஸேனை. அதற்கு முருகையன் விடையளிக்குமுன், செங்கோட கௌண்டர் தழுதழுத்த குரலுடன், "தேவஸேனா! உன்னைத் துரோகியென எண்ணிச் சிட்சைசெய்து சென்ற நாள் முதல், எவ்வளவு முயன்றும் உன்னைக் கணநேரமும் மறக்க முடியவில்லை. உனக்கு நான் இழைத்த கொடுமையை மன்னிப்பது சாத்தியமன்று. ஆயினும், இதோ நிற்கும் நமது குமாரனுக்காக, அவனது வாழ்க்கையில் சந்தோஷத்தை யூட்டுவதற்காக, நான் பாதகனாயினும் பண்டு நான் உன்னிடத்திற் கொண்ட மெய்யன்புக்காகவும், ஒப்பற்ற வாழ்க்கையைத் தானே பாழ்க்கடித்துக்கொண்ட பாவியேன் மீதவாணுளில் சிறிது சுகம் பெறுவதற்காகவும், நான் செய்த பாதகத்தை நீ மறந்துவிடவேண்டும். உன்மீது யாதொரு பிழையுமில்லை. எல்லாத் துக்கங்களுக்கும் பாவியேனே காரணம். எனதருமைக் காதலி! நீ என்னை மன்னிப்பாயோ?" என்றார். "நமது நிகரற்ற காதலுக்கும் பங்கமுண்டாக்கியது வினைப்பயனன்றோ? எனதாருயிரே! இத்தேகம் தங்களுடைய தன்றோ? தாங்களோ என்னை வேண்டுவது?" என்றுரைத்துக் கொண்டே எழுந்து தாவி அவரை இறுக வணைத்துக் கொண்டாள் தேவஸேனை.

அருகே நின்ற முருகையன் கண்களினின்றும் ஆநந்தவருவி பெருகிற்று. "மெய்க்காதலுக்கு இடையூறுகள் பல நேரிடினும், கடைசியில் அது அவைகளையெல்லாம் அகற்றிவிட்டு விளங்கும் என்பதற்கு இதைவிட வேறு சாக்ஷியும் வேண்டுமோ? மற்றொரு உண்மையும் வெளியாகிறது. அதென்னவெனில், சினமுடையார்க்குச் சுகமில்லை, அன்பை அநியாயமாய் அழித்துவிடுவார் என்பதே!" என்றான்.

தாய் தந்தையரிருவரும் அவனது சாந்தத்தையும் பொறுமையையும் கண்டுமகிழ்ந்தனர். ஆகையினால் இறைவனருளினால் யாவரும் சினத்தை நிந்திப்பாராக! (முற்றும்.)

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

விஜயநகர இராஜ்யம்

முன் சஞ்சிகைகளில் இராஜராஜ சோழர், குலோத்துங்க சோழர் இவர்களைப் பற்றிச் சொன்னோம். சோழஅரசர்களில்கியாதி அடைந்தவர்கள் இவர்களே. சற்றேறக்குறைய தென்னிந்தியா முழுவதையும் ஆண்டுவந்தனர். தங்கள் இராஜ்யத்தைப் பலப்படுத்திச் சீர்திருத்தினர். இவர் காலம் கி. பி. 11, 12-வது நூற்றாண்டு என்று சொல்லலாம். இவர்களுக்குப்பின் பட்டத்திற்கு வந்த சோழ அரசர்கள் இவர்களைப் போன்ற சாமர்த்தியசாலிகள் அல்லர். தஞ்சாவூரிலிருந்து ஆளாமல், திருச்சிராப்பள்ளிக்குச் சமீபத்திலிருக்கும் உறையூரிலிருந்து ஆண்டு வந்தனர். இவர் காலத்தில் மகம்மதியர் படையெடுத்து வந்தனர். அவர்களைத் தோற்கடிக்க முடியாமல் சோழ அரசர் தோல்வியுற்றனர். ஆகையால் சோழராஜ்யம் க்ஷீணதசை அடைய ஆரம்பித்தது ஆச்சரியமல்ல. சுமார் ஐம்பது வருஷகாலம் வரையில் மகம்மதிய அதிகாரம் தென்னிந்தியாவைவிட்டு அகலவில்லை. இந்த சமயத்தில்தான் துங்கபத்திரை நதிக்கரையில் **விஜயநகர இராஜ்யம்** என்ற ஒரு சிறு இந்து இராஜ்யம் உண்டாகி, நாளடைவில் பிரபலமடைந்து, தென்னிந்தியாவில் மகம்மதியர்கள் படையெடுக்காதபடி தடுப்பதற்குத் தென்னிந்தியாவிலுள்ள மற்ற இந்து இராஜ்யங்களை ஒன்று சேர்த்து, அவைகளுக்குத் தலைமைவகித்து, அவைகளால் 'பாதுகாக்கும் இராஜ்யம்' என்று கொண்டாடப்பட்டு, 14 வது நூற்றாண்டின் இறுதியில் தென்னிந்தியாவினின்றும் மகம்மதியர்களை அடியோடு துரத்தி, தன்னுடைய அதிகாரத்தைத் தென்னிந்தியா முழுவதிலும் நிலைநிறுத்திற்று. 'விஜயநகரம்' என்ற பதத்திற்கு 'ஜயத்தைக் கொடுக்கும் நகரம்' என்று பொருள். ஒரு பொதுச் சத்துருவின் நிமித்தம் தென்னிந்தியாவிலுள்ள இந்து இராஜ்யங்களை ஐக்கியப்படுத்தி அவைகளுக்குத் தலைமை பூண்டு, அபாய சமயத்தில் அவைகளைக் காத்தபடியால் இதன் சரித்திரம் நாம் படித்து பாராட்டத்தக்கது.

பத்தியிலே வேண்டாம் என்றால், இலை பொத்தல் என்கிறான்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

மந்தோதரி

ஒருநாள் இராவணனுடைய தாயான கைகசி தன் மகனைப் பார்த்து, "குழந்தாய்! நான் இதுவரையில் பூஜை செய்துவந்த லிங்கம் ஆதிசேஷனுடைய மூச்சுக்காற்றால் பாதாள லோகத்திற்குப் போய்விட்டது. நீ கைலாயத்திற்குச் சென்று மஹா தேவரிடத்திலிருந்து ஒரு ஆத்ம லிங்கத்தைக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டுவா" வென்றாள். தசகண்டன் அப்படியே கைலயங் கிரிக்குச் சென்று கங்காதரனை யடிபணிந்து ஸாமகானத்தால் துதித்து, "ஈசனே! என்தாய் இதுவரையில் ஆராதித்து வந்த தங்களுடைய லிங்கம் ஆதிசேஷனுடைய மூச்சுக்காற்றால் பாதாளத்தில் அழுந்திவிட்டது. அதற்குப் பதிலாய் வேறொரு லிங்கத்தை யருளவேண்டும்" என்றான். சந்திரசூடனும் ஒரு லிங்கத்தை யெடுத்து ஆசீர்வதித்து இராவணனுடைய கையில் கொடுத்தார். அவனும் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு, "ஸ்வாமி! எனக்கு எவ்விதத்திலும் தகுந்த பாரியை இதுவரையில் நானும்மூவுலகிலும்தேடிப்பார்த்தும் கிடைக்கவில்லை. தங்களுடைய பக்கத்திலிருக்கும் பார்வதி தேவியைப் போன்ற அழகும் லாவண்யமும் பொருந்தி யிருந்தாலல்லது நான் ஒருத்தியையும் வேண்டேன். தாங்களே அவ்விதமான ஒரு பெண்ணைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து எனக்கு மணஞ்செய்விக்கவேண்டும்" என்றான். தன் அந்தரங்க பக்தனான தசக்கிரீவனுடைய வேண்டுகோளை மறுக்க மனமில்லாதவராய்,மேல் நடக்கப்போகும் காரியத்தையும் நன்றாய் அறிந்தவராய், சங்கரன் சிரித்து, "குழந்தாய்! பார்வதியைப் போன்றவள் பார்வதியே. இந்த லக்ஷணங்கள் பொருந்தின ஒருத்தியை நீ மணம்புரியவேண்டுமென்றிருந்தால் உன் ஆயுட்காலம் முடியும் வரையில் பிரமசாரியாகவே யிருக்கவேண்டும். நீ கேட்ட வரத்தையும் கொடுக்காமலிருப்பது எனக்கிஷ்டமில்லை. இந்தத் தர்ம சங்கடத்தில் செய்யுமுபாயமறியேன்" என்றார். உடனே இராவணன் முன்பின் யோசிக்காமல் ஆத்திரம் மேலிட்டு "அப்படியானால் இந்தப் பார்வதியையே எனக்கு மனைவியாய்க் கொடுத்தாலாகாதோ" என்றான். உமாபதி கௌரியைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்து ஜாடைசெய்து, "உன்னைப்போன்ற பரம பக்தனுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவதைக் காட்டிலும் எனக்கு வேறொன்றும் பெரிதல்ல. இந்த ருத்ராணி என்னிடத்தில் இவ்வளவு காலமிருந்தது போதும். நீ இவளை யெடுத்துக்கொண்டுபோ" வென்றார்.

இராவணன் அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு கிரீசனைப் போற்றி விடைபெற்றுக்கொண்டு, லிங்கத்தைக் கையிலும், பார்வதியைத் தோளிலும் வைத்துக்கொண்டு இலங்கைக்குத் திரும்பிச் சென்றான். அப்பொழுது கௌரி, "மஹேசுவரர், தாம் செய்த பிரதிக்ஞைக்குக் கட்டுப்பட்டு என்னை இந்த ராக்ஷஸனுக்குக் கொடுத்துவிட்டார். இந்தச் சங்கடத்திலிருந்து என்னைத் தப்புவிப்பதற்கு என்னுடன் பிறந்தவரான மாயனைத்தவிர வேறொருவருக்குந் திறமையில்லை. ஆபத்பாந்தவர், அநாதரக்ஷகர், தீனபந்து,தயாமூர்த்தி,மஹா மாயாவி. அவரே எனக்குச்சரணமென்று மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு வேண்டினாள். திருமால் அதையறிந்து இராவணன் போகும் வழியில் குறுக்கிட்டு, "தசானனா! இதென்ன புதிய வேஷமாயிருக்கிறது. கையில் லிங்கமும் தோளில் நங்கையுமாய் இப்படித் தரிசனங் கொடுப்பதேன்?" என்றார். இராவணன் தன் சாமர்த்தியத்தைச் சொல்லியாற்ற அதுவரையில் ஒருவரும் கிடைக்காமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததினால், மகாவிஷ்ணு அப்படிக் கேட்டவுடன், அகமுக மலர்ச்சிகொண்டு "கேட்டீரா சங்கதியை?" யென்று முழுவதையும் ஆதியோடந்தமாய் நடந்த வரலாறு தெரிவித்து, தான் சிவனை ஏமாற்றின தன் புத்தி சாதுரியத்தைத் தானே மெச்சிக்கொண்டான். விஷ்ணு அதைக்கேட்டுச் சற்று ஆழ்ந்து ஆலோசிப்பவரைப்போல் அபிநயித்து "இராவணா! நல்ல வேலை செய்தாய். ஆனால் உன் தோளிலிருப்பவள் உண்மையாய்ப் பார்வதிதானா வென்று எனக்குச் சந்தேக முண்டாகிறது. முதலாவது, ஒருவன் தன்மனைவியைக் கொடுத்துவிடென்று கேட்கும் வழியில்போகிறவனுக்கெல்லாம் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பானா? இரண்டாவது, அவன் அப்படிச் செய்தாலும், அவள் ஆக்ஷேபிக்காம லிருப்பாளா? மூன்றாவது, தம்முடைய அங்கத்தில் பாதியாய்த் தம்

பரம்பரை ஆண்டியோ, பஞ்சத்துக்கு ஆண்டியோ.

மோடு கலந்து தம்மை விட்டுப் பிரியமுடியாத உமையை அவர் எப்படிக் கொடுக்கமுடியும்? சற்றுப் பொறு. இவளை நான் கவனித்துப் பார்த்துவிட்டேன். பார்வதிக்கும் இவளுக்கும் வெகு நுட்பமான பேதங்கள் காணப்படுகின்றன. அவள் என் தங்கையாகையால் எனக்கும், அவளுடன் எப்பொழுதும் கூடியிருக்கும் மஹா தேவனுக்குமே அதைக் கண்டுபிடிப்பது சாத்தியம். இவள்பார்வதியல்லவென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லுவேன். நீ பரமசாது; உனக்கு வெளுத்ததெல்லாம் பால்; யார் சொன்னதையும் நம்பிவிடுவாய்; கள்ளங்கபடந் தெரியாதவனென்று நன்றாயறிந்து அவரையே நம்பியிருந்த உன்னை அந்தச் சடையாண்டி ஏமாற்றிவிட்டாரே. நீ இப்படிக் கேட்பாயென்று முன்னமே யறிந்து பார்வதியை நீ பார்க்கமுடியாமல் மறைத்து ஓரிடத்தில் ஒளித்துவிட்டு இந்தச் சூதுச்சரக்கைக் கொடுத்து உன்னைத் திருப்திசெய்து அனுப்பியிருக்கிறார். நீயும் அதை சந்தேகப்படாமல் வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டாயே. நீ ஒருநாளும் நினைக்காத விடத்தில் பார்வதியை அவர் ஒளித்துவைத்திருக்கிறார். அது எனக்கல்லவா தெரியும். இப்பொழுதே இந்த மோசடியான பெண்ணைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடு. இவ்வளவு தூரம் அவளைச் சுமந்துவந்ததற்கு உனக்குக் கூலிகூடக் கிடைக்கவில்லை. பிறகு பார்வதியிருக்குமிடத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்'' என்றார்.

தசக்கிரீவன் அதைக் கேட்டுச் சற்று ஆலோசித்து, மாயன் சொன்ன காரணங்கள் நியாயமாகத் தோன்றினதால் அதை நம்பி, பரமசிவனிடத்தில் கடுங்கோபங் கொண்டு, “இதோ ஒரு நொடியில் இந்தப் பீடையை அவன் முகத்தில் எறிந்துவிட்டு வருகிறேன். அதுவரையில் தயவுசெய்து இங்கே இருக்க வேண்டும்” என்று கடுவேகமாய்க் கைலைக்குத் திரும்பிவந்தான். இதைப் பரமசிவன் அறியாதவரா? தாம் மாத்திரம் ஒண்டியாய்ப் பிரமத கணங்களுடன் வீற்றிருந்தார். இராவணன் வெகு பரபரப்புடன் அவரிடத்திற்குச்சென்று தோளிலிருந்த பார்வதியைத் திடீரென்று பூமியில் இறக்கிப் போட்டு, ‘‘ஓய்! நல்ல வேலை செய்தீர். நீரே கதியென்று திரிகரண சுத்தியாய் நம்பி ஆராதித்துவந்த எனக்கு நல்ல கிருபைசெய்தீர்! உமக்குக் கொடுக்க இஷ்டமில்லாவிட்டால் உண்மையைச் சொல்லலாகாதோ? பொய்யையும் சொல்லி என்னை ஏமாற்றவும் வேண்டுமோ? உண்மையான பார்வதிக்கும் இந்த மோசச் சரக்கிற்கும் எனக்கு பேதந்தெரியாதென் றெண்ணினீரோ? அப்பொழுதே உம்மை வெளிப்படுத்தியிருப்பேன். உம்மிடத்திலுள்ள பக்தியாலும் உமக்குப் பச்சாத்தாபமுண்டாய் நீரே குற்றத்தை யொப்புக் கொள்வீரென்ற நம்பிக்கையாலும் இதுவரையில் பொறுத்திருந்தேன். லோக கண்டகனை என்னை முழுமடையனென்று முடிவுசெய்துவிட்டீரோ? இவ்விதமான பெண்கள் எனக்கு வேண்டியமட்டில் கிடைக்கும். ஆனால் நீர் பார்வதியை யொளித்துவைத்திருக்குமிடம் எனக்குத் தெரியாதென்றெண்ணவேண்டாம். அவளைக் கண்டுபிடித்து மணஞ்செய்து பிறகு உம்மைப் பார்க்கிறேன். உண்மையான பார்வதி இவளேயென்று எனக்கு நீர் சொன்ன பொய் உமக்கே பலிக்கட்டும். இந்த மாயப் பெண்ணை நீர் எந்நாளும் கட்டிக்கொண்டு அழவேண்டியதுதான். என்னைப்போன்ற பரமார்த்தியான சாதுவை ஏமாற்றினது வீண்போகுமா? தன்வினை தன்னைச்சுடும். எனக்கென்ன குறை? இருப்புத்தூணைச் செல்லரிக்குமா? இதை லோகமெங்கும்பறையறைவித்துஒருவனாவது உம்மை நம்பி மோசம் போகாதவண்ணம் செய்யாவிட்டால் என் பெயர் இராவணனல்ல” என்று மார்தட்டி வீரவாதஞ்செய்து அங்கிருந்து சண்டமாருதம்போல் புறப்பட்டு வந்தான்.

இதற்குள் மகாவிஷ்ணு மேல்நடக்கவேண்டிய காரியங்களை ஆலோசித்துத் தம் திருமார்பிலிருந்த சந்தனத்தைத் திரட்டி ஓர் பெண்ணைச் சிருஷ்டித்தார். அவள் மகாலக்ஷ்மி எப்பொழுதும் விளங்கும் திருமார்பின் சம்பந்தம் பெற்ற திவ்யசந்தனத்திலிருந்து உண்டானவளாகையால் திருமாமகளின் உருவத்தையும் அழகையும் உடையவள். அவ்விருவர்க்குமுள்ள பேதத்தைக் கண்டுபிடிப்பது அசாத்தியம். திருமால் அவளை மயனென்ற அசுர சிற்பியின் வீட்டில் கொண்டுபோய் வைத்து அவனிடத்தில் ஒப்புவித்து, ‘‘நீ இவளை உன் பெண்ணாகப் பாவிக்கக் கடவாய். இராவணன் இன்னும் சற்று நேரத்திற்குள் இங்கே வருவான்.

இவளைத்தனக்கு மனைவியாகக் கொடுக்கும்படி கேட்பான். நீ இவளை உன் பெண்ணாகவே அவனுக்கு விவாகம் செய்துகொடு" என்று இன்னும் சில விஷயங்களை அவனுக்குச் சொல்லி முன்போல் இராவணன் வரும் வழியில் காத்திருந்தார்.

தசானனன் வெகு தூரத்திலேயே அவர் இருப்பதைக்கண்டு, 'இவர் சொன்ன சொல் தவருதவர் ; நமது நண்பர் ; பரமசிவனைப் போல் மோசக்காரரல்ல. இவருடைய வார்த்தையை நம்புவதில் கெடுதியில்லை' யென்று முடிவுசெய்தான். சமீபத்தில் வந்து "நீர் சொன்னபடி அந்த மூதேவியைக் கொண்டு போய் அவரிடத்தில் எறிந்துவிட்டு, அவர் செய்த மோசத்தையும் தெரிவித்து வந்துவிட்டேன். வெட்கத்தால் அவர் தலைகுனிந்து ஒன்றும் சொல்லமுடியாமல் திகைத்திருந்தார். இனி உண்மையான பார்வதி யிருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். போவோமா ?" என்முன். விஷ்ணு, "அப்படியே செய்வோம். ஆனல் அவளை யொளித்து வைத்திருக்குமிடம் எங்கேயென்று சொல், பார்ப்போம்" என்ருர். இராவணன் சுவர்க்க மத்திய பாதாள மென்ற மூவுலகிலும் பிறர்க்குத் தெரியாததும் நெருங்க முடியாததுமான பல விடங்களைச் சொன்னுன். திருமால், "இராவணு! உன்புத்தி சற்று மலினம் அடைந்திருக்கிறதென் றெண்ணுகிறேன். இப்பொழுது நீ சொன்ன விடங்கள் யாவும் உனக்குத் தெரிந்தவையே யல்லவா. அங்கே உமையைப் பரமசிவன் ஒளிப்பாரா? நீ ஒருநாளும் மனத்தால் நினைக்காததும் சந்தேகப்படாததுமான ஓரிடத்தில் வைத்திருக்கிருர். அதை நீ எவ்வளவு யுகங்கள் வரையில் முயன்ருலும் அறிவதரிது" என்ருர். இராவணன் எவ்வளவு ஆலோசித்தும் தோன்ருமல் திகைத்திருந்தான். பிறகு மதுசூதனன் "உன்னை வீணுய் அலைக்கழிப்பதில் பிரயோஜனமில்லை; சொல்லி விடுகிறேன். நீ ஒருநாளும் தேடநினைக்காத விடம் எது ? உன் ராஜதானியே. எப்பொழுதும் உன்பார்வையிலிருக்குமிடத்தில் அவளைக் கொண்டுபோய் வைக்கமாட்டானென்பது உனக்கு உறுதி. இதை நம்பியே பரமசிவன் அவளை இலங்கையில் ஓரிடத்தில் ஒளித்து வைத்திருக்கிருன்" என்ருன். இராவணன் "இலங்கையிலா? என் ஊரிலா? ஒருநாளு மிருக்காது! அடுத்த நிமிஷத்தில் எனக்குச் சமாசாரம் எட்டியிருக்காதா?" என்ருன். ஸ்ரீகாந்தன் "என் வார்த்தையில் உனக்கு நம்பிக்கை வராது. கையும் மெய்யுமாய்ப் பிடித்துத் தருகிறேன், வா" என்று அவ்விருவரும் இலங்கையில் மயனுடைய அரண்மனைக்குச் சென்ருர்கள். அங்கே அந்த அசுரத்தச்சன் அவர்களை மிகுந்த மரியாதையுடன் வரவேற்றுப் பூஜித்து, 'என்னை பொருட்டா யெண்ணி லோகநாதனை தாங்களும் லோககண்டகனை தாங்களும் இங்கே வந்த காரணத்தையறிய விரும்புகிறேன்" என்ருன். அப்பொழுது அதற்குப் பதில் சொல்ல யத்தனித்த இராவணனைத் தடுத்துக் கேசவன், "மயனே ? வேறொன்றுமில்லை. நமது பிரதாப லங்கேசுவரனுக்கு எவ்விதத்திலும் தகுந்தவோர் பாரியையைக் கண்டு பிடித்து மணஞ்செய்வதற்காக வெகு காலமாய்த் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். என் மனதிற்குப் பிடித்த பெண்ணாக ஒருத்தியும் மூன்று லோகங்களிலும் காணப்படவில்லை. முடிவில் உன் பெண்ணின் ஞாபகம் வந்தது. முதலிலேயே இதைப்பற்றி நினைக்காமற் போனேனே யென்று வருத்தப்படுகிறேன். இவ்வளவு அலைச்சலும் ஆயாஸமும் நேர்ந்திராது. இவ்விருவரும் எவ்விதத்திலும் ஒருவர்க்கொருவர் ஏற்றவர்களென்று தெய்வமே நிர்ணயித்திருக்கிறது. ஆகையால் இராவணேசுவரனைக் கணவனாய் அடையும் பாக்கியத்தை உன் மகளும் அவனை மருமகனாயடையும் அதிருஷ்டத்தை நீயும் பெறக்கடவீர்கள். அப்படியே தசானனன் மந்தோதரியைப்போன்ற பட்டமகிஷி தனக்கு எக்காலத்திலும் எவ்வுலகத்திலும்கிடைக்காதென்று ஒப்புக்கொள்ளுவான்" என்ருர்.

'மரகதவல்லி' எனும் கற்பனைக் கதை செவ்விய தமிழ்நடையில் படிப்போர்க்கு இனிமைதரும் வழியில் எழுதப்பட்டிருப்பதலலாமல் படிப்போரின் மனதையும் தன்வழி ஈர்த்து செல்லக்கூடியதா யிருக்கிறது. இந்நூல், நல்லவருடைய கூட்டுறவு துன்மார்க்கரைத் திருத்தவல்லது என்பதை ருஜூப்பித்துக் காட்டுகிறது. இந்நூலில் கூறப்பட்டிருக்கும் வருணனைகளும் உள்ளபடியே மிக அற்புதமா யிருக்கின்றன. நீதிகளும் வியந்து பாராட்டத் தக்கனவாயிருக்கின்றன. நவசக்தி. படங்களுடன், விலை அணு 12.

பருமரத்தை அண்டிய பல்லியும் சாகாது.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS AND NOTES

விளையாட்டின் அவசியம்.

குழந்தைகள், வாலிபர்கள் இவர்களுடைய தேகம், புத்தி, குணம் இவைகள் நன்றாய் அபிவிருத்தியடைவதற்கு விளையாட்டு எவ்வளவு அவசியமென்பதை நமது நாட்டவர் நன்றாய் அறிந்துகொள்ளவில்லை. விளையாட்டுத்தலம் என்னும் அமெரிக்கப் பத்திரிகையிலிருந்து சில விஷயங்களை இங்கு எழுதுவோம்.

"வேலைசெய்யும் காலங்களில் தீயநெறியிற் பிரவேசிக்க இச்சைப்படுபவர் மிகவும் சிலர். அவ்விச்சை வேலைசெய்யாமலிருக்கும் காலங்களிலும், விளையாடும் காலங்களிலுந்தான் உதிக்கிறது. ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று நாம் கடற்கரைக்குச் செல்லும்பொழுதுதான் நாம் கோவிலுக்குப் போகாமல் நின்றுவிட இடமுண்டு. சிறு பிராயமுள்ளவர்கள் தீயநெறியிற் பிரவேசிக்க இச்சைகொள்வது எப்பொழுதெனில், வேலை செய்யாமலாவது பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகாமலாவது ஜனசமூகத்திற் பழகும்பொழுதுதான்.

இவ்விஷயத்தில் இதுவரை யாதொரு விதமான சட்டமும் நிரூபிக்கப்படவில்லையென்றே சொல்லலாம். குலத்தின் நன்மையைக் கோருபவருக்கு இதுவே ஒப்பற்ற தனம்—அறிவாளர் பயிலத்தக்கதும், மனத்துக்கும் சௌக்கியத்தை யளிக்கத்தக்கதும், கல்விப் பயிற்சிக்கு சாதகமானதுமான விளையாட்டை ஏற்படுத்துவதற்கு இதுவே தகுந்த தருணம்—தேசத்தவருக்கு ஒழிவுவேளைகளில் களிப்பைத் தரத்தக்க பொழுதுபோக்கு வழியும் நற்போதகமளிக்கும் நெறியும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற மார்க்கத்தை ஏற்படுத்த இதுவே நல்ல தருணம்."

*
* *

விஷகடிகளுக்கு நூதன வைத்தியம்

பூரானைப்போன்ற ஜலமண்டலி என்னும் விஷ ஜந்து, ஒருவரைக் கடித்துவிடுமேயாகில் அவர் உடனே மயக்கமடைவார்; அவர் தேகத்திலிருந்து வியர்வை ஆறாய்ப் பெருகும். அது கடித்த சிறிது நேரத்துக்குள், முற்றிய தேங்காய்களைத் துருவி ஒரு ஆழாக்குப் பால் பிழிந்து அதில் கொஞ்சம் வெள்ளைச் சர்க்கரை சேர்த்து, சிறிதுநேரத்துக் கொருமுறை ஒரு தேயிலைக் கரண்டி யளவாக மூன்றுமணி சாவகாசத்துக்குள் ஆழாக்குப் பாலையும் விஷந் தீண்டப்பெற்றவர் குடிக்கும்படி செய்தால், வியர்வை வரவரக் குறைந்து, அவர் பிழைத்துக்கொள்வார். ஜலமண்டலி கடித்து மூன்று மணி சாவகாசம் வரையில் யாதொரு மருந்தும் கொடுக்காம லிருந்து விட்டால், தீண்டப்பெற்றவர் மூன்று மணி சாவகாசத்தில் இறந்துபோனாலும் போய்விடுவார்.

பாம்புகடித்து விஷந்தீண்டப் பெற்றவருக்கு ஒன்று அல்லது இரண்டு வாழை மரங்களின் தண்டுகளை யுரித்துப் பிழிந்து அவைகளின் இரசத்தைக் கொடுத்து அவர் அதைக் குடிக்கும்படி செய்தால் அவர் விஷம் நீங்கிப் பிழைப்பது நிச்சயம்.

கஞ்சா குடிக்கும் குழாயின் அடிப்பாகத்தில் திரண்டு சேர்ந்திருக்கும் இறுகிக் கறுத்த அடைபோன்ற வஸ்துவை எடுத்து, குளிர்ந்த நீர் விட்டுக் கல்லில் உரைத்து, கல்லில் தோன்றும் கரிய குழம்பை, ஒருவருக்குப் பாம்பு கடித்த இடத்துக்கு மேலே, எங்கு விஷம் கலந்து கறுக்காத நல்ல சிவந்த இரத்தம் காணப்படுகிறதோ அங்கு ஒரு கத்தியினால் சிறிது கீறி, அக்காயத்தில் விட்டுத் தேய்த்து அக் குழம்பு நல்ல இரத்தத்துடன் கலக்கும்படி செய்தால், அவர் பிழைப்பது நிச்சயம். நல்ல இரத்தமுள்ளவிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க நாலைந்து இடங்களிற் கீறும்படி நேர்ந்தாலும் நேரலாம். ஒருமுறை ஒரு ஸ்திரீயைப் பாம்புகடித்து, அவள் தேகமுழுவதும் விஷம் பரவி நல்ல இரத்தமே காணாமற் போனபின் மேற்கூறிய கருங்குழம்பை அவளது கண்ணிமையில் வைத்துத் தேய்த்ததில், இரண்டு மணி நேரத்துக்கெல்லாம் அவள் மூர்ச்சைதெளிந்து பிழைத்துக்கொண்டதாகக் கேள்விப்படுகிறோம்.

*
* *

ஐக்கியக் கடை நிலைபெற வேண்டுவன யாவை ?

வங்காளம் பேகார் ஒரிஸ்ஸா ஐக்கியப்பத்திரிகையில் மிஸ்டர் ஜே. டி. டானவன், ஐ. ஸி. எஸ்., என்பவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்.—

" ஓர் ஐக்கியக்கடை விஷயத்தில் ஜயம் பெறவேண்டுமானால், முதன்முதலில் ஒற்றுமைப்பில் பூரண நம்பிக்கை யிருக்கவேண்டு

பலசரக்குக்காரனைப் பைத்தியம் பிடித்ததுபோல.

வது அத்தியாவசியம். அந் நம்பிக்கையைக் குறையாமல் காப்பாற்றுவதற்கு யாவும் நன்கு நடைபெறும் என்னும் நம்பிக்கை அவசியமானது. தருமசிந்தனையும் சகோதர வாஞ்சையும் (அங்கத்தினர்களிடத்தில்) காணப்படாவிட்டால், பிற்கூறிய நம்பிக்கை வீணான எண்ணமாகும். *** ஐக்கியக்கடையினிடத்திலுள்ள விசுவாசமே இந்த நம்பிக்கையுள்ளதை நன்கு விளக்கிக்காட்டக்கூடிய அறிகுறியாயிருக்கிறது. வங்காளத்தில் இதுவரை உலைவீனமாகியும் உலைவீனமாகிக்கொண்டுமுள்ள ஐக்கியக் கடைகளில் எந்தக் குணம் இல்லாமலிருந்தது யாவரும் கவனிக்கத்தக்கதாயிருந்ததெனில் அங்கத்தினர்களின் விசுவாசமே. பக்கத்திலுள்ள கடைக்காரனொருவன் ஒரு பண்டத்தைக் கொஞ்சம் குறைந்த விலைக்கு விற்பானேயாகில், அதே பண்டத்தை ஐக்கியக் கடையில் கொஞ்சம் அதிக விலைக்கு வாங்க உங்களில் எவருக்கு இஷ்டமிருந்திருக்கிறது? வங்காளத்தில் உங்களுக்குத் தெரிந்து எத்தனை பேர்களுக்கு இஷ்டமிருந்திருக்கிறது?

இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டால், நீங்கள், ‘ஐக்கியக் கடையானது வியாபாரியைவிடக் குறைந்த விலைக்குப் பண்டங்களை எங்களுக்கு விற்கவேண்டும். அப்படிக்கிருக்க, ஐக்கியக் கடையில் பண்டங்களுக்கு நாங்கள் அதிக விலை கொடுப்போமென்று எதிர்பார்ப்பது தகுதியோ? எப்பொழுதாயினும் ஐக்கியக் கடையில் விற்கும் பண்டங்களுக்கு நாங்கள் அதிக விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் பக்ஷத்தில், அக்கடையினால் நாங்கள் அடையும் நன்மையென்ன?” என்று கேட்கலாம். கேள்வி சரியான கேள்விதான்; அதற்குப் பதில் சொல்லியே தீரவேண்டும்.

ஐக்கியக் கடையில் சரக்குகளுடன் மட்டச் சரக்குகளைக் கலக்கமுடியாது. * * ஐக்கியக் கடையின் தன்மையே மட்டச்சரக்குக் கலப்புக்கு விரோதமானது. * * ஐக்கியக் கடையானது கல்கத்தாவில் ஓர் மண்டி வியாபாரியினிடமிருந்து ஓர் பண்டத்தைக் காலக்கிரயப்படி வாங்குவதாகவும், ஐக்கியக்கடைக்குப் பக்கத்துக்கடை வியாபாரியும் அதே பண்டத்தை அதே வியாபாரியினிடம் அதே விலைக்கு வாங்குவதாகவும் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கையில், அந்த வியாபாரி அப்பண்டத்தை ஐக்கியக் கடையைவிடக் குறைந்த விலைக்கு விற்பானேயாகில், அவன் அப்பண்டத்தில் மட்டச் சரக்கைக் கலந்திருக்கவேண்டும், அல்லது நஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு விற்கிறான் என்று நிச்சயமாய் அறிந்துகொள்ளலாம். உலகத்துக்கு நன்மை புரியவேண்டுமென்பதே அவனது பிரதான நோக்கமல்லவாகையாலும், அவன் வியாபாரத்திலேயே குறியுள்ளவனாகையாலும், அவன் ஏதோவொரு காரணமில்லாமல், நஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு விற்கமாட்டான்.

முதலில், மட்டச்சரக்குக் கலப்பதைப்பற்றிக் கவனிப்போம். அவன் மட்டச்சரக்கைக் கலப்பதாகவிருந்தால், ஐக்கியக் கடையில் நிச்சயமாய் கலப்பின்றிச் சுத்தமான பண்டங்கள் அகப்படுமென நம்பி, ஐக்கியக்கடையை ஆதரிக்கவேண்டாமா? * * ஐக்கியக்கடையின் பிரதான நோக்கங்களிலொன்று சுத்தமான பண்டங்களை உதவுவதே யாதலால், அந்நோக்கத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு அதிகவிலைகொடுக்க வேண்டி வரலாம். வேறு வழியில்லை” **

பிறகு மிஸ்டர் டானவன், வியாபாரிவேண்டுமென்று நஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு விற்பதைப் பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்.

“சுயநலங் கருதும் ஒருவர், ‘எனக்கு வேண்டிய சாமான்களைக் குறைந்தவிலைக்கு வாங்கச் சமயம் வாய்த்தால், ஏன் நான் இலாபமடையக் கூடாது?’ என்று கேட்கலாம். சுயநலங்கருதுபவரில் பெரும்பான்மையோரைப்போல அவரும் நீடித்தயோசனை யில்லாதவர். அவ்வியாபாரியினிடம் செல்வதனால், அந்தச் சமயத்துக்கு நாலு காசோ இரண்டு ரூபாயோ அவனுக்கு லாபமாகுமே யெனினும், கடைசி முடிவில் அதைப்போல் பத்து மடங்கு தொகையை இழப்பானென்பது நிச்சயம். ஏனெனில், வியாபாரிகள் தங்கள் எதிரிகளைவிடக் குறைந்தவிலைக்கு விற்பதற்குக் காரணமென்ன? அவர்கள் வியாபாரத்தை அழித்து, தனிக்காட்டு இராஜாவாக தாங்களிஷ்டப்பட்ட விலை வைத்து விற்பதற்கு இடம் செய்துகொள்ளத்தான். * * * தான் வேணுமென்று குறைந்த விலைக்கு விற்கும் ஐக்கியக் கடையிலிருந்து ஒரு வாடிக்கைக்காரராவது தன்னிடம் வராமலிருந்தால், அவ்வியாபாரி தன் தந்திரத்தை மாற்றி, தருமமாய்ப் போட்டிபோட ஆரம்பித்து விடுவான்.

பல பாபம் தீர, ஒரு புண்ணியமாகிலும் பண்ணவேண்டும்.

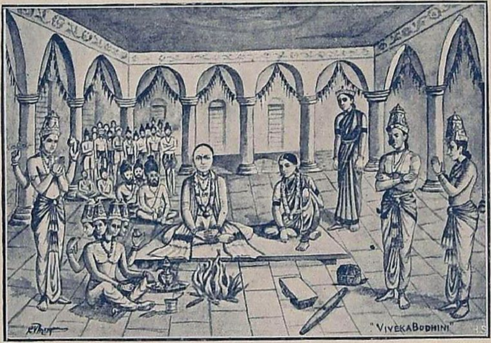

தாக்ஷாயணி திருமணம்.